

ЕРИК НЮЛАНД ПАДАНЕТО НА РИЙЧ

Част 1 от „Хейло“

Превод от английски: Лиан Неделчев, 2005

chitanka.info

На Сайн Мичъл.

Тя ме наблюдаваше, поправяше ме и ми осигуряваше транспорт до DZ всеки ден — никой войник не би могъл да желае повече подкрепа на бойното поле... или по-добра съпруга.

БЛАГОДАРНОСТИ

Споменавам следните личности заради забележителния им принос и дързостта в битките:

Ерик С. Траутман надхвърли многократно задълженията си да ми осигурява нужната информация, да редактира, да проверява истинността и да ми осигурява постоянен запас от кофеин и кураж.

„Бънджи“ за това, че направиха великолепна игра и по-специално на Джейсън Джоунс, Алекс Серопиан, Джон Хауърд и Лорейн Маклийс.

Изключителният тактически екип на Microsoft's Franchise Development Group: Нанси Фигатнър, Бранън Борен и Дъг Зартман.

Ударният екип на Microsoft's User Experience: Кейт Сирило, Джо Тайо и Мат Уайтинг.

Войните в Ballantine/Del Rey: Карън Харис, Дейвид Стивънсън, Стийв Палмър, Кристъл Веласкес и специални благодарности на Стийв Сафъл.

ПРОЛОГ

0500 ЧАСА, 12 ФЕВРУАРИ 2535 (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР) / СИСТЕМА ЛАМБДА СЕРПЕНТИС, АРЕНА НА ВОЕННИТЕ ДЕЙСТВИЯ ЙЕРИХОН VII

— Нахлуване. Всички отряди в готовност, вражеско нахлуване на моята позиция.

Главния знаеше, че са повече от сто — сензорите за движение излизаха от скалите. И все пак искаше да се увери сам. Опитът го бе научил на простото правило: „Машините се повреждат. Очите — не.“

Четиримата спартанци, които съставяха синия отряд, прикриваха гърба му и стояха в пълна тишина, замръзнали неподвижно в бойните доспехи „Мьолнир“^[1]. Някой някога бе отбелязал, че с тях приличат на гръцки богове на войната... но неговите спартанци бяха значително по-ефективни и по-безжалостни от омировите богове.

Той провря оптичното влакно на сондата нагоре, над билото на триметровия скален хребет. Когато достигна нужното място, Главния го свърза към дисплея на шлема си. От другата страна видя долина, оградена от ерозирали скали, през която се извиваше река, а около бреговете ѝ, докдето му стигаше погледът, се бяха установили грънтове.

Съглашението използваше тези набити създания като пушечно месо. Бяха високи около метър и носеха бронирани скафандри, които поддържаха атмосфера като на тяхната мразовита родина. Напомняха на Главния двуноги кучета не само на външен вид, а и заради говора си, който дори и с новите програми за превод звучеше като странна комбинация от пронизителни писукания, гърлен лай и ръмжене. Освен това не бяха и много по-умни от кучета. Но това, което им липсваше като интелект, се компенсираше от невероятната им издръжливост. Беше ги виждал да се хвърлят на враговете си, докато телата им покрият цялата земя, а противникът им привърши амуниците си. Тези грънтове обаче, бяха необичайно добре въоръжени: с иглени и плазмени пистолети, а също и с четири стационарни плазмени оръдия.

Това можеше да създаде затруднения. Имаше и друг проблем: бяха най-малко хиляда.

Операцията трябваше да премине безпроблемно. Мисията на синия отряд бе да отклони вниманието на ариергарда на Съглашението и да даде възможност на червения отряд да се измъкне в суматохата. Червеният отряд на свой ред щеше да зарови една тактическа ядрена бомба „Хаос“. Когато следващият кораб на Съглашението кацнеше, деактивираше защитните си полета и започнеше да разтоварва войските си, щеше да го посрещне тридесетмегатонова изненада.

Главния откачи оптичните датчици и се отдръпна от скалата. Предаде тактическата информация на своя отряд по кодирания комуникационен канал.

— Ние сме четирима — прошепна „Син-2“ по канала — срещу хиляда от тях? Лош късмет за дребосъците.

— „Син-2“ — нареди Главния, — искам да се качиш горе с ракетните установки „Джекхамър“. Извади от строя оръдията и се постарай да ги объркаш. „Син-3“ и пет, вие елате след мен — ние ще се заемем с останалите. „Син-4“ — ти постели червеното килимче. Ясно ли е?

Четири сини светлинки премигнаха на шлема му в потвърждение на дадените заповеди.

— По моя команда — Главния приклепна в готовност. — Сега!

„Син-2“ скочи грациозно на върха на скалата — точно три метра отвесно нагоре. Половинтонният скафандър „Мьолнир“ и спартанецът се приземиха без никакъв звук на варовиковата скала. Тя пое в ръка едната ракетна установка и затича по хребета — бе най-бързият спартанец в отряда на Главния. Той бе уверен, че грънтовете нямаше да успеят да я засекат през трите секунди, в които беше изложена на огъня им. Изпразни бързо двете цеви на първата установка, захвърли я и със същата скорост изстреля и вторите две ракети. Снарядите се забиха сред бойния строй на грънтовете и избухнаха. Едното от стационарните оръдия се преобърна, пометено от взривната вълна, а стрелецът бе запратен на земята. Тя остави ракетната установка, скочи на земята, праметна се, отново се изправи на крака и с всички сили се затича към укритието.

Главния, „Син-3“ и „Син-5“ скочиха на билото на скалата. Главния превключи визъора да улавя инфрачервените лъчи, които

проникваха през облаците от прах и изгорели газове, тъкмо навреме, за да види как втората серия ракети поражява целите си. Два последователни проблясъка, огън и гръм пометоха основната част от предните редици на грънтовете и най-вече превърнаха и последното плазмено оръдие в димящи останки. Главния и другите откриха огън с картечниците МА5В — автоматични откоси от по петнадесет изстрела в секунда. Бронебойните куршуми се забиваха в пришълците, пронизваха скафандрите им и взривяваха резервоарите с метан на гръбовете им. Огнени дъги изригнаха във въздуха, докато ранените грънтове се мятаха в безпорядък. Най-накрая те започнаха да осъзнават какво става и откъде идва атаката. Прегрупираха се и се събраха накуп. Вибрация като от земетресение премина през земята и разтърси порестата скала под нозете на Главния. Тримата спартанци свършиха пълнителите с куршуми и преминаха синхронно на разпръснат огън. Стреляха в прииждащите вълни от пришълци, които се свличаха ред след ред. Следващите просто прегазваха падналите преди тях.

Експлозивни игли отскочиха от доспехите на Главния и избухнаха на земята. Той видя проблясването на плазмен изстрел, направи стъпка встрани и чу как въздухът изпука точно на мястото, където бе стоял преди секунда.

— Пристигат въздушни подкрепления на Съглашението — докладва „Син-4“ по комуникационния канал. Очакваното време на пристигане е след две минути, Главен.

— Разбрано — отвърна той. — „Син-3“ и 5, поддържайте огъня още пет секунди и после се оттеглете. Сега!

Контролните им светлини премигнаха в потвърждение на заповедта. Грънтовете бяха на три метра от стената. Главния метна две гранати, след което той, „Син-3“ и „Син-5“ скочиха от хребета, приземиха се и побягнаха. Отекнаха два глухи тътена. Скимтенето и лаят на настъпващите грънтове потънаха в трясъка на експлодиращите гранати. Главния и отрядът му спринтираха по половинкилометровия склон на пясъчника и го изкачиха точно за тридесет и две секунди. Склонът свършваше внезапно и разкриваше бездна от двеста метра до океана. Гласът на „Син-4“ изпука в комуникатора:

— Червеното килимче е положено, Главен. Готови при твоя команда.

Грънтовете приличаха на жив килим от стоманеносиня кожа, нокти и хромирани оръжия. Някои от тях се катереха по склона на четири крака. Те лаеха, ръмжаха и виеха за кръвта на спартанците.

— Навий килима — нареди Главния на „Син-4“.

Хълмът експлодира. Стълбове от пясъчен прах, огън и пушек се понесоха към небето. По-рано сутринта спартанците бяха заложили в него мрежа от противотанкови мини „Лотос“.

По шлема на Главния се посипаха пясък и парчета метал. Той и отрядът му откриха огън отново, сваляйки грънтовете, които бяха оцелели и се опитваха да се надигнат. Детекторът за движение премигна предупредително. Високо във въздуха от посока два часа, към тях се приближаваха летящи апарати със скорост над сто километра в час.

Над хребета се появиха пет самолета „Банши“ на Съглашението.

— Нови цели. Всички, огън! — изрева Главния.

Спартанците започнаха да стрелят без колебание по самолетите на пришълците. Куршумите отскачаха от хитиновата броня на самолетите — само при голям късмет можеха да унищожат антигравитационните стабилизатори в краищата на късите им еднометрови „крила“. Стрелбата обаче привлече вниманието на пришълците. От амбразури на самолетите изригнаха огнени откоси.

Главния скочи, претърколи се и се изправи на крака. Пясъчникът експлодира точно там, където бе миг преди това. Късчета горяща трева обсипаха спартанците. Баншите ревяха над главите им. Направиха остър завой и се подготвиха за второ преминаване.

— „Син-3“, „Син-5“: маневра „Тета“ — извика към тях Главния.

Те потвърдиха с вдигнати палци. Прегрупираха се на края на скалата и се прикачиха към стоманените кабели, които висяха надолу покрай скалната стена.

— С какво зареди фугасните заряди — със запалителна течност или с шрапнели? — попита Главния.

— И с двете — отвърна „Син-3“.

— Отлично. — Главния грабна детонаторите. — Прикривайте ме.

Фугасните заряди изобщо не бяха предвидени за сваляне на летящи цели. Спартанците ги бяха заложили, за да довършат грънтовете. На бойното поле обаче, трябваше да се импровизира.

Както гласеше друг принцип от техните тренировки: приспособи се или умри.

Баншите се прегрупираха в V-образна формация и се устремиха към тях, почти докосвайки се до земята. Спартанците откриха огън. Струи свръхгореща плазма, изстреляни от баншите, пронизаха въздуха. Главния се плъзна надясно, после наляво и бързо се приведе. Стреляха все по-близо до него. Баншите вече бяха на сто метра, след това на петдесет. Плазмените им оръдия се презареждаха достатъчно бързо за следващия изстрел... и на такова разстояние Главния не можеше да им се изплъзне. Спартанците скочиха заднешком от скалата, като продължаваха да стрелят. Главния също скочи и удари детонаторите.

Десетте фугасни заряда — стоманени варели, пълни с напалм, използвани бронебойни патрони и метални парчета — бяха заровени на няколко метра от края на скалата, с отворстия, насочени нагоре под тридесетградусов ъгъл. Когато гранатите на дъното им се взривиха, всичко на пътя им бе погълнато от истински огнен ад. Спартанците се притиснаха до скалата — стоманените кабели, на които висяха се изопнаха и остро задрънчаха. Над тях плисна вълна от горещ и нагнетен въздух. Секунда след това пет пламтящи „Банши“ профучаха над главите им, оставяйки след себе си плътни следи от черен дим. Те се стовариха с плясък във водата и бързо изчезнаха под повърхността на изумрудените вълни. Спартанците останаха на местата си още малко, дебнейки с насочени към водата картечници. Нямаше оцелели. После се спуснаха към плажа, където ги посрещнаха „Син-2“ и „Син-4“.

— Червеният отряд докладва, че мисията е изпълнена, Главен — рече „Син-2“. — Поздравяват те.

— Така пак няма да сме квит — измърмори „Син-3“ и ритна пясъка. — Помните ли, когато грънтовете изколиха 105-ти парашутен взвод? Те трябва да страдат точно толкова, колкото и онези момчета.

На това Главния нямаше какво да отвърне. Работата му не беше да причинява страдания — тук бе, за да печели битки. Независимо от цената.

— „Син-2“ — обърна се Главния, — осигури ми връзка.

— Разбрано. — Тя го свърза със сателитната система.

— Мисията е изпълнена, капитан де Бланк — рапортува Главния.
— Врагът е неутрализиран.

— Чудесна новина — отвърна капитанът. Въздъхна и добави: — Сега те изтегляме, Главен.

— Но сър, тъкмо сме започнали да загряваме тук долу.

— Е, нещата при нас стоят по различен начин. Подгответе се за изтегляне възможно най-бързо.

— Разбрано, сър. — Главния прекъсна връзката и се обърна към отряда си: — Купонът свърши, спартанци. Изчезваме отгук след петнайсет минути.

Взеха десетте километра по брега на бегом и се върнаха при спускаемия кораб „Пеликан“, с обшивка, одрана и назъбена от тридневните тежки боеве. Качиха се и двигателите на кораба оживяха.

„Син-2“ свали шлема си и поглади късата си кестенява коса.

— Жалко, че трябва да напуснем това място — каза тя, навеждайки се към амбразурата. — Толкова малко са останали.

Главния бе до нея и хвърли поглед надолу, докато се издигаха — под тях се простираха хълмисти ливади, виждаше се зелената шир на океана, тънка ивица от облаци в небето и залязващите червени слънца.

— Ще има и други места, за които да се борим — рече той.

— Ще има ли?

Корабът се издигаше бързо през атмосферата, небето потъмня и скоро бяха обкръжени само от звездите. В орбита се намираха поне дузина фрегати, разрушители и два масивни транспортъора. По всеки от корабите имаше следи от овъгляване, а целите им корпуси бяха осеяни с дупки. Всички те правеха маневри, за да излязат от орбита.

Кацнаха в корабния отсек на разрушителя на КУОН^[2] „Резолют“. Макар да беше обграден от двуметров боен щит от „титан-А“ и внушителен брой най-модерни оръжия, Главния предпочиташе да е стъпил на твърда земя, с истинска гравитация и атмосфера — на място, където да е господар на положението и животът му да не е в ръцете на някакви неизвестни пилоти. В кораба не беше у дома си. Така се чувстваше само на бойното поле.

Главния взе асансьора към капитанския мостик, за да представи доклада си и през малкото свободно време се зачете в отчета на червения отряд. Както се очакваше, спартанците от червения, синия и зеления отряд заедно с три дивизии, калени в боя морски пехотинци на

КУОН, бяха спрели настъплението на наземните сили на Съглашението. Данните за жертвите все още постъпваха и продължаваха да се допълват, но поне на земята силите на пришълците бяха напълно блокирани. След миг вратата се разтвори и той стъпи на гумираната палуба. Отдаде отривисто чест на капитан де Бланк.

— Сър. Явявам се по ваша заповед.

Младшите офицери отстъпиха на крачка назад от Главния. Не бяха свикнали да виждат толкова отблизо спартанец в пълно бойно снаряжение. Повечето обикновени войски даже никога и не бяха виждали спартанец. С призрачно искрящото зелено на бойните пластини и матовочерните слоеве под тях той приличаше отчасти на гладиатор, отчасти на машина. А може би за екипажа на мостика изглеждаше като пришълец от Съглашението.

На екраните за наблюдение се виждаха звездите и четирите сребристи луни на Йерихон VII. Макар и още на огромно разстояние, една малка група светлини се приближаваше към тях. Капитанът махна на Главния да се приближи, гледайки към светлините — останалата част от бойната група.

— Ще се случи отново.

— Моля за разрешение да остана на мостика, сър — каза Главния. — Аз... бих искал да го видя този път, сър.

Капитанът загрижено поклати глава и замислено погледна към Главния.

— Така да бъде. Дължим ви това след всичко, което направихте за спасяването на Йерихон VII. Сега обаче, сме само на тридесет милиона километра от системата, едва на половината разстояние, на което бих искал да се намираме. — Той се обърна към навигатора. — Направление едно-две-нула. Подгответе изходния вектор. — След което се обърна с лице към Главния. — Ще останем да погледаме, но ако тези негодници само мръднат в наша посока, изчезваме оттук на минутата.

— Разбрано, сър. Благодаря.

Двигателите на „Резолют“ изръмжаха и корабът потрепна. Три дузини кораби на Съглашението от големите: разрушители и крайцери, се появиха изведнъж в системата. Бяха гладки и лъскави, приличаха повече на акули, отколкото на космически кораби. Страните им се

осветиха от плазмата, след това корабите стреляха и заляха с огън Йерихон VII.

Главния гледа близо час, без да трепне. Езерата, реките и океаните на планетата се изпариха. До утре атмосферата ѝ също щеше да изчезне. От полята и горите бяха останали само остъклени, нажежени до червено петна. Някогашният рай се бе превърнал в ад.

— Подгответе се за напускане на системата — заповяда капитанът.

Главния продължаваше да гледа с мрачно лице. Това продължаваше вече десет години — огромната мрежа от колонии се бе свила до една шепа укрепления под натиска на безжалостния, неумолим противник. Главния бе унищожил противника на земята — бе стрелял по тях, беше ги пронизвал или разкъсвал с двете си ръце. Спартанците *винаги* побеждаваха на земя. Проблемът бе, че не можеха да водят сраженията в космоса. Всяка малка победа на земята се превръщаше в пълен разгром в орбита. Скоро нямаше да останат повече нито колонии, нито човешки селища, нямаше да остане място за отстъпление.

[1] Мьолнир — чукът на Тор, древен символ от скандинавската митология. Мьолнир означава мълния и символизира властта на бога над светкавиците и гръмотевиците. Твърди се, че след като е хвърлен, този чук винаги се връща при собственика си. — Б.пр. ↑

[2] КУОН — Космическо управление на Обединените нации — Б.пр. ↑

ЧАСТ ПЪРВА ПРОБУЖДАНЕ

ГЛАВА 1

0430 ЧАСА, 17 АВГУСТ 2517 (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР) / ХИПЕРПРОСТРАНСТВОТО — НЕИЗВЕСТНИ
КООРДИНАТИ В БЛИЗОСТ ДО ЗВЕЗДНА СИСТЕМА ЕРИДАНИ

Младши лейтенант Якоб Кийс се събуди. Слаба чер вена светлина изпълваше замъгленото му зрение и той се задави от слюзта в гърлото и дробовете си.

— Изправете се, лейтенант Кийс — каза безплътен мъжки глас. — Седнете. Поемете дълбоко въздух и се изкашляйте, сър. Трябва да изхвърлите течността, запълваща бронхите ви.

Изправи се, като отлепи гръб от леглото от гел, обхващащо тялото му. Струйки мъгла преляха от криогенната вана, когато трмаво се измъкна от нея. Седна на близката пейка, опита се да вдиша и се преви кашляйки, докато от отворената му уста не избликна дълга струя от прозрачна течност. Изпъна се и пое въздух с пълни гърди за първи път от две седмици насам. Облиза устните си и едва не повърна. Криогенната течност бе специално проектирана, за да може да се поглъща и изхвърля обратно, замествайки хранителните вещества, изгубени по време на дългия сън. Както и да променяха състава ѝ обаче тя все така имаше вкус на ароматизирана слюз.

— Торан, статус? Атакуват ли ни?

— Не, сър — отговори корабният ИИ^[1]. — Статусът нормален. След четиридесет и пет минути навлиза ме в нормалното пространство близо до системата Еридани.

Лейтенант Кийс се закашля отново.

— Добре. Благодаря ти, Торан.

— Няма защо, лейтенант.

Еридани бе на границата на Външните колонии. Достатъчно далече от отгъпканите пътища, така че не беше изключено наоколо да дебнат пирати, които само чакаха да пленят дипломатическа совалка като „Хан“. Този кораб нямаше да издържи дълго на атака в откритото пространство. *Трябваше* да имат ескорт. Не разбираше защо бяха изпратени сами, но младшите лейтенанти не можеха да оспорват

получените заповеди. Особено, когато идваха от Главния щаб на флотското командване на планетата Рийч.

Протоколът за събуждане го задължаваше да провери останалата част от екипажа и да се увери, че всички са съживени успешно. Огледа спалното помещение — редица от шкафчета и душеве от неръждаема стомана, медицински отсек за спешно реанимиране и четиридесет криогенни вани — всички празни, с изключение на тази от лявата му страна. Единственият друг човек на „Хан“ бе цивилният специалист д-р Хелси. На Кийс бе наредено да я защитава на всяка цена, да управлява кораба и по възможност да стои настрана от нея. Можеха да го накарат и ръката да ѝ държи. Това не беше военна мисия, а работа за детегледачка. Явно беше попаднал в черния списък на някого от Управлението на флота.

Капакът на криогенната вана на д-р Хелси се отвори с бръмчене. От нея излязоха вълнички пара, когато тя се надигна, кашляйки. Със светлата си кожа приличаше на призрак в мъглата. По врата ѝ бяха прилепна ли сплъстени кичури тъмна коса. Нямахше вид да е много по-възрастна от него самия и изглеждаше чудесно — не изключително красива, но определено забележителна жена. Поне за цивилен. Сините ѝ очи се насочиха към лейтенанта и го огледаха от глава до пети.

— Би трябвало да сме близо до Еридани — рече тя.

Лейтенант Кийс щеше да козирува машинално, но се спря.

— Да, докторе.

Лицето му порозовя и той отклони поглед от стегнатото ѝ тяло. В Академията беше тренирал излизане от криогенен сън десетки пъти. Виждал бе своите колеги голи преди — както мъже, така и жени. Но д-р Хелси беше цивилна. Не беше сигурен как да се държи в този случай. Той стана и се приближи до нея.

— Мога ли да ви помогна...?

Тя провеси крака от ваната и изскочи навън.

— Аз съм добре, лейтенант. Идете да се измиете и да се облечете. — Тя мина бързо покрай него и пое към душевете. — Побързайте. Имаме важна работа.

Лейтенант Кийс се изпъна.

— Ясно, госпожо.

Този кратък разговор изясни техните роли и правилата на поведение. Независимо дали беше цивилна или не и дали му

харесваше или не, Кийс разбра, че тук щеше да се разпорежда д-р Хелси.

* * *

Командната кабина на „Хан“ беше достатъчно просторна за кораб с неговите размери. Предоставяше точно толкова място, колкото и средно голям килер. Току-що избръснат и облечен в нова униформа, лейтенант Кийс се вмъкна в кабината и затвори след себе си херметичната врата. Цялата повърхност вътре бе покрита с екрани и монитори. Стената от лявата му страна представляваше огромен извит наблюдателен екран, който за момента оставаше тъмен, защото в хиперпространството нямаше излъчвания във видимия спектър.

Зад него оставаше въртящата се централна секция на кораба, в която бяха комуникационната кабина и спалните помещения. В капитанската кабина обаче, не се поддържаше гравитация. Дипломатическата совалка бе проектирана да осигурява комфорт на пътниците си, не и на екипажа. Това явно не притесняваше ни най-малко д-р Хелси. Тя лежеше, препасана с колан, в койтоката на навигатора. Бе облечена с бял комбинезон, който подхождаше на светлата ѝ кожа, а косата ѝ бе пристегната в прост, елегантен кок. Въвеждаше команди, а пръстите ѝ пробягваха по четири клавиатури.

— Здравейте, лейтенант — каза тя, без да вдига глава. — Моля, седнете пред комуникационната станция и следете каналите, когато навлезем в нормалното пространство. И незабавно ме уведомете дори при най-слаб сигнал извън стандартните честоти.

Той се премести на комуникационната станция и притегли предпазния колан.

— Торан? — обади се тя.

— В очакване на вашите заповеди — отвърна корабният ИИ.

— Покажи ми астронавигационните карти на системата.

— На екрана са, д-р Хелси.

— Има ли планети, които в момента да лежат на една линия с входната ни траектория и Еридани Две? Искам да наберем гравитационно ускорение и да навлезем в системата възможно най-бързо.

— Започвам изчисленията, доктор Хел...

— И пусни някаква музика, ако обичаш. Концерт за пиано номер три на Рахманинов, например.

— Разбрано, докторе...

— И стартирай подготвителния цикъл за загряване на атомните двигатели.

— Да, док...

— И спри въртенето на централния отсек. Енергията може да ни е необходима.

— В процес на изпълнение...

Тя се отпусна назад. Разнесе се музика и тя въздъхна.

— Благодаря ти, Торан.

— Няма защо, д-р Хелси. Навлизане в нормално пространство след пет минути, плюс-минус три минути.

Лейтенант Кийс хвърли на доктор Хелси поглед, изпълнен с възхищение. Беше поразен — много малко хора можеха да подават команди на корабен ИИ с такова темпо, че това видимо да го забави. Тя се обърна към него.

— Да, лейтенант? Въпрос ли имате?

Той се окопоти и се изпъна в униформата си.

— Мислех за нашата мисия, госпожо. Предполагам, че ще проучваме нещо в тази система, но защо е било нужно да се изпраца совалка, а не просто патрулен кораб или корвета? И защо сме изпратени само двамата?

Тя притвори очи и се усмихна.

— Доста точно предположение и анализ, лейтенант. Това наистина е разузнавателна мисия... или нещо подобно. Трябва да проведем наблюдение върху едно дете. Първото от много, надявам се.

— Дете?!

— По-точно момче на възраст шест години. — Тя махна с ръка. — Може би ще ви е по-лесно, ако гледате на тази мисия просто като на финансирано от КУОН психологическо изследване. — Усмивката се изпари от лицето ѝ. — И точно това се очаква да кажете на всеки, който ви пита. Ясно ли е, лейтенант?

— Да, докторе.

Кийс се намръщи, измъкна лулата на дядо си от джоба и я завъртя. Разбира се, не можеше да я запали — използването на

запалителни материали на борда би било нарушение на всички основни разпоредби, отнасящи се до космическите кораби на КУОН. Понякога обаче, обичаше да си играе с нея или да я захваща за мундщука — помагаше му да мисли. Пъхна я обратно в джоба си и реши да продължи темата, за да разбере повече.

— При цялото ми уважение, доктор Хелси, този район от космоса е доста опасен.

Те навлязоха в нормалното пространство с внезапно забавяне. Главния екран потрепна и се изпълни с милиони звезди. „Хан“ се носеше към обвит в облак газова гигант точно срещу тях.

— Готовност за запалване — обяви д-р Хелси — По моя команда, Торан.

Лейтенант Кийс затегна колана си.

— Три... две... едно. *Сега*.

Корабът зарева и започна да ускорява към газовия гигант. Коланът се впи в гърдите на лейтенанта, като едва му остави възможност да диша. Ускоряването продължи шестдесет и седем секунди... вихрите на повърхността на планетата ставаха все по-големи на наблюдателния екран — след това „Хан“ описа дъга нагоре и започна да се отдалечава от гиганта. Еридани се премести в центъра на екрана и изпълни кабината с топло оранжево сияние.

— Гравитационната маневра завършена — звънко обяви Торан. — Очаквано време за достигане до Еридани: четиридесет и две минути и три секунди.

— Чудесно — възкликна д-р Хелси. Тя откопча колана си и полетя свободно, като се протягаше. — Мразя криогенния сън, след това винаги си схванат.

— Та, както казвах, докторе, тази система е опасна...

Тя се завъртя грациозно, за да застане с лице към него и спря движението си, като се опря на херметичния люк.

— О, да, знам колко е опасна тази система. Историята ѝ е много колоритна — избухване на въстание през 2494, потушено от КУОН две години по-късно с цената на четири загубени разрушителя. — Тя се замисли за миг и после добави: — Струва ми се, че Военноморската служба за разследване дори не е успяла да открие базата на бунтовниците в астероидния пояс. И понеже наоколо са регистрирани случаи на организирани нападения и отделни прояви на пиратство,

може да се заключи — както са направили и ВМС, — че има действащи звена от първоначалните въстанически групи. Това ли ви тревожи?

— Именно — отвърна лейтенантът. Той преглътна с внезапно пресъхнала уста, но не можеше да позволи на доктора — на един *цивилен* — да го сплашва. — Настоячиво държа да ви напомня, че моята работа е да се грижа за нашата сигурност.

Тя познаваше системата Еридани по-добре от него, даже много по-добре, а и явно имаше връзки в разузнаването. Кийс никога не беше виждал агент на ВМС, поне доколкото знаеше. Обикновените кадри на военноморските сили издигаха агентите на почти митичен пиедестал. И каквото и да си мислеше за д-р Хелси, отсега нататък щеше да приеме, че тя знае какво прави.

Д-р Хелси се протегна още веднъж, а после отново седна в навигаторската койка и закопча колана.

— Като говорим за пирати — рече тя с гръб към него, — вие не трябваше ли да следите комуникационните канали за нелегални съобщения? Просто в случай, че някой прояви прекомерен интерес към самотна, не ескортирана, дипломатическа совалка?

Лейтенант Кийс се прокле за моментната си разсеяност и веднага се хвана на работа. Сканира всички честоти и накара Торан да направи кръстосана проверка на идентификационните им кодове.

— Всички сигнали проверени — докладва той. — Не са засечени пиратски сигнали.

— Продължавайте да следите каналите, ако обичате.

Изминаха тридесет минути в неловко мълчание. Д-р Хелси му беше обърнала гръб и четеше доклади на навигационните екрани. Най-накрая лейтенант Кийс се прокашля.

— Мога ли да бъда откровен с вас, докторе?

— Не се нуждаете от позволение ми за това — отвърна тя. — Бъдете откровен, разбира се. Дотук се справяте много добре.

При нормални обстоятелства, сред офицери, последната забележка щеше да се разглежда като неподчинение или още по-лошо — като порицание. Но той не й обърна внимание. Явно стандартните военни протоколи щяха да бъдат пожертвани по време на този полет.

— Казахте, че сме дошли дотук, за да видим едно дете. — Той поклати глава със съмнение. — Ако това е прикритие за действителна

военно-разузнавателна операция, за такава мисия има и по-добре подготвени от мен офицери. Аз завърших офицерската школа на КУОН едва преди седем седмици. Получих заповед за прехвърляне на „Магелан“, но тази заповед беше отменена, госпожо.

Тя се обърна и леденосините ѝ очи се забиха в него.

— Продължавайте, лейтенант.

Той посегна да извади лулата си, но се спря. Тя сигурно щеше да сметне навика му за глупав.

— Ако това наистина е разузнавателна операция — каза той, — тогава... тогава не разбирам какво изобщо правя тук.

Тя се приведе напред.

— Добре, лейтенант, тогава аз ще бъда също така откровена.

Нещо дълбоко в сърцето на Кийс му подсказа, че не би искал да чуе това, което тя се готвеше да му каже. Но той потисна това чувство. Искаше да знае истината.

— Казвайте, докторе.

Леката усмивка се върна на лицето ѝ.

— Тук сте, защото вицеадмирал Станфорд, шеф на „Трети отдел“ на поделението за военно разузнаване на КУОН, отказа да ме допусне до совалката без поне един офицер на КУОН на борда ѝ. Въпреки че прекрасно знае, че и сама мога да управлявам това корито. Така че трябваше да си избира един офицер и аз избрах вас.

Тя замислено потърка устните си и добави:

— Виждате ли, аз прочетох досието ви, лейтенант. При това цялото.

— Не знам какво...

— О, много добре знаете за какво говоря — повдигна очи тя. — Хич не ви бива да лъжете, така че не опитвайте отново, само ще ме обидите.

Лейтенант Кийс преглътна с мъка.

— Тогава защо сте избрали мен? *Особено* след като сте чели досието ми?

— Избрах ви точно заради *това* — заради инцидента през втората ви година в школата. Четиринадесет младши лейтенанти са загинали. Вие сте били ранен и сте прекарвали два месеца в рехабилитация. Доколкото разбирам, изгарянията от плазма са особено болезнени.

Той нервно потри ръце.

— Така е.

— Отговорен за това е бил офицерът, ръководещ тази тренировъчна мисия. Вие обаче сте отказали да свидетелствате срещу него, въпреки явните доказателства и показанията на неговите колеги и... приятели.

— Да.

— Те са разкрили пред следствието тайната, която лейтенантът е поверил на всички ви — че иска да изпита новата си теория за подобряване на точността на хиперпространствените скокове. Той е сгрешил, а вие сте платили за неговото нетърпение и неточните му пресмятания.

Лейтенант Кийс се загледа в ръцете си и му се стори, че ще се прекатури напред. Гласът на д-р Хелси сякаш долиташе отдалече.

— Да.

— Въпреки продължителния натиск, вие така и не сте дали показания. Заплашили са ви с понижение, обвинили са ви в неподчинение и отказ да изпълните пряка заповед, дори е можело да ви уволнят от флота. Другите младши офицери обаче са свидетелствали. Комисията е събрала нужните доказателства, за да изправят офицера пред военен съд. След това са ви наложили дисциплинарно наказание и са свалили всички други обвинения.

Той не каза нищо. Беше свел глава.

— И точно затова сте тук, лейтенант. Защото притежавате качество, което се среща изключително рядко сред военните. Можете да пазите тайна. — Тя си пое дълбоко въздух и добави: — А след края на тази мисия може да ви се наложи да пазите много тайни.

Той вдигна погледа си. Какво изразяваха очите й? Съжаление? Това го свари неподготвен и той отново отклони поглед. Но се почувства по-добре от дълго време насам. Отново някой имаше доверие в него.

— Струва ми се — отбеляза тя, — че бихте предпочели да сте на „Магелан“. Да се биете и да загинете в пограничните райони.

— Не, аз... — усети, че не казва истината, спря и се поправи. — Да. КУОН има нужда от всеки един човек за защита на Външните колонии. Цяло чудо е, че те все още се държат след всички въстания и нашествия.

— Наистина лейтенант, откакто сме напуснали Земята, се бием за всеки кубически сантиметър вакуум — от Марс, през величествените луни на системата Хидра, до стотиците локални войни във Външните колонии. Нещата винаги са били на границата на разпадането. Точно затова сега сме тук.

— За да видим едно дете? — удиви се той — Какво може да промени едно дете?

Едната ѝ вежда се повдигна.

— Това дете може да се окаже по-полезно за КУОН от цяла флотилия разрушители, от хиляда младши лейтенанти, може би дори от мен. В крайна сметка това дете може да се окаже единственото, което изобщо може да промени *нещо*.

— Приближаваме Еридани Две — уведоми ги Торан.

— Задай атмосферен вектор към космодрума „Луксор“ — нареди д-р Хелси. — Лейтенант Кийс, подгответе кацането.

[1] Изкуствен интелект — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

1130 ЧАСА, 17 АВГУСТ 2517 (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР) / ЗВЕЗДНА СИСТЕМА ЕРИДАНИ, ЕРИДАНИ 2, ГРАД ЕЛИСЕЙ

Оранжевото слънце обсипваше с жарките си лъчи спортната площадка на начално училище номер 119 в град Елисей. Д-р Хелси и лейтенант Кийс бяха застанали в полусянката на платнената тента и наблюдаваха децата, които крещяха и се гонеха, катереха се по железните катерушки или плъзгаха топките за гравбол по антигравитационните игрища. Лейтенант Кийс се чувстваше изключително неудобно в цивилни дрехи. Бе облечен в свободен сив костюм и бяла риза без вратовръзка. Д-р Хелси намираше неочакваната му несръчност за очарователна. Беше се изсмяла, когато той се оплака, че дрехите са твърде свободни и отпуснати. Той наистина беше военен до мозъка на костите си. Дори без униформата, лейтенантът стоеше изпънат, сякаш бе под постоянно напрежение.

— Много е приятно тук — отбеляза тя. — В тази колония дори нямат представа колко добре са се уредили. Спокоен начин на живот. Никакво замърсяване на околната среда. Никаква пренаселеност. Даже времето зависи само от климата.

В отговор лейтенантът изсумтя, докато се опитваше да изглади гънките на копринения си костюм.

— Отпуснете се — рече му тя. — Ние сме просто родители, които оглеждат училището, за да открият малкото си момиченце. — Тя плъзна ръката си в неговата и макар да ѝ се струваше невъзможно, лейтенантът се изпъна още повече.

Отдръпна се от него с въздишка, отвори чантата си и извади ръчен компютърен бележник. Намести периферията на сламената си шапка, така че да скрие бележника от блясъка на обедното слънце. С едно докосване на пръстите зареди и прегледа файла, който беше подготвила за техния обект.

Номер 117 притежаваше всички генетични белези, които тя бе набелязала в първоначалното си изследване — според научните критерии, момчето отговаряше на целите ѝ по най-добрия възможен

начин. Но д-р Хелси знаеше, че за да успее проектът ѝ, бе нужно повече от теоретично съвършенство. Хората представляваха нещо повече от сбора на гените си. Трябваше да се отчита влиянието на средата, мутациите, възприетите морални принципи и още стотици други фактори, заради които този кандидат можеше да се окаже неподходящ. На снимката във файла се виждаше най-обикновено шестгодишно момче. Имаше разрошена кестенява коса, а дяволитата му усмивка откриваше малка празнина между предните зъби. По страните му бяха пръснати няколко лунички. Това беше добре — по тези белези лесно можеше да го разпознае.

— Това не е ли то? — прошепна лейтенантът.

Д-р Хелси вдигна поглед. Той кимна с глава към затревен хълм в края на игрището. Билото му бе кално и разорано, без никаква растителност. Десетина момчета се блъскаха и дърпаха — сграбчваха се, боричкаха се, търкулваха се надолу по склона, след което се изправяха, тичаха обратно и играта продължаваше отново и отново.

— Кралят на хълма — отбеляза д-р Хелси.

Едно момче стоеше на билото. То успяваше да отблъсне, да блокира и надвие всички останали. Д-р Хелси насочи електронния си бележник към него и записа случката, за да я прегледа по-късно. Тя увеличи изображението и се вгледа внимателно. Момчето се усмихна и откри същата малка празнина между зъбите си. Тя спря кадъра за секунда и сравни луничките му със снимката от файла.

— Това е нашето момче.

То беше с цяла глава по-високо от другите деца и доколкото можеше да се съди от успеха му в играта, беше и по-силно. Друго момче се прокрадна зад него и склучи ръце около врата му. Номер 117 се отърси от него и със смях го запрати надолу по хълма като играчка. Д-р Хелси се надяваше да открие екземпляр в отлична физическа форма и с поразяващ интелект. Вярно, момчето беше бързо и силно, но също така грубо и нечестно. И все пак, нереалистичните и субективни преценки трябваше да се избягват при тези полеви изследвания. Какво можеше да очаква — та то бе едва на шест години, пълно с енергия и необуздани емоции и непредвидимо като вятъра.

Три момчета се нахвърлиха едновременно срещу него. Две от тях го хванаха за краката, а третото обви ръце около гърдите му. Всички заедно се изтърколиха надолу по хълма. Номер 117 обсипа

нападателите си с юмручни удари и ритници, докато накрая те го пуснаха и избягаха на безопасно разстояние. То скочи на крака, изкатери се обратно на върха на хълма, като събори по пътя си още едно момче и закрещя, че е кралят.

— Изглежда... хм, много енергично — каза лейтенантът.

— Да — отвърна д-р Хелси. — Мисля, че ще ни свърши работа.

Тя огледа игрището. Единствената жена от персонала помагаше на едно момиченце да се изправи на крака, след като бе паднало и си бе ожулило лакътя. Тя го поведе към медицинския кабинет.

— Останете тук и ме наблюдавайте, лейтенант — каза докторът и му подаде електронния бележник. — Искам да погледна по-отблизо.

Той искаше да каже нещо, но д-р Хелси се отдалечи, след това се затича през разчертаното игрище. Бризът пое лятната ѝ рокля и тя се принуди да сграбчи края ѝ с една ръка, докато с другата придържаше сламената си шапка. На няколко метра от хълма забави ход и спря. Децата спряха и се обърнаха.

— Сега загази — каза едно момче и бутна номер 117.

Той отблъсна момчето и погледна д-р Хелси право в очите. Другите деца гледаха встрани, някои от тях със засрамени усмивки, а няколко отстъпиха назад. Момчето обаче остана на мястото си и я гледаше предизвикателно. Или бе сигурен, че тя няма да го накаже, или просто не се страхуваше. Забеляза синината на бузата му, скъсаните колена на панталоните и сцепената му устна. Д-р Хелси направи три стъпки напред. Повечето от децата неволно отстъпиха три крачки назад.

— Може ли да поговоря с теб? — попита го тя, без да сваля очи от него.

Най-накрая то отдели погледа си от нея, сви рамене и изтърча надолу по хълма. Останалите деца цъкаха с уста и се подсмиваха, едно от тях го замери с камъче. Номер 117 не им обръщаше внимание. Д-р Хелси го заведе до края на близкия пясъчник.

— Как се казваш? — попита го тя.

— Джон — отговори момчето и протегна ръка.

Тя не очакваше физически допир. Или баща му го бе научил на този обичай, или пък момчето можеше да подражава добре. Стисна ръката и бе удивена от силата на дребната му длан.

— Много ми е приятно да се запознаем. — Тя коленичи, за да се изравни с него. — Исках да те питам какво правеше преди малко?

— Побеждавах — каза той.

Д-р Хелси се усмихна. То не се боеше от нея... и надали щеше да се затрудни да я избута от хълма.

— Виждам, че обичаш да играеш — каза тя. — Аз също.

То въздъхна.

— Да, ама миналата седмица ме караха да играя шах. Омръзна ми. Много лесно се печели. — То рязко си пое въздух. — А може ли да играем гравбол? Вече не ми дават да играя, но може би ще ме пуснат, ако ти им кажеш?

— Искам да ти покажа една друга игра — каза му тя. — Виж. — Бръкна в чантата си и извади оттам метален диск. Завъртя го и той проблесна на слънцето. — Преди много време, когато Земята е била единствената обитавана планета, хората са използвали монети като тази.

Очите му се приковаха към монетата и то протегна ръка. Д-р Хелси я отдръпна, като продължаваше да я премията между палеца и показалеца си.

— Двете страни са различни, виждаш ли? На едната има един дългокос мъж, а на другата — птица, наречена орел, която държи...

— Стрели — каза Джон.

— Точно така. Браво. — Зрението му явно бе невероятно, за да види тази подробност от такова разстояние. — Ще използваме тази монета за нашата игра. Ако спечелиш, можеш да я задържиш.

Джон откъсна очи от монетата и отново погледна към нея, присви очи и каза:

— Става. Само че аз винаги печеля. Затова вече не ми дават да играя гравбол.

— Сигурна съм, че е така.

— Каква е играта?

— Съвсем елементарна. Ще хвърля монетата ето така. — Тя сви ръка, щракна с палец, монетата описа дъга във въздуха като се въртеше и падна на пясъка. — Следващият път обаче, преди монетата да падне на земята, искам да ми кажеш коя страна ще е нагоре — лицето на мъжа или орела със стрелите.

— Ясно. — Джон се напрегна, сви колене, а очите му сякаш вече не гледаха нито към нея, нито към монетата.

Д-р Хелси вдигна монетата.

— Готов ли си?

Джон кимна леко. Тя я хвърли, като я завъртя добре. Очите на Джон я гледаха със странен разсеян поглед. Той я проследи по време на издигането, после, когато падаше към земята, изведнъж протегна ръка и грабна монетата във въздуха. Протегна затворената си ръка.

— Орел — извика той.

Тя неуверено пое ръката му и разтвори малкото юмруче. Монетата лежеше в ръката му и орелът отразяваше оранжевото слънце. Нима бе възможно той да е видял коя страна е нагоре, в мига, когато грабна монетата... или още по-невероятно, да беше избрал страната, която предпочиташе. Надяваше се лейтенантът да е записал всичко. Трябваше да му каже да държи електронния бележник насочен към нея.

Джон отдръпна ръката си.

— Мога да я задържа, нали? Така ми каза.

— Да, можеш да я задържиш, Джон. — Тя му се усмихна, но веднага се спря.

Не биваше да произнася името му. Това беше лош знак. Не можеше да си позволи лукса да харесва тестовите си обекти. Професионализмът ѝ налагаше да запази дистанция. Трябваше... защото след няколко месеца номер 117 можеше и да не е жив.

— Може ли да играем пак?

Д-р Хелси се изправи и отстъпи назад.

— Имах само тази монета. Сега трябва да си тръгвам — каза му тя. — Върни се при приятелите си.

— Благодаря. — Той се затича обратно, като викаше на другите момчета: — Ей, вижте!

Д-р Хелси застана до лейтенанта. Слънцето се отразяваше в асфалта и напичаше непоносимо. Изведнъж изпита желание да се върне обратно на кораба, където бе тъмно и прохладно. Искаше да се махне от тази планета. Пристъпи под сенника и се обърна към лейтенанта:

— Надявам се, че сте записали всичко, нали?

Той ѝ подаде бележника и я изгледа учудено.

— Да. За какво бе всичко това?

Тя прегледа записа и след това изпрати копие на Торан за съхранение.

— Търсим определени генетични белези в тези обекти — отвърна тя. — Сила, бързина, ловкост, интелект, дори предразположеност към агресия. Но не всичко може да се провери от разстояние. Не можем да проверим дали имат късмет.

— Късмет? — запита Кийс. — Нима вярвате в късмета, докторе?

— Разбира се, че не — отвърна тя пренебрежително. — Само че разполагаме със сто и петдесет кандидати, а имаме съоръжения и финансиране едва за половината от тях. Най-обикновено математическо елиминиране, лейтенант. Това хлапе имаше късмет — или пък бе невероятно бързо. И в двата случая то е вътре.

— Не ви разбирам съвсем — рече Кийс и започна да си играе с лулата, която носеше в джоба си.

— Точно на това се надявам, лейтенант — тихо отвърна д-р Хелси. — За ваше добро е никога да не разбирате какво точно правим.

Тя погледна за последен път към номер 117 — към Джон. Той се забавляваше чудесно, тичаше и се смееше. За миг тя завидя на неговата невинност, бе загубила своята толкова отдавна. Живо или мъртво, щастливо или не, тя щеше да обрече това момче на много болка и страдание. Знаеше, обаче, че трябва да го стори.

ГЛАВА 3

2300 ЧАСА, 23 СЕПТЕМВРИ 2517 (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР) / СИСТЕМА ЕПСИЛОН ЕРИДАНИ, ВОЕНЕН КОМПЛЕКС „РИЙЧ“, ПЛАНЕТА РИЙЧ

Д-р Хелси бе застанала на подиума в центъра на амфитеатъра. Заобикаляха я все още празните концентрични кръгове на трибуните. Проекторите бяха насочени към нея и се отразяваха от бялата ѝ престилка, но тя усещаше някакъв хлад.

Тук би трябвало да се чувства в безопасност. Рийч бе една от най-големите промишлени бази на КУОН, обградена от орбитални артилерийски батареи, космически товарни пристани и флота от тежковъоръжени бойни кораби. На повърхността на планетата се намираха специалните военни тренировъчни площадки на военноморските сили и офицерски школи, а подземните съоръжения бяха отделени от повърхността от триста метра закалена стомана и бетон. Стаята, в която се намираше сега, можеше да издържи директно попадение на 80-мегатонна ядрена бомба.

Защо тогава се чувстваше толкова уязвима?

Д-р Хелси знаеше какво трябва да стори. Да изпълни дълга си. Беше за доброто на всички. Щеше да е за благо на цялото човечество... дори ако се наложеше една шепа хора да страдат за това. И все пак, като се вгледаше в себе си, бе възмутена от собствената си роля в това начинание. Искаше ѝ се лейтенант Кийс все още да е с нея. През последния месец той се бе проявил като незаменим помощник. Но вече бе започнал да разбира същността на проекта или поне част от истината за него. Д-р Хелси бе уредила да го прехвърлят на „Магелан“ и да го повишат в чин заради неговата помощ.

— Готова ли сте, докторе? — запита безпльтен женски глас.

— Почти готова, Дежа — въздъхна д-р Хелси. — Моля те, извикай главен морски старшина Мендес. Бих искала и двамата да присъстват по време на обръщението ми към тях.

До д-р Хелси с примигване се появи холограмата на Дежа. Този изкуствен интелект беше създаден специално за нейния проект „СПАРТАНЕЦ“. Бе избрала външността на гръцка богиня: бе

босонога, загърната в тога, а около сияйната ѝ бяла коса танцуваха слънчеви зайчета. В лявата си ръка държеше глинена плочка, изпъстрена със знаци от клинообразно писмо. Д-р Хелси не можеше да не се удиви от вида, избран от изкуствения интелект, всеки ИИ определяше сам своя холографски вид и всеки от тях бе уникален.

Една от вратите в горната част на амфитеатъра се отвори и по стълбите закрачи главният морски старшина Мендес. Бе облечен с черна униформа, а гърдите му бяха отрупани със сребърни и златни звезди и цяла дъга от почетни ленти. Късо подстриганата му коса бе посивяла на слепоочията. Не бе нито висок, нито особено мускулест и за човек, преживял толкова много битки, изглеждаше съвсем обикновен. Издаваше го единствено походката му. Движеше се бавно и елегантно, сякаш се намираше почти в безтегловност. Той поспря пред д-р Хелси, като изчакваше нейните указания.

— Качете се тук, моля — обърна се към него тя, сочейки към стълбите от дясната си страна.

Мендес се изкачи на подиума и застана спокойно до нея.

— Прочетохте ли психологическите оценки, които ви изпратих?
— обърна се Дежа към д-р Хелси.

— Да. Много бяха изчерпателни — отвърна тя. — Благодаря ти.

— И какво?

— Мисля, че няма да последвам препоръките ти, Дежа. Смятам да им кажа истината.

Мендес изсумтя едва чуто в знак на одобрение — това бе едно от най-многословните изказвания, които д-р Хелси бе чувала от него. В ръкопашния бой или при физическата подготовка Мендес бе най-добрият във флота. Имаше обаче още какво да се желае от него като събеседник.

— Истината носи рискове — предупреди я Дежа.

— Също и лъжата — отговори д-р Хелси. — Няма значение каква история ще изфабрикуваме, за да мотивираме децата — че родителите им са били отвлечени от пирати, или пък са загинали от чума опустошила планетата им — ако по-късно разберат истината, ще се обърнат срещу нас.

— Това е логично основание — призна Дежа и направи справка с глинената плочка. — Мога ли да ви предложа да прибегнем до селективна нервна парализа? Тя води до ограничена амнезия...

— Загуба на паметта, която после може да се разпространи и към други части на мозъка. Не — отсече д-р Хелси, — даже и с непокътнат разум, опасността за тях е достатъчно голяма.

Тя почука по микрофона си.

— Сега можете да ги доведете.

— Разбрано — отговори глас от високоговорителите на тавана.

— Ще се приспособят — обърна се към Дежа д-р Хелси. — Ако не успеят, няма да продължат тренировките и ще отпаднат от проекта. И в двата случая сега искам просто да приключа по-бързо с това.

В горната част на амфитеатъра се разтвориха четири двойни врати. С маршова стъпка през тях влязоха седемдесет и пет деца, всяко придружено от военен инструктор, облечен в маскировъчно облекло. Децата имаха тъмни кръгове от умора под очите. Всички те бяха прибрани, запратени тук през хиперпространството и едва преди малко бяха извадени от криогенния сън. Хелси си даде сметка, че шокът от това изпитание явно доста ги беше разтърсил. Едва сподави пристъпа си на разкаяние. Когато всички насядаха по трибуните, тя прочисти гърлото си и каза:

— Съгласно заповед на военноморските сили 45812, всички вие сте зачислени към специален проект на КУОН с кодово наименование „СПАРТАНЕЦ 2“.

Тя замълча, думите заседнаха в гърлото ѝ. Нима очакваше те да разберат това? Самата тя трудно можеше да приеме моралните основания на тази програма. Изглеждаха толкова объркани. Няколко от тях се опитаха да станат и да си излязат, но техните инструктори поставиха ръка на раменете им и ги заставиха да седнат отново. Шестгодишни... беше твърде много, за да го възприемат. Но тя трябваше да им обясни, да им го разясни с прости думи, които можеха да схванат. Д-р Хелси направи нерешителна стъпка напред.

— Вие сте призовани тук, за да служите — поясни тя. — Ще бъдете тренирани, за да постигнете най-доброто, на което можем да ви научим. Ще станете защитници на Земята и всичките ѝ колонии.

Няколко от децата се изпънаха, сега по лицата им се четеше не само страх, но и интерес. Д-р Хелси потърси с поглед Джон, номер 117, първото момче, което беше посочила като подходящ кандидат. Той

беше сбърчил чело, изглеждаше объркан, но слушаше с неотклонно внимание.

— Знам, че ще ви е трудно да разберете, но не може да се върнете при родителите си.

Децата се размърдаха неспокойно. Инструкторите им ги държаха все така здраво за раменете.

— Това място ще се превърне във ваш дом — каза д-р Хелси с най-успокояващия тон, на който бе способна. — Отсега нататък другарите ви в тренировките ще бъдат вашето семейство. Обучението ще бъде трудно. Ще се сблъскате с много трудности, но съм уверена, че всички ще се справите.

Тези патриотични думи звучаха кухо в собствените ѝ уши. Искаше ѝ се да им каже истината, но как можеше да го стори? Знаеше, че не всички щяха да се справят. „Загубите ще са в рамките на приемливото“ — беше я уверил представителят на военноморската служба за разследване.

— Сега си починете — каза им д-р Хелси. — Започваме утре.

Тя се обърна към Мендес.

— Придружете децата... курсантите до казармите. Дайте им храна и ги сложете да си легнат.

— Ясно, госпожо — рече Мендес. — Разпръсни се! — извика той.

Децата станаха по знак от техните инструктори. Джон 117 се изправи, но задържа погледа си върху д-р Хелси със запазено самообладание. Много от тях изглеждаха стреснати, устните на някои потрепваха, но никое не заплака. Това наистина бяха най-подходящите деца за този проект. Д-р Хелси се надяваше да разполага поне с част от тяхната смелост, когато дойдеше времето.

— Утре се постарайте да им осигурите достатъчно занимания — каза тя на Мендес и на Дежа. — Не ги оставяйте да мислят за това, което току-що им причинихме.

ЧАСТ ВТОРА НОВОБРАНЦІ

ГЛАВА 4

0530 ЧАСА, 24 СЕПТЕМВРИ 2517 (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР) / СИСТЕМА ЕПСИЛОН ЕРИДАНИ, ВОЕНЕН КОМПЛЕКС „РИЙЧ“, ПЛАНЕТА РИЙЧ

— Ставай, курсант!

Джон се завъртя в койката и заспа отново. Смътно съзнаваше, че това не беше неговата стая и че наоколо имаше и други хора. Ударът го разтърси — от босите крака до основата на гръбнака. Той извика от изненада и падна от койката. Отърси се от замайването на съня и се надигна.

— Казах *ставай*, новобранец! Не знаеш ли какво значи това?

Над Джон се бе надвесил мъж в камуфлажна униформа. Косата му бе късо подстригана и посивяла на слепоочията. Тъмните му очи сякаш не бяха човешки, бяха твърде големи и черни и изобщо не мигаха. В едната си ръка държеше сребриста палка. Замахна с нея към Джон и от края ѝ блеснаха искри.

Джон се отдръпна назад. Не се страхуваше от нищо. Само малките деца се бояха, но все пак инстинктивно се отмести, колкото бе възможно по-далече от палката. Десетки други мъже събуждаха другите деца. Още седемдесет и четири момчета и момичета изкрещяха и изскочиха от койките си.

— Аз съм главен морски старшина Мендес — провикна се униформеният, който стоеше до Джон. — Останалите мъже тук са вашите инструктори. Отсега нататък ще правите каквото ви кажем.

Мендес посочи към другия край на казармите.

— Душовете са отзад. Изкъпете се и се върнете тук, за да се облечете. — Той отвори сандъка, който се намиреше до койката на Джон и измъкна от него сива тренировъчна униформа.

Джон се приведе и видя името си отпечатано с шаблонни букви на гърдите: „Джон-117“.

— Без мотане. По-живо! — Мендес тупна Джон с палката между лопатките.

През гърдите му премина конвулсия. Той залитна към койката, като се опитваше да си поеме въздух.

— Сериозно говоря! Хайде, хайде, тичайте!

Джон стана. Не можеше да си поеме въздух, но въпреки това се затича, като се държеше за гърдите. Успя да си поеме дъх на пресекулки, едва когато стигна до душовете. Другите деца изглеждаха уплашени и объркани. Всички свалиха пижамите си и пристъпиха в кабините, изкъпаха се с хладна сапунена вода, а накрая ги обляха леденостудени водни пръски.

Той изтича обратно до койката си, облече долните дрехи, плътни чорапи, нахлузи тренировъчната униформа и чифт военни ботуши, които му прилегнаха идеално.

— Навън, курсанти — извика Мендес. — Бързо. Ходом... *марш!*

Джон и останалите се понесоха от казармата към тревната ивица отпред. Слънцето все още не се беше показало и хоризонтът бе мастиленосин. Тревата бе влажна от сутрешната роса. Виждаха се десетки други казарми, но в тях не се долавяше никакво движение. Два изтребителя изреваха, над тях и се извиха нагоре в небето. Някъде в далечината Джон чу метален пукот. Главния морски старшина Мендес излая:

— Стройте се в пет редици с еднаква дължина! По петнадесет курсанти във всяка. — Изчака няколко секунди, докато те се суетяха насам-натам. — Изправи редиците! Не можеш ли да броиш до петнадесет, курсант? Три стъпки назад!

Джон пристъпи във втората редица. Докато вдишваше студения въздух, усети как започва да се разбужда. Спомените му се завръщаха. Бяха ги откарали посред нощ. Инжектираха им нещо и той заспа задълго. После жената, която му бе дала монетата му каза, че не може да се върне, че няма да види повече майка си или баща си...

— Подскоци! — кресна Мендес. — Бройте до сто! Готови, старт.

Офицерът започна упражнението и Джон го последва. Едно момче се забави само за секунда. Веднага до него се появи един от инструкторите. Палката се заби в корема на момчето и то се преви на две.

— Започвай упражнението, новобранец — изръмжа треньорът.

Момчето се изопна и започна да скача. Джон никога не беше правил толкова много подскоци през живота си. И ръцете, и стомаха, и краката го боляха. По гърба му се стичаше пот.

— Деветдесет и осем, деветдесет и девет, сто — Мендес спря за секунда. Пое си дълбоко въздух и извика отново: — Коремни преси! — Той се хвърли на тревата. — Бройте до сто! По-живо.

Джон скочи на тревата.

— Първият, който спре — заяви Мендес, — ще обиколи два пъти лагера тичешком и като се върне, ще направи двеста коремни преси. Готови... започвам броенето! Едно... две... три...

Последваха ниски прикляквания, после свивания на коленете. Джон повърна, но това не му осигури никаква почивка. Само след няколко секунди към него се приближи инструктор. Той се изправи обратно на крака и продължи.

— Повдигане на краката — Мендес продължаваше, сякаш бе машина. Сякаш всички те бяха машини.

Джон нямаше сили да продължи, но знаеше, че ако спре, ще получи отново удар с палката. Той се напегна, трябваше да се помръдне. Краката му трепереха и почти не го слушаха.

— Почивка — обяви най-сетне Мендес. — Донесете водата!

Инструкторите докараха колички, натоварени с шишета вода. Джон грабна едно и започна жадно да гълта течността. Водата беше топла и леко солена. Изобщо не му пукаше. Това бе най-хубавата вода, която някога бе пил.

Той се строполи по гръб на тревата, дишайки тежко. Слънцето вече беше изгряло. Стопляше се. Изправи се на колене и остави потта да се стича от него на едри капки. Бавно се надигна и хвърли поглед към другите деца. Те се бяха свили по земята, никой не говореше. Дрехите им бяха пропити от пот. Джон не можеше да разпознае никого от своето училище. Значи беше сам сред непознати. Питаше се къде ли е майка му и какво...

— Добро начало, курсанти — окуражи ги Мендес. — Сега ще тичаме. Ставайте!

Инструкторите размахаха палките и подкараха напред наборниците. Тичаха надолу по чакълена пътека през лагера покрай други тухлени казарми. Бягането като че нямаше край — минаха покрай река, прекосиха мост, после продължиха покрай самолетна писта, от която право в небето се вдигаха изстребители. След като подминаха пистата, Мендес ги поведе по зигзагообразна каменна пътечка.

Джон искаше да помисли за това, което се бе случило, как се бе озовал тук и какво ги очакваше..., но не можеше да се съсредоточи. Усещаше само пулсирането на кръвта, болката в мускулите и глад.

Стигнаха до двор, покрит с дебел тревен килим. На мачта в средата му се вееше знамето на КУОН — синьо поле, обсипано със звезди и изображение на Земята в ъгъла. В другия край на двора широки стъпала водеха към входа на сграда с бели колони и висок купол. Върху арката над входа бе изсечен надпис — Военноморска Академия. На най-горното стъпало бе застанала жена, която махна към тях. Бе загърната в бяла тога. На Джон му се стори стара и в същото време младолика. После забеляза светлинките, кръжащи около главата ѝ и разбра, че тя е проекция на ИИ. Беше виждал такива на видео. Макар да не беше от плът и кръв, тя изглеждаше съвсем реална.

— Отлична работа, главен морски старшина Мендес — каза тя със звънък, мек като коприна глас. После се обърна към децата: — Добре дошли. Казвам се Дежа и ще бъда вашият учител. Моля, влезте. Урокът скоро ще започне.

Джон изпъшка високо. Някои от останалите също промърмориха. Тя се обърна и тръгна навътре.

— Разбира се — добави след малко, — ако предпочитате да пропуснете уроците, можете да продължите със сутрешната гимнастика.

Джон изкачи стълбите почти на бегом. Вътре беше прохладно. Пред мястото на всеки бе оставен поднос с кутия мляко и бисквити. Джон загриза сухите безвкусни бисквити, след това изгълта млякото. Беше толкова уморен, че му се искаше да отпусне глава на чина и да задреме, но това трая само, докато Дежа започна да им разказва за битката, в която триста войници се изправили срещу многохилядна персийска армия.

В класната стая се появи холографското изображение на пейзаж. Децата обикаляха около миниатюрните планини и хълмове и оставяха вълните на въображаемото море да се плискат в краката им. Войници, с размера на детски играчки, маршируваха към място, което по обясненията на Дежа, бе Термопилите — тясна ивица земя, притисната между стръмните планини и морето. Хиляди войници вървяха с маршова стъпка към тристата войни, които пазеха прохода. Битката

започна: сблъскаха се щитове и копия, проблясваха мечове и се лееше кръв.

Джон не можеше да откъсне очи от това зрелище. Както им обясняваше Дежа, тристата бяха спартанци — най-добрите войни, живели някога. Те били обучавани в изкуството на боя още от деца. Никой не е можел да ги победи. Джон наблюдаваше като хипнотизиран как спартанците от холограмата разгромяват персийските копиеносци. Беше привършил своите бисквити, но все още усещаше глад, затова грабна тези на момичето до него, в момента, когато то бе обърнало поглед, и бързо ги погълна, докато битката още бушуваше. Стомахът му обаче оставаше празен.

„Кога щеше да има обяд? Или пък вече е време за вечеря?“

Персийците отстъпиха и се разбягаха, а на бойното поле с победоносен вид останаха спартанците.

Децата нададоха одобрителни викове. Искаха да видят битката отново.

— Това е всичко за днес — каза им Дежа — Утре ще продължим и ще ви покажа как нападат вълците. Сега е време да отидете на игрището.

— Игрище? — попита Джон. Страхотно. Най-накрая можеше да седне на някоя люлка, да си почине и да помисли малко.

Изтича от стаята заедно с другите курсанти. Пред класната стая вече ги чакаха главният морски старшина Мендес и останалите инструктори.

— Време е да отидем на игрището — каза Мендес и махна на децата да се приближат. — Ще направим кратко бягане. Стройте се!

„Краткото“ бягане се оказа над три километра. А и игрището не приличаше на нищо, което Джон бе виждал досега. Представляваше гора от дървени мачти, високи двадесет метра. Между тях се простираха мостове и въжени мрежи. Те се люлееха, пресичайки се по най-различни начини, като образуваха истински въздушен лабиринт. Виждаха се наклонени мачти и въжета с възли, пригодени за катерене. Имаше люлки и окачени платформи. Някои от въжетата бяха прекарани през макари и привързани към кошове, които изглеждаха достатъчно здрави, за да вдигнат човек.

— Курсанти — каза Мендес — Стройте се в три редици!

Инструкторите се приближиха, за да ги подкарат, но Джон и останалите бързо се подредиха в три редици.

— Първите от всяка редица съставят отбор номер едно — каза им Мендес — вторите — отбор номер две и така нататък. Ако не разбирате нещо, питайте сега.

Никой не продума.

Джон погледна от дясната си страна. Срещна уморената усмивка на момче с пясъчноруса коса, зелени очи и загоряла от слънцето кожа. На горнището на униформата му бе щамповано „Самюел-034“. В съседната редица стоеше момиче. Бе по-високо от Джон, слабо и с дълга буйна коса, оцветена в синьо — „Кели-087“. То го погледна без особена радост.

— Днешната игра — обясни Мендес — се нарича „Позвъни“. Той посочи най-високата мачта. Тя се извисяваше с десет метра над останалите, а близо до нея се издигаше наклонена стоманена мачта. На върха на първата мачта бе окачена медна камбанка.

— Има много начини, по които можете да достигнете камбанката — каза им Мендес. — Оставям на всеки отбор да избере своя път. Когато всички членове на отбора разклатят камбанката, трябва да слезете възможно най-бързо на земята и да дотичате до финалната линия.

Мендес протегна палката си и прокара права черта в пясъка. Джон вдигна ръка. Мендес го погледна за миг с черните си немигащи очи.

— Въпрос ли имаш, курсант?

— А какво ще спечелим?

Мендес сви вежди и измери Джон с поглед.

— Печелите вечеря, номер 117. Тази вечер ще има печена пуйка със сос и картофено пюре, варена царевица, шоколадов кейк и сладолед.

Сред децата се разнесе одобрителен шепот.

— Само че — продължи Мендес, — за да има победители, трябва да има и губещ. За отбора, който остане последен, няма да има храна.

Децата притихнаха и предпазливо се спогледаха.

— Готови — каза Мендес.

— Казвам се Сам — прошепна на Джон и на момичето от техния отбор момчето до тях.

— А аз съм Кели.

Джон ги погледна, без да отговори. Момичето щеше да го забави. Колко неприятно. Беше гладен и нямаше намерение да загуби заради тях.

— Старт! — извика Мендес.

Джон се стрелна между групата от деца и, като използваше въжените мрежи, бързо се изкатери до една от платформите. Препусна по един мост и скочи на следващата платформа тъкмо навреме. Мостът се преобърна и петимата след него полетяха към водата долу. Спря за миг до въжето, привързано за голяма кошница. То преминаваше през макара и се спускаше обратно надолу. Реши, че не е достатъчно силен, за да се изтегли нагоре сам, вместо това се вкопчи в едно от въжетата с възли и започна да се катери по него. Въжето се люлееше бясно около централната мачта и като погледна надолу, Джон за малко не се изпусна. Оттук разстоянието до долу изглеждаше два пъти по-голямо, отколкото от земята. Видя всички останали — някои се катереха, други газеха във водата, изправяха се и започваха отначало. Никой не бе стигнал толкова близо до камбаната колкото него. Сподави страха си и продължи да се катери. Мислеше за сладоледа и за шоколадовия кейк и как щеше да победи.

Достигна върха на мачтата, протегна се към камбаната и я удари три пъти. След това сграбчи стоманената мачта, спусна се до земята и се търкулна в камарата от възглавници. Изправи се и с усмивка се затича към главния морски старшина. Пресече финалната линия и нададе победоносен вик.

— Аз съм първи — каза той, задъхан.

Мендес кимна и го отметна в тетрадката си.

Джон гледаше как останалите се катереха и достигаха камбанката, после тичешком пресичаха финала. Кели и Сам изоставаха. Бяха заседнали в блъсканицата, когато накрая всички се скупчиха около камбаната. Най-накрая и те успяха да я ударят, плъзнаха се заедно надолу, но... пресякоха финала последни и отправиха гневни погледи към Джон. Той сви рамене.

— Браво, курсанти — похвали ги Мендес и се усмихна на всички. — Хайде да се връщаме към казармите, време е за лапане.

Макар да бяха целите опръскани с кал и да се подпираха едно на друго, децата се оживиха.

— Всички без трети отбор — каза Мендес и погледна към Сам, Кели и Джон.

— Но аз победих — запротестира Джон. — Аз бях първи.

— Да, ти беше първи — отвърна Мендес, — но вашият отбор завърши последен.

След това се обърна към всички:

— Запомнете добре: не можете да победите, ако не спечели вашият отбор. Когато един спечели за сметка на останалите, всички губят.

По целия път обратно към казармите Джон тичаше като замаян. Не беше честно. Как може да спечелиш и все пак да загубиш? Оставаше му само да гледа как другите се тъпчат с пуйка, как сосът се стича от бялото месо. Лапаха пълни лъжици ванилов сладолед, а когато излизаха от столовата по ъгълчетата на устните им още бе останал шоколад. Джон получи един литър вода. Изпи я, но тя нямаше никакъв вкус. Не можеше да утоли глада му.

Искаше му се да заплаче, но бе твърде уморен. Стовари се в койката си, като се чудеше как да отмъсти на Сам и Кели за това, че го бяха провалили, но нищо не можа да измисли. Всяко мускулче и кост го боляха. Заспа в мига, в който главата му се допря до възглавницата.

* * *

На следващия ден се повтори същото — гимнастика и тичане цяла сутрин, след това уроци до следобед. Днес Дежа им разказа за вълците. Класната стая се превърна в холографска проекция на ливада и децата видяха седем вълка, които преследваха лос. Глутницата нападна заедно и винаги умело избягваше рогата на елена. Бе страшно и същевременно завладяващо да гледат как вълците повалят и разкъсват животно, неколкократно по-голямо от тях.

По време на уроците Джон се стараяше да избягва Сам и Кели. Докато никой не гледаше, открадна още няколко бисквити, но те изобщо не притъпиха глада му.

След часовете те отново се отправиха към игрището. Днес то изглеждаше по различен начин. Мостовите бяха по-малко, а системите с макари и въжета бяха по-сложни. Освен това мачтата с камбанката се издигаше на двадесет метра над останалите.

— Същите отбори като вчера — обяви Мендес.

Сам и Кели се насочиха към Джон. Сам го удари в гърдите. Джон избухна — искаше да удари Сам по лицето, но бе твърде уморен. А и щяха да са му необходими сили, за да стигне до камбаната.

— Този път по-добре ни помогни — изсъска Сам — или ще те блъсна от някоя от платформите.

— А аз ще скоча върху теб — добави Кели.

— Дадено — прошепна Джон, — само не ме забавяйте.

Той огледа трасето. Приличаше на лабиринт, нарисуван на хартия, само че този се извиваше нагоре и надолу извън равнината на листа. Много от мостовите и стълбите се задънваха без изход. Джон се вгледа още веднъж и... откри един възможен маршрут. Бутна с лакът Сам и Кели и им го посочи.

— Вижте онзи кош и въжето там в края. Изкачва се право догоре. Но пък иска доста теглене. — Той напрегна бицепси, не беше сигурен дали може да се справи в това състояние.

— Ще се справим — увери го Сам.

Джон погледна към другите отбори, те също разглеждаха трасето.

— Трябва да стигнем дотам много бързо — рече той, — за да сме сигурни, че никой няма да ни изпревари.

— Аз тичам бързо — отвърна Кели. — Наистина много бързо.

— Курсанти... готови — провикна се Мендес.

— Добре — каза Джон. — Бягай напред и задръж коша, докато дойдем и ние.

— Старт!

Кели се изстреля напред. Джон никога не бе виждал някой да лети като нея. Тя тичаше като вълците, които бе видял по-рано през деня. Краката ѝ едва докосваха земята. Когато стигна до коша, Джон и Сам бяха едва на половината път. Едно момче стигна до коша преди тях.

— Слизай — нареди му Кели. — Аз ще се изкачвам.

Сам и Джон дотичаха и блъснаха момчето назад.

— Чакай си реда — рече му Сам.

Те скочиха в коша при Кели. Теглеха въжето заедно и започнаха да се издигат. Въжето се оказа дълго — трябваше да издърпат три метра, за да се изкачат само с един. Духна вятър и кошът се заклати и отскочи от мачтата.

— По-бързо — пришпори ги Джон.

Задърпаха като един, шест ръце заработиха в ритъм и се устремиха нагоре към небето. Все пак не успяха да стигнат първи. Останаха трети, обаче всеки от тях успя да удари камбанката — и Кели, и Сам, и Джон.

Спуснаха се надолу. Кели и Сам изчакаха и Джон да стъпи на земята и тримата се затичаха към финала. Главния морски старшина Мендес ги гледаше внимателно. Не каза и дума, но Джон видя как по лицето му пробяга усмивка. Сам тупна Джон и Кели по гърба.

— Добре се справихме — каза той. Замисли се за момент и после продължи: — Нека станем приятели, искате ли?

Кели сви рамене и отвърна:

— Разбира се.

— Добре — каза и Джон. — Приятели сме.

ГЛАВА 5

0630 ЧАСА, 12 ЮЛИ 2519 (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР) / СИСТЕМА ЕПСИЛОН ЕРИДАНИ, ВОЕНЕН ТРЕНИРОВЪЧЕН РЕЗЕРВАТ, ПЛАНЕТА РИЙЧ

Джон се хвана здраво за седалката, докато корабът се издигаше над планинска верига със заснежени върхове. Слънцето тъкмо се подаваше на хоризонта и багреше белия сняг в розово и оранжево. Останалите членове на групата се бяха загледали навън, с лица, притиснати в прозорчетата. Сам бе седнал до него и зяпаше в далечината.

— Страхотно място за бой със снежни топки.

— Ще загубиш — рече Кели. Тя се протегна над рамото на Джон, за да огледа по-добре местността. — На игра със снежни топки съм истински убиец. — Тя потърка късо остриганата си коса.

— Да, наистина — промърмори Джон. — Особено, когато сложиш камък вътре.

Главния морски старшина Мендес отвори пилотската кабина и влезе в пътническото отделение. Курсантите скочиха на крака и се изпънаха в стойка мирно.

— Свободно, сядайте.

Късо остриганата коса на Мендес бе посивяла още повече по слепоочията, но иначе той бе станал още поздрав и жилав, откакто Джон го бе видял за първи път преди две години.

— Днес за разнообразие ще изпълните една лесна мисия — гласът на Мендес се извиси над рева на корабните двигатели. Той подаде на Кели сноп листа.

— Раздай ги, новобранец.

— Сър — тя отдаде чест и подаде по един лист на всяко от седемдесет и петте деца от взвода.

— Това са части от картата на тази местност. Ще бъдете спуснати долу поотделно. След това трябва да се придвижите до означения пункт за изтегляне и ние ще ви вземем оттам.

Джон завъртя своята карта. Тя представляваше само част от много по-голяма карта и на нея не бяха означени нито точката на

спускане, нито пункта за изтегляне. Как можеше да се ориентира без отпавна точка? Знаеше обаче, че отговорът на този въпрос също бе част от мисията.

— И още нещо — продължи Мендес. — Този, който стигне до пункта за изтегляне последен, ще бъде оставен долу. — Той хвърли поглед през прозореца. — А пътят обратно е много дълъг.

Последното условие не допадна на Джон. Нямахше намерение да загуби, но и не искаше това да се случи с някого от останалите. Мисълта, че Кели или Сам, или някой друг щеше да върви по целия път обратно, го караше да се чувства неспокоен... дали той изобщо би могъл да се справи сам по целия този път през планините?

— Първо спускане след три минути — излая Мендес — Курсант 117, ти си първи.

— Разбрано, сър! — отговори Джон.

Той погледна през прозореца и внимателно огледа терена. Видя пръстен от планински зъбери, долина, покрита с кедри и сребърна лента, която се вливаше в езеро. Джон бутна с лакът Сам, посочи реката и после бързо махна с палец към езерото. Сам кимна, дръпна настрана Кели и посочи през прозореца. След това те бързо преминаха покрай останалите.

Корабът намаляваше скорост. Джон усети как стомахът му се свива, когато се понесоха към земята.

— Курсант 117, направо и в центъра. — Мендес отстъпи във вътрешността на кабината, когато задната част на кораба се отвори и рампата се спусна. Нахлу студен въздух. Той потупа Джон по рамото:

— И внимавай за вълци в гората, 117.

— Да, сър. — Джон погледна през рамо към останалите.

Всички кимнаха едва забележимо. Добре, значи бяха разбрали.

Той изтича по рампата и пое през гората. Двигателите на кораба оживяха и го издигнаха високо в ясното небе. Джон закопча якето си. Носеше само тренировъчни дрехи, ботуши и плътен анорак — не беше идеалното облекло за продължителен престой в пущинаците. Насочи се към един остър връх, който бе забелязал от кораба — реката се намираще в тази посока. Щеше да последва течението ѝ и да се срещне с останалите при езерото.

Вървя през гората, докато долови бълбукането на потока. Приблужи се, за да види посоката на течението, след което се скри

отново в гората. Много често упражненията на Мендес криеха уловка — оглушаващи мини по някои от трасетата или пък снайпери с оцветяващи капсули по време на демонстрационни тренировки. А при положение, че главният бе във въздуха над тях, Джон нямаше намерение да разкрива местоположението си, освен ако нямаше сериозни основания за това.

Мина покрай храст с боровинки и спря да ги обере, преди да продължи по-нататък. За първи път от месеци насам той беше сам и имаше време за размисъл. Пъхна в устата си шепя плодове и ги задъвка. Мислеше за мястото, което някога бе негов дом, за родителите си... но този спомен все повече му приличаше на отминал сън. Той знаеше, че не е така и че някога животът му е бил различен. Но харесваше сегашния си живот. Беше войн. Имаше важна цел, за която да се готви. Мендес им бе казал, че те са най-добрите и най-умните в целия флот. Че са единствената надежда за възстановяване на мира. Това му харесваше. Всеки ден носеше предизвикателство или криеше ново приключение.

Благодарение на Дежа сега Джон знаеше много повече, отколкото би могъл да научи в предишното си училище: алгебра и тригонометрия, историите на стотици битки и крале. Можеше да определя маршрута си по карта, да стреля с пушка или да лекува огнестрелна рана в гърдите. Мендес им беше показал как да бъдат силни. Не само физически, но и как да проявяват силна воля. Неговото семейство бе тук — Кели, Сам и всички останали от неговия взвод.

Мисълта за другарите му го върна обратно към мисията — един от тях щеше да бъде оставен да се прибира до базата сам. Трябваше да има начин да се изтеглят всички заедно. Джон взе решение, ако не успее да измисли нищо, да остане самият той. Така стигна до брега на езерото. Спря и се ослуша. В далечината се чу бухане на сова. Той тръгна по посока на звука.

— Хей, сово — рече той, когато се приближи достатъчно.

Сам се появи иззад едно дърво и се ухили.

— За теб, Главна Сова, курсант.

Обиколиха езерото, за да съберат останалите от взвода. За всеки случай Джон ги преброи — шестдесет и седем.

— Хайде да съберем отделните части от картата — предложи Кели.

— Отлична идея — отвърна Джон. — Сам, вземи още трима и обиколете местността. Не искам да ни изненада някои от „подаръците“ на Главния.

— Ясно.

Сам избра Фаяд, Джеймс и Линда и четиримата поеха към храстите. Кели събра парчетата от картата и се установи под сянката на един стар кедър.

— Някои от тези парчета са излишни, а други се повтарят — каза тя и ги остави настрана. — А ето, това е краят на картата. Успях — ето го езерото, реката, а тук... — тя посочи към отдалечено зелено петно — това трябва да е пунктът за изтегляне.

Поклати глава и се намръщи.

— Ако се вярва на легендата, имаме цял ден вървене дотам. По-добре да тръгваме веднага.

Джон свирна и само след миг Сам и неговата патрулна група се появиха.

— Да тръгваме — каза им той.

Никой не се възпротиви. Подредиха се един след друг зад Кели, която водеше. Сам оглеждаше пътеката далече напред. Имаше най-доброто зрение и слух. На няколко пъти той спираше и им даваше сигнал да не мърдат или да се скрият, но се оказваше, че е само заек или птица. След като изминаха няколко километра, Сам забави темпо, за да се изравни с Джон. Прошепна му:

— Твърде лесно е. Не е като обичайните полеви упражнения на Главния.

Джон кимна в знак на съгласие.

— И аз това си мислех. Просто си дръж очите и ушите отворени.

На обяд поспряха да се разкършат и да похапнат боровинките, които бяха събрали по пътя. Фаяд се обади.

— Искам да разбера едно — рече той. Прекъсна, за да избърше потта, която се стичаше по тъмната му кожа. — Ние всички ще стигнем едновременно до пункта за изтегляне. Тогава кой ще бъде оставен? Трябва да решим отсега.

— Да теглим жребий — предложи някой.

— Не — каза Джон и се изправи. — Никой няма да бъде изоставен. Ще измислим начин да се измъкнем всички.

— Как? — попита Кели, като се почеса по главата. — Мендес каза...

— Знам какво каза. Но трябва да има начин — просто още не съм го измислил. Дори ако аз трябва да остана. Искам да съм сигурен, че всички ще се върнат до базата.

Джон тръгна отново.

— Хайде, губим време.

Останалите се наредиха зад него. Сенките на дърветата се удължиха и започнаха да се преплитат, а слънцето обагри хоризонта в червено. Кели се закова на място и даде знак на другите да спрат.

— Почти пристигнахме — прошепна тя.

— Ние със Сам ще отидем на разузнаване — рече Джон. — Вие, останалите, се разпръснете и пазете тишина.

Децата безмълвно последваха заповедите му. Джон и Сам се промъкнаха през храсталака и след това запълзяха към края на ливадата. Корабът се намираше в центъра на затревена поляна. Прожекторите му осветяваха всичко в радиус от тридесет метра. На спуснатата рампа бяха насядали шестима мъже, които пушеха и си подаваха някаква манерка. Сам отстъпи назад.

— Познаваш ли ги — прошепна той.

— Не. А ти?

Сам поклати глава.

— Нямат униформа. Изобщо не приличат на войници. Може да са бунтовници. Възможно е да са откраднали кораба и да са убили Главния.

— Няма начин — отвърна Джон. — Нищо не може да убие Главния. Но поне едно е ясно: не мисля, че можем просто да се качим и те да ни хвърлят до базата. Да се връщаме.

Пропълзяха обратно в гората и обясниха положението на останалите.

— Какво да направим тогава? — попита го Кели.

Джон се зачуди, защо тя реши, че той разполага с готов отговор. Огледа се наоколо и забеляза, че всички го гледат с очакване. Изправи се на крака. Трябваше да каже нещо.

— Така... не знаем кои са тези мъже и какво ще направят като ни видят. Първо трябва да разберем това.

Децата кимнаха, явно и те мислеха, че идеята е добра.

— Ето как ще стане — каза им Джон. — За начало ще ми трябва примамка.

— Аз — рече Кели и скочи на крака. — Аз тичам най-бързо.

— Отлично — каза Джон. — Отиваш до края на поляната, така че да те видят. Аз също ще дойда и ще се скрия наблизко. Ако с теб се случи нещо, ще докладвам на останалите.

Тя кимна.

— След това ще примамим няколко от тях насам като притичаш точно покрай това място. Сам, ти ще легнеш тук и ще се престориш, че кракът ти е счупен.

— Ясно — отговори Сам. Той отиде при Фаяд и го накара да одере крака му с ботуш. Раната се покри с кръв.

— Вие, останалите — нареди им Джон, — разположете се в кръг и се скрийте в гората. Ако вместо да помогнат на Сам, те се опитат да направят нещо друго... — Джон сви дясната си ръка в юмрук и го заби в отворената си длан. — Спомнете си за вълците и лоса.

Всички кимнаха с усмивка. Много пъти бяха гледали този урок в класната стая на Дежа.

— Намерете камъни — напомни им Джон.

Кели свали анорака си и разтегна краката си.

— Добре — каза тя. — Да действаме.

Сам легна на земята и се хвана за крака си.

— О-о-о-х, боли, помогнете ми.

— Не се престаравай — каза му Джон и ритна към него малко пръст, — може да се досетят, че им готвим капан.

След това той и Кели се промъкнаха към ливадата и спряха на няколко метра от нея. Джон прошепна:

— Ако искаш аз мога да съм примамката...

Тя доста силно го удари по рамото.

— Какво мислиш, че не мога да се справя ли?

— Взимам си думите назад — отвърна той, като разтриваше рамото си.

Застана на десетина метра встрани от нея, скри се и зачака. Кели излезе на поляната и пристъпи към пространството, осветено от прожекторите на кораба.

— Хей! — провикна се тя и размаха ръце над главата си. — Насам. Имате ли храна? Умирам от глад.

Мъжете бавно се надигнаха и измъкнаха зашеметяващи палки.

— Ето едно от тях — чу ги да шепнат Джон. — Аз ще я хвана. Другите, стойте тук и чакайте останалите.

Мъжът предпазливо тръгна към Кели, скрил зад гърба си палката, така че да не може да я види. Тя остана на място и го изчака да дойде по-близо.

— Чакай малко — рече тя. — Оставила съм си якето там отзад. Ей сега се връщам. — Обърна се и побягна. Мъжът се хвърли след нея, но тя вече се беше скрила в сенките.

— Спри!

— Тая работа е много лесна — каза един от мъжете. — Хлапетата няма и да разберат какво им се е случило.

Друг подхвърли:

— Да, в кърпа са ни вързани.

Това бе достатъчно за Джон. Той се затича след Кели, макар да знаеше, че нито този, нито някой от другите мъже можеше да я хване. Закова се, чак когато наближи мястото, където лежеше Сам. Мъжът бе спрял. Оглеждаше се наоколо, очите му още не бяха свикнали с мрака, после забеляза Сам, който все още стискаше окървавения си крак.

— Моля ви, помогнете — захленчи той. — Кракът ми е счупен.

— Сега ще се погрижа и за другия, хлапе — мъжът вдигна палката си.

Джон грабна един камък. Хвърли го, но не улучи. Мъжът се завъртя.

— Кой е там?

В това време Сам скочи на крака и побягна като стрела. От гората се чу шум на листа, а след това град от камъни профуча през клоните и се изсипа върху мъжа. Кели изскочи отнякъде и запрати камък с всичка сила. Уцели мъжа право в челото, той залитна и се стовари на земята. Другите деца също се приближиха.

— Какво да правим с него? — попита Сам.

— Това е само упражнение, нали? — каза Фаяд. — Той сигурно е подчинен на Мендес.

Джон обърна човека по гръб. От челото към окото му се стичаше струйка кръв.

— Нали го чу — прошепна Джон. — Видя какво се канеше да стори на Сам. Мендес или нашите инструктори никога не биха

направили подобно нещо. Никога. Освен това няма униформа, няма отличителни знаци. Той не е от нашите.

Джон ритна мъжа в лицето и после в ребрата. Той инстинктивно се сви на кълбо.

— Вземете му палката.

Сам сграбчи оръжието и също го изрита.

— Сега да се връщаме и да хванем другите — обърна се към тях Джон. — Кели, ти отново ще бъдеш примамката. Само ги докарай до края на просеката. Останалото остави на нас.

Тя кимна и се отправи към ливадата. Другите от взвода започнаха да се разполагат в полукръг като събираха камъни. След минута Кели отново се изправи на затревената ливада и се провикна:

— Елате насам. Онзи човек падна и си удари главата!

Петимата мъже скочиха и се втурнаха към нея. Когато се приближиха достатъчно, Джон подсвирна. Изведнъж въздухът се изпълни с камъни. Мъжете вдигнаха ръце и се опитаха да се предпазят, но скоро се свлякоха на земята и закриха главите си с ръце. Джон изсвири отново и шестдесет и седем деца с викове се нахвърлиха върху замаяните мъже. Те се опитаха да се защитят, но бяха зашеметени от това, което се случваше.

Сам стовари палката с всичка сила върху главата на един от тях. Фаяд обаче бе повален от юмрук и падна на земята. Мъжете бяха пометени от вълната тела, свлякоха се на земята под сипещите се удари от юмруци, камъни и ботуши, докато накрая престанаха да помръдват.

Джон се бе изправил над окървавените им тела. Беше бесен от ярост. Тези мъже щяха да ги нападнат — него и неговия взвод. Искаше да смаже главите им с ботушите си. Пое си дълбоко въздух и бавно го изпусна. Сега имаше по-важни въпроси за решаване — яростта му трябваше да почака.

— Да се обадим ли на Мендес? — попита го Сам, като изправяше на крака Фаяд.

— Не още — каза му Джон.

Той се качи на кораба. На борда нямаше никой. Намери комуникационната система, активира я и се свърза с Дежа. Лицето ѝ се появи като неясна холограма, носеща се над терминала.

— Добър вечер, курсант 117 — каза тя. — Въпрос по домашното ли имаш?

— Нещо такова — отвърна ѝ той. — Едно от заданията на ГМС Мендес.

— Ааа — след кратка пауза тя продължи: — Много добре.

— Намирам се в кораб тип „Пеликан“. Няма пилот, но аз трябва да се върна в базата. Научи ме как да го пилотирам, ако обичаш.

Дежа поклати глава.

— Нямах достатъчна квалификация, за да пилотираш този кораб, курсант, но аз все пак мога да ти помогна. Виждаш ли иконата с крила в края на екрана? Натисни я три пъти.

Джон я натисна и екранът се изпълни със стотици символи и икони.

— Натисни два пъти зелените стрелки от лявата страна — продължи тя.

Направи и това, след което на екрана замигаха думите „Автопилотът активиран“.

— Сега аз контролирам кораба — каза Дежа. — Ще ви закарам у дома.

— Почакай малко — бързо каза той и изтича навън. — Всички на борда, на бегом!

Децата се втурнаха към кораба. Кели спря и го попита:

— Кой ще остане тук?

— Никой — отвърна Джон. — Просто се качвай.

Преди да скочи в кораба, провери, че всички други вече са се качили.

— Добре Дежа, да изчезваме оттук.

Двигателите на кораба изреваха и той се издигна в небето.

* * *

Джон бе застанал мирно в кабинета на главния морски старшина Мендес. Никога по-рано не бе стъпвал там, както и никой от останалите. По гърба му се стичаше струйка пот. Изпитваше клаустрофобия от тъмната дървена ламперия и мириса на пури. Мендес четеше доклада и от време на време вдигаше смръщен поглед към Джон. Вратата се отвори и д-р Хелси влезе. Мендес стана, кимна ѝ рязко и се отпусна обратно в тапицирания стол.

— Здравей, Джон — каза д-р Хелси. Тя седна от другата страна на Мендес, скръсти крака и оправи сивата си пола.

— Д-р Хелси — отвърна Джон незабавно и отдаде чест. Никой от другите възрастни не се обръщаше към него по име. Никога. Не можеше да разбере защо тя го правеше.

— Курсант 117 — рязко започна Мендес. — Обясни ми отново, защо си откраднал собственост на КУОН и... защо сте нападнали хората, на които бях наредил да я охраняват.

Джон смяташе да каже, че просто е направил това, което е намерил за правилно. Че наистина съжалява. Че е готов на всичко, за да поправи грешката си. Но той знаеше, че Главния мрази лигльовците точно толкова, колкото мразеше и извиненията.

— Сър — отвърна той, — пазачите бяха без униформи и опознавателни знаци. Освен това те не се идентифицираха, сър.

— Хмм — Мендес отново се взря в доклада. — Да, така изглежда. А кораба?

— Той откара моя взвод у дома, сър. Аз се качих последен, така че ако някой трябваше да остане на земята...

— Не съм ти искал списък на пътниците, курсант. — Гласът му омекна и той се обърна към д-р Хелси: — Какво да го правим?

— Какво ли? — тя премести очилата си по-високо на носа и се загледа в Джон. — Мисля, че е очевидно, Главен. Направете го взводен командир.

ГЛАВА 6

1130 ЧАСА, 09 МАРТ 2525 (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР) / СИСТЕМА ЕПСИЛОН ЕРИДАНИ, МЕДИЦИНСКИ ОТДЕЛ НА ВОЕННОМОРСКАТА СЛУЖБА ЗА РАЗСЛЕДВАНЕ, В ОРБИТА ОКОЛО ПЛАНЕТАТА РИЙЧ

— Разкодирай съобщението веднага — тросна се д-р Хелси на Дежа.

— Начинът на кодиране е изключително сложен — отвърна Дежа с нотка на раздражение в обикновено безупречно мекия си глас. — Не знам дори защо са си правили труда. Та кой друг, освен отделение „Бета-5“ разполага със средства, за да използва тези данни?

— Не съм в настроение за празни приказки, Дежа. Просто се заеми с разкодирането.

— Да, докторе.

Д-р Хелси крачеше напред-назад по стерилно белите плочки на контролната зала. Едната стена на залата бе покрита от горе до долу с терминали, които следяха жизнените параметри на децата... „не, на *тестовите обекти*“ поправи се тя. Те показваха скоростите на прием на медикаментите и съдържаха различни индикатори, които премигваха в зелено, синьо и червено: електрокардиограми, стойност на пулса и още стотици други медицински показатели.

Другата страна на контролната зала гледаше към десетки прозрачни куполи, през които можеше да се надникне в хирургическите боксове на долното ниво. Всеки бокс представляваше изолирано пространство, в което щяха да работят най-добрите хирурзи и биомеханици, които Военноморската служба за разследване можеше да събере. Боксовете бяха стерилизирани и облъчени с радиация и бяха подготвени да приемат за съхранение биологично опасни материали.

— Готово — оповести Дежа. — Файлът е на ваше разположение, докторе.

Д-р Хелси спря да обикаля из стаята и седна.

— Пусни го на очилата ми, ако обичаш Дежа.

Очилата сканираха рисунька на ретината ѝ и структурата на мозъчните ѝ вълни и свалиха защитата на файла. Д-р Хелси мигна с очи и го отвори. Той гласеше:

Важно съобщение от Космическото управление на Обединените нации номер 09872Н-98

Код на секретност: червено

Код за общ достъп: файл (ограничен достъп Омега)

От: Адмирал Исионрис Джероми, главен лекар, изследователска станция на КУОН „Надежда“

До: Д-р Катрин Елизабет Хелси, ДМН, цивилен консултант(граждански идентификационен номер: 10141-026-SRB4695)

Тема: Благоприятстващи фактори и относителни биологични рискове, свързани с поставените под въпрос експериментални медицински процедури

Ниво на достъп: ОГРАНИЧЕН(съгласно директива БГХ)

/начало на файла/

Катрин,

Опасявам се, че по-задълбочените ни анализи показваха, че не съществуват приемливи алтернативи за намаляване на рисковете в предложените от теб „хипотетични“ експерименти. Въпреки това прилагам резюмето от изводите на нашия екип, както и всички предходни изследвания, свързани с този въпрос. Надявам се да ти бъдат от полза.

Надявам се също, че това изследване е чисто теоретично. Използването на шимпанзета Бинобо в твой проект би било проблематично. Тези животни са много скъпи и редки, откакто не се развъждат в плен. Би било много жалко, ако такива ценни екземпляри бъдат жертвани за някакъв проект на трето поделение.

Поздрави!

И.Дж.

Тя потрепна от укорителния тон на съобщението от адмирала. Той никога не прие решението ѝ да работи за Военноморската служба

за разследване и демонстрираше разочарованието си от своя най-добър ученик при всяко нейно посещение на станция „Надежда“. И бездруго не ѝ беше лесно да намери морално оправдание за мерките, които смяташе да предприеме. Неодобрението на адмирала само я затрудняваше още повече.

Д-р Хелси стисна зъби и се върна към доклада.

РЕЗЮМЕ НА ХИМИЧНИТЕ/БИОЛОГИЧНИ РИСКОВЕ

ВНИМАНИЕ: следващите по-долу процедури са класифицирани като трето експериментално ниво. Тестовите с примати следва да бъдат одобрени от Главната интендантска служба на КУОН, код ОВФ34. Да се съблюдава протокол за работа с биологично опасни материали код „Гама“.

1. Вкарване в костите на карбидна керамика: присаждане на високотехнологични материали в костната структура, при което костите стават практически нечупливи. Не се препоръчва присаждане на повече от 3% от общата костна маса поради чувствителна некроза на белите кръвни телца. Специфични рискове за индивиди в период на ранен пубертет: напреженията, породени от костния растеж, могат да доведат до необратимо разрушаване на костите. Виж приложените експериментални изследвания.

2. Инжекции за усилване на мускулите: мускулно се инжектира протеинов комплекс, водещ до увеличаване плътността на тъканите и намаляване на времето за възстановяване на лактозата. Рискове: при 5% от тестовите обекти се наблюдава нарастване на сърдечния мускул с фатален изход.

3. Каталитичен имплантант в щитовидната жлеза: в щитовидната жлеза се присажда платинова капсула, съдържаща катализатор на човешкия хормон на растежа, с цел стимулиране нарастването на костната и мускулна

тъкан. Рискове: в редки случаи се достига до елфантиазис^[1]. Потиснато сексуално желание.

4. Реверсиране на тилно-очните капилляри: активизиране на кръвния поток под пръчиците и колбичките в ретината на изследвания субект. Води до чувствително подобрене на зрителното възприятие. Рискове: отхвърляне и отлепване на ретината. Постоянна загуба на зрението. Виж приложените доклади от аутопсии.

5. Сврѳхпроводяща фибрификация на невронните дендрити: замяна на биоелектрическите нервни импулси с екранирани електронни импулси. Триста процента увеличение в бързината на рефлексите на обектите. Удивителни примери за рязко повишаване на интелигентността, паметта и творческите способности. Рискове: чести случаи на паркинсонова болест и синдром на Флетчер.

/край на файла/

Натиснете „ENTER“ за отваряне на приложените документи.

Д-р Хелси затвори файла. Изтри всяка част от него и дори накара Дежа да проследи пътя на преминаването му чак до „Надежда“ и да заличи бележките на адмирал Джероми и всички файлове, свързани с него. После свали очилата си и притисна основата на носа си.

— Съжалявам — каза Дежа. — И аз се надявах да се появи някой нов процес, който да намали рисковете.

Д-р Хелси въздѳхна.

— Колебая се, Дежа. Когато започнахме проекта „СПАРТАНЕЦ“, всички основания за него ми се виждаха толкова непоклатими, а сега? Сега... просто не знам.

— Вече за трети път проверявам прогнозите на ВМС за стабилността на Външните колонии. Изводите им са правилни: след двадесет години ще има масово въстание, освен ако не се предприемат драстични военни действия. А ти знаеш какво разбират под

„драстични военни действия“ онези по върховете. Спартанците са единственият ни шанс да избегнем огромни загуби сред цивилното население. Те ще бъдат идеалната светкавична ударна сила. Могат дори да предотвратят гражданска война.

— Само ако оцелеят, за да изпълнят мисията си — възпротиви се д-р Хелси. — Трябва да отложим процедурите. Трябва да направим още изследвания. В това време можем да работим по проекта „Мълния“. Трябва ни време, за да...

— Има и друга причина, поради която трябва да побързаме — каза Дежа. — Колкото и да ми е неприятно, искам да ти напомня, че ако от Военноморската служба за разузнаване усетят забавяне по техния любим проект, много вероятно е да бъдеш заменена с някого, който храни... по-малко съмнения. И който, за нещастие на децата, ще е с по-ниска квалификация.

— Мразя това положение — д-р Хелси се надигна и тръгна към пожарния изход. — А понякога, Дежа, намразвам и теб.

И тя напусна контролната зала. В коридора я чакаше Мендес.

— Елате с мен, Главен — каза му Хелси.

Той я последва безмълвно и те се качиха по стълбите към предоперационното крило на болницата. Влязоха в стая 117. Джон лежеше на леглото, а от ръката му стърчеше инфузионна тръбичка. Главата му бе обръсната и по цялото му тяло с лазер бяха отбелязани векторите за разрязване. Въпреки това, д-р Хелси се възхити на впечатляващите му физически данни. Едва на четиринадесет години, той притежаваше тяло на осемнадесетгодишен олимпийски атлет, а по интелект можеше спокойно да се мери с всеки отличник на военноморската академия.

Д-р Хелси изтръгна най-добрата усмивка, на която бе способна.

— Как се чувстваш?

— Отлично, госпожо — с последни сили отвърна Джон. — Сестрата каза, че упойката ще подейства скоро. Опитвам се да издържа, за да видя колко дълго мога да остана буден. — Клепачите му потрепнаха. — Не е лесно.

Джон забеляза Мендес и се помъчи да се надигне и да отдаде чест, но не успя.

— Знам, че това е едно от упражненията на Главния. Но не знам каква е уловката. Ще ми кажете ли, д-р Хелси? Само този път? Как да

победя?

Мендес гледаше встрани. Джон вече затваряше очи и започваше да диша дълбоко, когато д-р Хелси се приведе близо до него:

— Да, ще ти кажа как да победиш, Джон — прошепна тя. — Трябва да оцелееш.

[1] Елефантиазис — хипертрофия на определени части на тялото. — Бел.пр. ↑

ГЛАВА 7

0000 ЧАСА, 30 МАРТ 2525 (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР) / ТРАНСПОРТЪОР НА КУОН „АТЛАС“ НА ПЪТ ЗА СИСТЕМАТА ЛАМБДА СЕРПЕНТИС

— Отдаваме на космоса телата на нашите загинали другари.

Мендес затвори тържествено очите си за миг и церемонията завърши. Той натисна ръчката и урните с прах бавно се плъзнаха по цилиндрите за изстрелване и после в празното пространство. Джон бе замръзнал в стойка мирно. Ракетните халета на транспортъора, които обикновено бяха претъпкани и кипяха от оживление, сега бяха притихнали. Огневата палуба на „Атлас“ бе освободена от амуниците и екипажа. От окачените ракетни рамки висяха дълги черни флагове.

— За почит! — излая Мендес.

Джон и другите оцелели спартанци отдадоха чест в синхрон.

— Дълг — каза Мендес, — чест и саможертва. Смъртта не принизява тези качества на война. Нека запомним това.

Поредица от тътнежи отекнаха по корпуса на „Атлас“ при изстрелването на урните в откритото пространство. Наблюдателният екран премигна и показа звездното поле. Урните се появяваха една след друга и бързо се отдалечаваха от транспортъора, който продължаваше по курса си. Джон гледаше след тях. Имаше чувството, че всеки от изчезващите стоманени цилиндри отнася със себе си част от самия него. Сякаш бе изоставил собствените си другари. Лицето на Мендес като че ли беше издялано от камък. След кратката си реч той каза само:

— Екипаж, свободно.

И все пак не всичко бе загубено. Джон се огледа около себе си: Сам, Кели и още тридесет други все още отдаваха чест в черните си парадни униформи. Те бяха успели да преминат невредими през последната „мисия“, макар това да не бе най-точната дума. Десетина други също бяха оцелели, но вече не ставаха за войници. Джон изпитваше болка само като погледнеше към тях. Фаяд бе поставен в инвалиден стол и се тресеше неудържимо. Кърк и Рене висяха в контейнери с поддържащ телата им гел, дишайки през респиратори.

Костите им бяха така изкривени, че не приличаха на хора. Имаше и други, които бяха останали живи, но уврежданията им бяха толкова сериозни, че не можеха да присъстват.

Санитарите подкараха Фаяд и останалите пострадали към асансьора. Джон тръгна след тях и се изправи, препречвайки пътя им.

— Спрете — нареди той. — Накъде откарвате моите хора?

Санитарят се закова и очите му се разшириха. Преглътна тежко и отвърна:

— Сър, аз... аз имам заповеди, сър.

— Взводен командир — провикна се Мендес, — елате при мен.

— Остани тук — каза Джон на санитаря и се насочи към Главния Мендес: — Да, сър.

— Остави ги да минат — тихо каза Мендес. — Те не могат да се бият повече. Не могат да останат тук.

Джон неволно погледна към екрана и дългата редица от урни, които изчезваха в далечината.

— Какво ще стане с моите хора?

— Флотът се грижи за своите хора — отвърна Мендес и вдигна глава. — Макар вече да не са най-бързите или силни войни, те все още имат остър ум. Могат да планират мисии, да обработват данни, да откриват грешки...

Джон въздъхна облекчено.

— Това е единственото, което би искал всеки от нас, сър: шанс да продължи да служи. — Той се обърна към Фаяд и към останалите. Изпъна се и отдаде чест. Фаяд успя да вдигне треперещата си ръка и да отвърне на поздрава. След това санитарите ги откараха.

Джон погледна към остатъка от своя взвод. Нито един от тях не бе помръднал след края на паметната церемония. Стояха в очакване на следващата си мисия.

— Какви са заповедите, сър? — попита Джон.

— Два дни пълна почивка в леглата, взводен командир. После физиотерапия при понижена гравитация на борда на „Атлас“, докато се възстановите от страничните ефекти от вашето подсилване.

Странични ефекти. Джон сви ръка. Движението се оказа тромаво. Понякога, когато ходеше, едва се удържаше да не падне. Д-р Хелси го беше уверила, че тези „странични ефекти“ са добър знак. „С по-бързите рефлексии и по-силни мускули мозъкът ти трябва отново да

се учи как да движи тялото ти“ — му беше казала тя. Но очите му също бяха възпалени и дори кървяха малко сутрин. Мъчеше го неспирно главоболие и всяка кост в тялото му го болеше.

Това нямаше значение за Джон. Той знаеше само, че трябва да изпълни дълга си, а сега се опасяваше, че не е способен да го стори.

— Това ли е всичко, сър? — запита той Мендес.

— Не — отвърна Главния. — Дежа ще прекара взвода през самолетния тренажор, веднага щом всички са готови за това. И — добави той, — ако те искат да приемат предизвикателството, тя ще включи в обучението им повече органична химия и комплексна алгебра.

— Да, сър — отговори Джон, — готови сме за предизвикателството.

— Отлично.

Джон обаче остана на мястото си.

— Има ли нещо друго, взводен командир?

Веждите на Джон се присвиха, той се поколеба и най-накрая промълви:

— Аз бях командир. Следователно нося отговорност за последната мисия... а по времева нея загинаха членове на моя взвод. Къде сбърках?

Мендес го гледаше с непроницаемите си черни очи. Хвърли поглед към взвода и после отново се обърна към него:

— Ела с мен.

Той заведе Джон до наблюдателните екрани. Стояха и гледаха как последните урни изчезват в тъмнината.

— Водачът трябва да е готов да изпрати на смърт войниците, които са под негово командване — каза Мендес, без да се обръща към Джон. — Заради дълга си към КУОН, който измества дори дълга към себе си или към своя взвод.

Джон отклони погледа си от екраните. Не можеше да издържи да гледа повече в пустотата. Не искаше да мисли за това, че неговите другари и приятели, които му бяха като братя и сестри, са го напуснали завинаги.

— Понякога е допустимо — продължи Мендес — да се пожертва живота им, ако е необходимо. — Най-накрая той се обърна, за да

срещне погледа на Джон. — Недопустимо е обаче, животът им да бъде пропилян. Разбираш ли разликата?

— Аз... мисля, че я разбирам, сър — отвърна Джон. — Но какво стана с другарите ми при последната мисия? Техният живот пожертван ли беше или пропилян?

Мендес се обърна към черното пространство и не отговори.

0430 ЧАСА, 22 АПРИЛ 2525 (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР) / ТРАНСПОРТЪОР НА КУОН „АТЛАС“ НА ПОСТ В СИСТЕМАТА ЛАМБДА СЕРПЕНТИС

Джон влезе в спортната зала и се огледа.

От неподвижния коридор лесно се виждаше, че този сектор на „Атлас“ се върти. Постоянното ускорение създаваше усещането за гравитация. За разлика от другите части на транспортъора, този сектор не бе цилиндричен, а представляваше по-скоро пресечен конус. Външната му част бе по-широка и се въртеше по-бавно от по-тясната вътрешна част. Така по дължината на залата се симулираше гравитационно поле от една четвърт до два пъти по-мощно от земното. В залата имаше тежести, боксьорски круши и боксов ринг, а също и уреди за разтягане и загряване на всички мускулни групи. В този ранен час тя беше празна и цялата бе на негово разположение.

Джон започна с упражнения за бицепсите. Отиде в централния сектор, калибриран на нормално земно ускорение и подхвана един двадесет килограмов дъмбел. Нещо не беше наред — струваше му се твърде лек. Явно секторът се въртеше по-бавно. Той остави дъмбела и взе друг от четиридесет килограма. Това вече беше по-добре. Дневният режим на спартанците през последните три седмици се състоеше от изометрични упражнения, леки спаринги и много ядене. Бяха им наредили да поглъщат по пет ястия с високо съдържание на протеини всеки ден. След всяко ядене трябваше да се явяват в медицинския отсек на кораба за поредица от инжекции с витамини и минерали. Джон вече изгаряше от нетърпение да се завърне на Рийч и да влезе в нормалния си дневен режим.

В неговия взвод сега бяха останали само тридесет и двама войници. Тридесет души бяха „отпаднали“ от програмата. Те загинаха в процеса на подсилване. Други десетина бяха пострадали от страничните ефекти и бяха прехвърлени към Военноморската служба за разузнаване. Всички те ужасно му липсваха, но той и останалите

трябваше да продължат напред, да се възстановят и отново да докажат на какво са способни. На Джон му се искаше Главния Мендес да го бе предупредил. Тогава щеше да бъде подготвен. Или може би това бе поуката от последната мисия — да се научи да бъде готов за всичко. В бъдеще щеше да е по-бдителен.

Седна на тренажора за крака, избра максималната тежест, но тя отново му, се видя твърде лека. Премести се в края на залата с най-високо ускорение и нещата се нормализираха. Джон изпробва всички уреди, след което се прехвърли на специалната боксова круша — кожена топка, закачена към пода и тавана с дебели еластични въжета. Крушата можеше да се удря само с определена честота, иначе започваше да се върти хаотично.

Юмрукът му мълниеносно отскочи напред и нанесе удара. Крушата отскочи, но толкова бавно, като че ли се намираше под водата. Твърде бавно за удара, който ѝ бе нанесъл. Вероятно въжето бе отпуснато. Дръпна въжето и то завибрира. Опънато беше. Нима всичко в тази зала беше повредено.

Той измъкна щифта, който блокираше тежестите на щангата и застана в централния сектор. Ускорението тук трябваше да е колкото земното. Вдигна щифта на един метър във въздуха и после го пусна. Той изтрака на палубата. Имаше вид, че пада нормално, но въпреки всичко и това му изглеждаше твърде бавно. Включи хронометъра на часовника си и пусна щифта отново. Четиридесет и пет стотни от секундата. Един метър за около половин секунда. Не си спомняше формулата, която свързваше пътя и ускорението, затова превъртя в главата си основните формули на диференциалното смятане и изведе формулата отново. Справи се и с квадратния корен. Сбърчи вежди. Преди математиката винаги го затрудняваше. Отговорът бе ускорение от девет цяло и осем метра върху секунда на квадрат — точно земното ускорение. Значи стаята все пак се въртеше нормално. Нещо не беше наред с него.

Експериментите му внезапно бяха прекъснати. В залата влязоха четирима мъже. Те бяха без униформи, само по шорти и ботуши. Главите им бяха обръснати. Всичките бяха високи, жилести и много мускулести. Най-високият от четиримата се издигаше над Джон. Едната страна на лицето му бе прорязана от белези. Лесно можеше да се види, че са от специалните части — Орбиталните сили за бързо

реагиране. ОСБР имаха характерните татуировки на рамената: „Парашутисти убийци“ и „С крака към ада“. „Парашутистите от ада“ или легендарният 105 взвод. Джон се беше наслушал на истории за тях. Бяха известни с това, че бяха непобедими и... жестоки, дори към другарите си по оръжие.

Той кимна любезно. Те го подминаха и се насочиха към стойките с тежести в сектора с повишена гравитация. Най-едрият от тях грабна пръта на щангата. Напрегна се и прътът се заклати нестабилно. Железните дискове от единия край се изплъзнаха и се стовариха на пода, другият край се наклони и се заби в земята, като едва не премаза крака на помощника му. Джон подскочи, стреснат от шума.

— Какво по дя... — огромният тип скочи и изгледа свирепо шайбата, която се бе измъкнала. — Някой е извадил щифта. — Изръмжа и се обърна към Джон.

Той вдигна щифта.

— Съжалявам, грешката е моя — каза и пристъпи напред.

Четиримата се изправиха срещу него като един. Едрият с белезите бе застанал на една ръка разстояние от лицето на Джон.

— Защо не си завреш тоя щифт някъде, мършо? — изрева той. — Или искаш да те накарам да го изядеш.

Той кимна на останалите.

Джон знаеше само три начина, по които да се отнася с хората. Ако бяха по-висши офицери, им се подчиняваше. Ако бяха негови другари от взвода, им помагаше. Ако представляваха заплаха, ги обезвреждаше. Така че, когато мъжете го заобиколиха, той се поколеба. Не защото се страхуваше от тях, а защото те можеха да се причислят към всяка от трите категории. Не знаеше с какъв чин са. Служеха заедно с него в КУОН... Но точно сега не изглеждаха никак приятелски настроени.

Тези, които стояха от двете му страни, го хванаха за бицепсите. Другият зад гърба му се опита да го стисне с ръка за гърлото. Джон сви раменете си напред и притисна брадичка към гърдите си, за да им попречи да го задушат. Изви рязко лакътя си над ръката, която го държеше, притисна го до тялото си, после удари мъжа до себе си право в лицето и му разби носа. Останалите трима стегнаха хватките си и пристъпиха още по-близо. Но и техните движения, както и падането на щифта, бяха твърде бавни за него. С рязко движение Джон се наведе

напред и измъкна главата си. Завъртя се свободно и в същото време се отърси и от мъжа от лявата си страна.

— Остави! — отекна през залата силен глас.

В залата влезе сержант и се запъти към тях. За разлика от Мендес, който имаше стройно и стегнато тяло и бе винаги сериозен, коремът на този стърчеше над колана му, а на лицето му бе изписано объркване.

Джон застана мирно. Останалите стояха около него и продължаваха да го гледат свирепо.

— Сержант — обади се мъжа с разбития нос, — ние само...

— Да съм питал нещо? — излая сержантът.

— Не, сержант — отвърна мъжът.

Сержантът се взря в Джон, после в четиримата от ОСБР.

— Щом толкова искате да се биете, влизайте на ринга и продължавайте.

— Да, сър! — каза Джон. Отиде до ринга, мушна се през въжетата и зачака.

Сега вече му стана ясно. Това беше мисия. Имаше заповеди от старши офицер, а другите четирима бяха просто цели за нападение. Най-едрият също се провря между въжетата, а останалите се събраха да гледат.

— Ще те разкъсам на парчета, мършо — процеди той през зъби.

Джон скочи и нанесе първия удар с цялата инерция на тялото си. Юмрукът му се заби с все сила в широката брадичка на противника му. Веднага последва удар с лявата ръка в челюстта на войника. Мъжът размаха ръце във въздуха. Джон настъпи, приклеци едната му ръка към гърдите, след което насочи замаха си към ребрата. Костите се счупиха. Той се олюля назад, в това време Джон стрелна петата си към неговото коляно. Още три бързи удара и мъжът се отпусна на въжетата, остана неподвижен, а ръката, кракът и вратът му бяха неестествено извити.

Останалите трима се приближиха. Този с разбития нос грабна стоманен прът. Този прът Джон нямаше нужда от заповеди. Трима противници наведнъж — трябваше да ги обезвреди, преди да са го обкръжили. Може и да беше по-бърз, но нямаше очи на гърба си. Онзи с пръта замахна с всичка сила към ребрата на Джон, но той отстъпи настрана, сграбчи ръката на мъжа и я прикова към пръта. С едно

извиване на пръта костите на китката на противника му се строшиха. След това Джон ритна странично втория мъж, уцели го в слабините, премаза чувствителните органи и счупи таза му. Издърпа пръта, замахна с него и удари третия войник по врата толкова силно, че той прелетя през въжетата.

— Спри, номер 117 — извика главният морски старшина Мендес.

Джон се подчини и захвърли пръта. Отново му се стори, че и импровизираното му оръжие, както и щифтът по-рано, падат към земята твърде бавно. Противниците му лежах сгърчени на пода — в безсъзнание или мъртви. Мендес се приближи към боксовата площадка от другия край на залата. Сержантът бе замръзнал с отворена уста.

— Главен Мендес, сър! — отдаде отривисто чест той. — А ти, какво... — Обърна се към Джон, очите му се разшириха и той промълви: — Той е един от тях, нали?

— Лекарите скоро ще пристигнат — каза спокойно Мендес и се приближи до сержанта. — Двама офицери от разузнаването чакат да говорят с вас. Те ще ви дадат указания. — Той отстъпи назад. — Настоявам да им докладвате незабавно.

— Да, сър — отвърна сержантът. Той излезе от залата почти на бегом. Хвърли поглед през рамо към Джон и после ускори крачка.

— Тренировката за днес приключи — обърна се Мендес към Джон.

Джон отдаде чест и слезе от ринга. Влязоха лекари с носилки и се насочиха към боксовия ринг.

— Разрешете да запитам нещо, сър — каза Джон.

Мендес кимна.

— Това част от мисия ли беше? Тези войници противници ли бяха или хора от нашия екип?

Знаеше, че това е някаква мисия. Не бе случайно, че Главния се появи толкова скоро.

— Ти влезе в бой и елиминира заплахата — отвърна му Мендес. — Мисля, че самото ти действие отговаря на въпроса, взведен командир.

Джон сбърчи чело, докато обмисляше отговора му.

— Аз следвах заповедите — рече той. — Сержантът ми каза да се бия. Бях заплашен от непосредствена опасност. Но все пак те са от специалните сили на КУОН. И те служат с нас.

Мендес понижи глас.

— Не всяка мисия има ясни и прости цели или може да се обясни логично. Най-важното е да изпълниш заповедите на по-висшите офицери, а след това да се грижиш за твоя живот или този на твоите другари. Ясно?

— Да, сър! — отговори Джон. Погледна назад към ринга. Кръвта на противниците му бе обагрила тепиха. Усети странно присвиване в стомаха.

Отправи се към душовете и остави водата да отмие кръвта от тялото му. Изпитваше съжаление за тези, които бе убил. Той обаче знаеше дълга си и дори не бе нужно Главния да обяснява нещата толкова подробно. Изпълнявай заповедите, осигури своята и на другите от взвода безопасност. Само това имаше значение. От този момент за Джон инцидентът в спортната зала беше минало.

ГЛАВА 8

0930 ЧАСА, 11 СЕПТЕМВРИ 2525 (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР) / СИСТЕМА ЕПСИЛОН ЕРИДАНИ, ВОЕНЕН КОМПЛЕКС НА КУОН „РИЙЧ“, ПЛАНЕТА РИЙЧ

Д-р Хелси се отпусна в тапицирания стол на Мендес. Изкушаваше се да отмъкне от кутията една от пурите „Sweet William“, за да разбере най-накрая защо той толкова много ги харесва. Смрадта, която се носеше оттам, обаче, бе толкова силна. Как изобщо можеше да ги понася?

Вратата се отвори и Мендес се закова на прага.

— Госпожо — каза той и се изпъна. — Не бях информиран за вашето посещение. Всъщност мислех, че ще бъдете извън системата още една седмица. Иначе щях да се подготвя.

— Сигурна съм, че щяхте да се подготвите. — Тя скръсти ръце в скута си. — Положението се промени. Къде са моите спартанци? Няма ги нито в казармите им, нито на някои от полигоните.

Мендес се поколеба.

— Те вече не могат да тренират там, госпожо. Трябваше да им осигурим други... помещения.

Д-р Хелси стана и приглади гънките на сивата си пола.

— Очаквам да ми обясните това, Главен.

— Бих могъл да ви обясня — отвърна той, — но мисля, че ще е по-лесно да ви покажа.

— Отлично — каза д-р Хелси.

Любопитството ѝ бе възбудено. Мендес я изпрати до личния си джип „Уортог“, който бе паркиран пред офиса му. Всъдеходната бойна машина бе реконструирана — тежката картечница отзад бе заменена със стойка за ракети „Арджент 5“.

Мендес изкара джипа от базата и пое по извиващ се планински път.

— В началото Рийч е била колонизирана заради богатите находища на титан — каза той. — Под тази планина има мини, дълбоки хиляди метри. КУОН ги използва за складове.

— Надявам се, че не сте изпратили спартанците да правят инвентаризация, нали Главен?

— Не, госпожо. Искаме само да избегнем нежелани погледи.

Мендес мина покрай охранителен пост и продължи по широк тунел, който се спускаше стръмно надолу. Пътят се извиваше по спирала, дълбоко в масивния гранит. Мендес попита:

— Спомняте ли си за първите експерименти на флота с активни брони?

— Не мога да видя връзката между това място, моите спартанци и проекта за активните брони — отвърна д-р Хелси, — но нека помисля още малко. Да, известно ми е всичко за прототиповете „Марк I“. Трябваше да изоставим тази идея и започнахме всичко отначало за проекта „Мълнир“. Бойните скафандри „Марк I“ консумираха огромни количества енергия. Трябваше или да бъдат непрекъснато свързани към генератор, или да се използва неефективно външно предаване на енергия — и двата варианта се оказаха неподходящи на бойното поле.

Мендес плавно намали скоростта, приближавайки се към гърбица на пътя. Отекна глух звук, когато масивните гуми на джипа преодоляха препятствието.

— Останалите не бракувани образци — продължи д-р Хелси — са използвани на товарните докове за пренасяне на тежко оборудване. — Тя сви вежди: — Или може би са били захвърлени на някое място като това тук?

— Да, тук имаме десетина от тези скафандри.

— Да не би да сте напъхали моите спартанци в тези антики?

— Не. Техните инструктори ги използват заради собствената си безопасност — отвърна Мендес. — Когато спартанците се възстановиха след терапията, нямаха търпение да продължат редовните си занимания. Появиха се, обаче, някои... — той спря за миг, за да намери точната дума — затруднения.

Той вдигна поглед към нея. Лицето му беше сурово.

— През първия ден след завръщането им, трима инструктори загинаха случайно при упражненията по спаринг.

Д-р Хелси повдигна вежди.

— Тогава значи те са още по-силни и по-бързи, отколкото очаквахме?

— Това — отвърна Мендес — е доста слабо казано.

Тунелът се разшири и премина в голяма пещера. По стените бяха разположени лампи, по издигащия се на стотина метра над тях свод и по пода също, но те едва разпръскваха заобикалящия ги мрак. Мендес спря джипа до малка сграда от сглобяеми елементи. Той скочи на земята и помогна на д-р Хелси да слезе.

— Насам, моля — посочи към помещението Мендес. — Отвътре се вижда по-добре.

Сградата разполагаше с три стъклени стени и няколко монитора, означени като: ДВИЖЕНИЕ, ИНФРАЧЕРВЕН, ДОПЛЕР и ПАСИВЕН. Мендес натисна един бутон и помещението започна да се плъзга нагоре по една релса в стената, докато се издигна на двадесет метра височина. Той включи един микрофон и нареди:

— Светлина.

Блеснаха прожектори и осветиха част от пещерата с размери на футболно игрище. В центъра имаше бетонен бункер. Отгоре му стояха трима мъже, облечени в остарелите бойни скафандри „Марк I“. Други шест бяха разположени на равни разстояния по периметъра около бункера. В средата му бе забито червено знаме.

— Да пленят знамето? Това ли е задачата? — попита д-р Хелси. — Преодолявайки цялото тежко въоръжение?

— Именно. С тези скафандри инструкторите могат да тичат с тридесет и два километра в час, да вдигат до два тона и също разполагат с тридесетмилиметрови миниоръдия, прикачени към самонасочващи се носачи — разбира се, с халосни патрони. Снабдени са също и с най-съвременни сензори за движение и инфрачервени визьори. Не е необходимо да уточнявам, че броните им са непробиваеми за обикновените оръжия. За превземането на този бункер ще са нужни два-три взвода морски пехотинци.

Мендес отново включи микрофона и гласът му отекна в пещерата:

— Започнете учението.

Изминаха шестдесет секунди. Нищо не се случваше. Още шестдесет секунди.

— Къде са спартанците? — попита д-р Хелси.

— Те са тук — отговори Мендес. Д-р Хелси усети едва доловимо движение в тъмнината — сянка в мрака, познат силует.

— Кели? — промълви тя.

Инструкторите се обърнаха и откриха огън по сянката, но тя се движеше с почти свръхестествена скорост. Дори самонасочващите се системи не можеха да я проследят. Една фигура се спусна по въже, окачено на скелето отгоре. Тих като котка, спартанецът се приземи зад един от пазачите по периметъра. Последвалите два бързи удара оставиха вдлъбнатини по масивните пластини на скафандъра. После се наведе и светкавично дръпна краката на противника си. Той се просна на земята. Спартанецът привърза въжето, по което се бе спуснал, към инструктора. Миг по-късно мязащото се тяло се издигна нагоре в тъмнината. Други двама от инструкторите се обърнаха, готови за атака. Спартанецът се изплъзна, претърколи се и се стопа в мрака.

Д-р Хелси осъзна, че скафандърът не бе просто изтеглен нагоре — беше използван като противотежест. Още двама спартанци, поклащайки се на другия край на въжето, се приземиха незабелязано в центъра на бункера. Д-р Хелси веднага разпозна единия от тях, макар и да бе облечен изцяло в черно, с изключение на тесните процепи за очите. Номер 117. Джон.

Джон достигна земята, завъртя се и ритна един от инструкторите. Мъжът се стовари като чувал... на осем метра разстояние. Другият спартанец скочи от бункера. Той се премяташе през глава, изплъзвайки се от куршумите, които изпълваха въздуха. Хвърли се към най-далечния пост и заедно се изтърколиха в тъмнината. Оръжието на инструктора проблесна веднъж, след което отново се възцари мрак. Застанал на върха на бункера, Джон се движеше с такава скорост, че движенията му се сливаха в едно. От бронята на втория инструктор изригна фонтан от хидравлична течност и тя рухна под собствената си тежест. Последният останал пост се обърна към Джон, готов за стрелба. Хелси се изправи на ръба на стола си.

— Та това е стрелба от упор. На такова разстояние дори халосните патрони могат да бъдат смъртоносни.

В мига, когато инструкторът стреля, Джон отскочи встрани. Халосните патрони изсвистяха във въздуха, без да го засегнат. Той сграбчи оръжието, изви го и с остър стържещ звук, го изтръгна от скафандъра. Стреля право в гърдите на мъжа и той с трясък падна от бункера. Останалите четири поста от периметъра се обърнаха и

изпратиха към него порой от куршуми. Миг по-късно светлините угаснаха.

Мендес изпсува и грабна микрофона:

— Резервно осветление. Незабавно пуснете резервните лампи!

Десетина жълтеникави прожектора примигнаха и се включиха. Не се виждаше нито един спартанец, но деветимата инструктори бяха или в безсъзнание, или лежаха неподвижно с дезактивирани скафандри. Червеното знаме бе изчезнало.

— Искам да видя това отново — с удивление каза д-р Хелси. — Записали сте всичко, нали?

— Разбира се.

Мендес натисна бутона за възпроизвеждане, но на мониторите излезе само шум.

— По дяволите. Успели са да се доберат и до камерите — измърмори той впечатлен. — Всеки път ги скриваме на ново място, но те изваждат от строя записващите устройства.

Д-р Хелси се наведе към стъклото и се загледа в касапницата долу.

— Отлично, Мендес, какво друго имате да ми кажете?

— Вашите спартанци могат да спринтират със скорост до петдесет и пет километра в час — започна той. — Кели, струва ми се, е малко по-бърза. А като привикнат към „измененията“, които направихме с тях, ще станат и още по-пъргави. Могат да повдигат тежест три пъти по-голяма от собственото им тегло, а това надхвърля два пъти очакваното, във връзка с повишената плътност на мускулите им. И освен това на практика могат да виждат на тъмно.

Д-р Хелси осмисляше новата информация.

— Постиженията им наистина са необичайно високи. Вероятно има все още неясни синергетични ефекти, предизвикани от комбинираните модификации. Какво е времето им на реакция?

— Почти е невъзможно да се измери. Оценяваме го на около двадесет милисекунди — отвърна Мендес. Поклати глава и добави: — А в бойни условия, когато са напогани с адреналин, смятам че ще е още по-кратко.

— Някаква физическа или психическа нестабилност?

— Никаква. Досега не съм виждал екип, който да работи по-добре. Разбират се почти по телепатия, ако ме питате. Вчера ги

пуснахме в пещерата и нямам представа откъде са намерили черните костюми или пък въжето, което използваха, но мога да се закълна, че не са напусkali това помещение. Те просто импровизират, усъвършенстват се и се приспособяват към средата.

— И най-вече — допълни той, — това явно им харесва. Колкото по-голямо е предизвикателството, колкото по-трудно е да победят... толкова повече се мотивират.

Д-р Хелси забеляза как един от инструкторите се размърда и се опита да се измъкне от разбития си скафандър.

— Можеха и да ги избият — прошепна тя. — Спартанците могат ли да убиват, Главен? Наистина да убиват? Готови ли са за истинска битка?

Мендес отклони поглед и направи пауза, преди да заговори:

— Да, ако им заповядаме, биха могли да убиват много ефективно. — Той се напрегна. — Мога ли да попитам какво имате предвид под „истинска битка“, госпожо?

Тя стисна ръцете си и ги потърка нервно.

— Нещо се е случило, Главен. Нещо, което ВМС и Главното командване изобщо не очаквали. Шефове те искат да пуснат спартанците в действие, да ги изпитат в истински бойни условия.

— Те вече знаят всичко, на което бих могъл да ги науча — каза Мендес и присви тъмните си очи. — Но не изпреварват ли твърде много графика? Какво се е случило? Чух слухове за тежки боеве близо до колонията Харвест.

— Информацията ви е остаряла, Главен — рече тя и от гласа ѝ повя хлад. — Там вече не се водят боеве. Харвест не съществува.

Д-р Хелси натисна бутона за спускане и наблюдателната кабина бавно се снижи към земята.

— Изкарайте ги от тази дупка — отсече тя. — Искам да са готови в 4:00 сутринта. В 6:00 ще проведем брифинг на борда на „Пайъниър“. Изпращаме ги на мисия, за която ВМС изчакваше подходящото време и подходящите хора. Това е.

— Да, госпожо — отвърна Мендес.

— Утре ще разберем дали е имало полза от всичките трудности, които преживяха.

ГЛАВА 9

0605 ЧАСА, 12 СЕПТЕМВРИ 2525 (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР) / РАЗРУШИТЕЛ НА КУОН „ПАЙЪНИЪР“ ПО КУРС КЪМ СИСТЕМАТА ЕРИДАНИ

Джон и останалите спартанци стояха свободно. Чувстваха се неудобно в конферентната зала на кораба. Холографските проектори в другия край на триъгълното помещение показваха звездите, както се виждаха от носа на кораба. Джон не бе свикнал да се изправя пред таква необятно пространство. Имаше усещането, че помещението всеки момент може да се декомпресира.

Звездите потрепнаха и избледняха, а светлините се усилиха. В залата влязоха главният морски старшина Мендес и д-р Хелси. Спартанците се изпъкнаха в стойка мирно.

— Свободно — каза Мендес. Той събра ръце зад гърба си и стисна челюсти. Главния изглеждаше почти... нервен.

Това разтревожи и Джон.

Д-р Хелси се изкачи на трибуната. В очилата ѝ се отразяваше светлината на прожекторите.

— Добро утро, спартанци. Имам добри новини. Получихме заповед. Командването иска да провери уникалните ви способности. Имате нова мисия в бунтовническа база от системата Еридани.

На стената се появи звездна карта. Една част от нея се увеличи и в центъра ѝ се появи оранжево слънце, заобиколено от дванадесет планети.

— През 2513 силите на КУОН потушиха въоръжено въстание в тази система. Операцията е известна с кодовото название „Катапулт“.

Изображението на стената се смени с планетарна тактическа карта, на която примигваха символи, съответстващи на разрушители и транспортъори. Те разполагаха с огневата мощ на стотици малки кораби. На тъмния фон проблеснаха огнени следи.

— Въстанието е било потушено — продължи д-р Хелси, — но части от силите на въстаниците са успели да се измъкнат и прегрупират в близкия астероиден пояс.

Картата се наклони и се приближи към пръстен от скални късове около звездата.

— Милиарди скални отломъци — каза д-р Хелси, — където те са се укрили от нашите сили... и продължават да се крият и досега. Известно време ВСР смятаха, че въстаниците не са организирани и нямат ръководство. Това явно се е променило.

— Смятаме, че един от тези астероиди е издълбан отвътре и в него е построена колосална укрепена база. Разузнавателните мисии на КУОН в астероидния пояс или не са срещали отпор, или пък са били атакувани от засада от превъзхождащи ги противникови сили.

Тя спря за момент, намести очилата си и добави:

— ВСР също така потвърди, че командването на флота е разкрило пробив във вътрешната си сигурност — служител, симпатизиращ на бунтовниците, им е предавал важна информация.

Джон и останалите спартанци се размърдаха неспокойно. Изтичане на информация? Възможно беше. Дежа им беше дала примери за много исторически битки, които са били спечелени или загубени заради предатели или информатори. Но на него никога не му бе хрумвало, че това може да се случи и в КУОН.

На фона на звездната карта изплува двумерна снимка: мъж на средна възраст с оредяваща коса, къса брадичка и воднистосиви очи.

— Това е техният водач — каза д-р Хелси. Полковник Робърт Уотс. Снимката е направена след операцията „Катапулт“ и е състарена компютърно.

— Вашата мисия е да проникнете в базата на бунтовниците, да заловите Уотс и да го върнете здрав и читав в зоната, контролирана от КУОН. Това ще лиши въстаниците от техния главатар. И ще даде възможност на ВСР да разпита Уотс и да разкрие предателите, които действат вътре в командването на флота.

Д-р Хелси отстъпи назад.

— Главен Мендес?

Мендес въздъхна и отпусна ръце. Изкачи се на трибуната и се покашля.

— Тази операция се различава от досегашните. Този път ще се сражавате с врага с бойни куршуми и смъртоносни оръжия. Те ще отговарят със същото. В случай на съмнение или непредвидени обстоятелства, а бъдете сигурни, че във всяка битка има непредвидени

обстоятелства, не поемайте *никакви* рискове. Първо стреляйте, после питайте.

— Ресурсите на тази мисия са сведени до възможностите и огневата мощ на този разрушител — продължи Мендес. — Това се прави, за да се намали риска от изтичане на информация.

Мендес се приближи до звездната карта. Снимката на полковник Уотс изчезна и на нейно място се появи подробен план на товарен кораб от клас „Парабола“.

— Макар да не ни е известно точното местоположение на въстаническата база, ние знаем, че те получават периодично доставки от Еридани II. Товарният кораб „Ладен“ ще се отдели от базата след шест часа за рутинна проверка на двигателите. Оказа се, че е натоварен с вода и храна, достатъчни за малък град. Освен това капитанът е идентифициран като офицер от бунтовническите сили, обявен за загинал по време на операция „Катапулт“. Ще се промъкнете на борда на този товарен кораб и по всяка вероятност той ще ви откара право в базата на въстаниците. Щом попаднете там, проникнете в техните структури, пипнете Уотс и изчезвайте от онова парче скала по най-бързия възможен начин.

Мендес ги изгледа един по един.

— Някакви въпроси?

— Сър — каза Джон, — какви са възможностите ни за изтегляне?

— Имате два варианта: алармено устройство, което ще предаде сигнал за помощ до наблюдателен кораб. Също така „Пайъниър“ ще остане на позиция... за известно време. Времевият ни прозорец е тринадесет часа. — Той почука по звездната карта близо до края на астероидния пояс и тя засия в синьо. — Оставям избора на начин за изтегляне на вас, но нека ви напомня, че този астероиден пояс има обиколка от над един милиард километра, т.е. не е възможно да бъде под контрола на разузнавателен кораб на ВСР. Ако стане напечено, ще се справяте сами. Други въпроси?

Спартанците стояха неподвижни и притихнали.

— Няма ли? Е, слушайте тогава, новобранци — продължи Мендес. — Този път ви казах за всички уловки, за които знам. Бъдете обаче готови и за най-неочакваното. — Погледът му се спря на Джон.

— Взводен командир, от този момент сте повишен в чин морски старшина трети клас.

— Сър! — Джон застана мирно.

— Подготви екипа и оборудването си. Бъди готов за потегляне в 3:00 часа. Ще ви оставим на ракетната площадка на Еридани II. Оттам нататък продължавате сами.

— Ясно, сър! — отговори Джон.

Мендес отдаде чест. След това той и д-р Хелси излязоха.

Джон се обърна към другарите си. Те бяха застанали мирно. Тридесет и трима — бяха твърде много за такава операция. Имаше нужда от малък отряд — пет, най-много шест души.

— Сам, Кели, Линда, Фред. Ще се видим в оръжейния склад след десет минути. — Останалите спартанци въздъхнаха и сведоха погледи към палубата. — Другите са свободни. За вас остава по-трудната част на мисията — да ни изчакате тук.

* * *

Оръжейният склад на „Пайъниър“ разполагаше с впечатляващ набор от бойно снаряжение. На масата бяха наредени пистолети, ножове, уреди за комуникация, ръчни експлозиви, пакети с лекарства, преносими компютри, дори реактивен двигател за придвижване в открития космос. За Джон обаче, хората бяха по-важни от снаряжението.

Сам се бе възстановил след подсилването най-бързо от всички. Сега обикаляше нетърпеливо около касетите с гранати. Бе най-силният от всички спартанци. Извисяваше се над Джон с цяла глава. Бе оставил пясъчнорусата си коса да достигне дължина цели три сантиметра и Мендес често го предупреждаваше, че скоро ще заприлича на цивилен.

За разлика от него, на Кели ѝ бе потребно най-дълго време, докато се възстанови. По едно време Джон даже мислеше, че тя няма да се справи. Все още имаше изтощен вид и косата ѝ още не бе пораснала. Лицето ѝ обаче, бе запазило грубоватата си красота. Джон малко се страхуваше от нея. Преди тя беше изключително бърза, но сега... никой не можеше да я достигне.

Фред беше кръстосал крака на палубата и подхвърляше нависоко остър като бръснач боен нож. Той неизменно заемаше второто място във всички състезания. Джон смяташе, че би могъл и да печели, но не искаше да привлича вниманието. Не бе нито твърде нисък, нито твърде висок, нито много мускулист, нито слаб. Черната му коса бе леко прошарена — това бе станало след „подсилването“. Ако някой от тях можеше безпроблемно да се смеси с тълпата, това бе той.

Линда бе най-тихият член на групата. Имаше светла кожа, къса червена коса и зелени очи. Беше виртуозен стрелец, истински майстор на снайпера.

Кели обиколи масата и взе омазан със смазка син гащеризон. На гърдите с разкривени букви бе избродирано името ѝ.

— Да не би това да са новите ни тренировъчни униформи?

— Дадоха ни ги от разузнаването — каза Джон. — Би трябвало да са същите като на екипажа на „Ладен“.

Кели вдигна гащеризона и се намръщи.

— Не изглеждат особено удобни.

— Опитай този — Линда протегна към нея тесен черен костюм.

Бяха използвали тези костюми и преди. Те следваха формата на тялото, а лекият полимер, от който бяха ушити, можеше да устои на малокалибрени куршуми, както и да прикрива инфрачервеното излъчване на тялото с помощта на подгриващи и охлаждащи елементи. Вграденият шлем разполагаше с уреди за кодиране и радиопредаване, с екран, сензори за движение и температурни детектори. Ако се херметизираше, запасите от кислород можеха да осигурят петнадесет минутен престой във вакуум. Тези костюми обаче, не бяха особено удобни и много трудно се поправяха в полеви условия. А винаги имаха нужда от поправки.

— Много са тесни — оплака се Кели. — Ограничават движенията ми.

— При тази операция ще ги носим — каза ѝ Джон. — По пътя ни има прекалено много места, където няма нищо друго, освен вакуум. Колкото до останалата част от снаряжението — изберете каквото ви трябва, стига да не е твърде тежко. Без разузнавателна информация за това място трябва да се придвижваме бързо, ако не искаме да се превърнем в пушечно месо.

Започнаха да избират оръжията си.

— Тридесет и девети калибър? — попита Фред.

— Да — отвърна Джон. — Всички взимайте само оръжия с 39-ти калибър, за да можем да си разменяме пълнителите, ако се наложи. Всички, с изключение на Линда.

Линда бе привлечена от матовочерен снайпер с дълга цев — SRS99C-S2 AM. Той бе сглобен на модулен принцип: оптическият мерник, прикладът, цевите и дори механизмът за стрелба можеха да се сменят. Тя бързо разглоби оръжието, за да го нагоди към своите нужди. Постави звукозаглушителна цев и за да компенсира по-ниската скорост на куршумите, замени калибъра на амунициите с 45-ти. Измъкна всички мерници и се ограничи с връзката към дисплея на шлема си. После се запаси с пет пълнителя с патрони.

Джон си избра автомат MA2B, олекотен вариант на стандартния MA5B. Той бе здрав и надежден, с електронен прицел и индикатор за количеството на амунициите. Разполагаше също със система за намаляване на отката и можеше да стреля с невероятната скорост от петнадесет изстрела в секунда. Ножът, който избра, бе с двадесетсантиметрово острие от неотразяващ титанов карбид, назъбен от едната страна и добре балансиран за хвърляне. Джон взе също и сигналното устройство — малък авариен уред за еднократна употреба. Имаше две настройки. Червената щеше да предупреди „Пайъниър“, че са се натъкнали на засада и да си проправя път към тях със стрелба. Зелената настройка просто указваше положението на базата, за да улесни следващи атаки на КУОН. Вдигна две пълни шепи с пълнители и спря. Остави ги и взе само пет пълнителя. Ако попаднеше в бой, за който щяха да са им необходими толкова патрони, значи мисията им вече щеше да е провалена.

С известни разлики и другите избраха подобно снаряжение. Кели взе малък преносим компютър с инфрачервена връзка. Носеше също и полевия си медицински несесер. Фред опакова между нещата си и стандартен шперц. Линда взе три предавателя за следене, всеки от които с размера на бълха. Предавателите можеха да се прикрепят към произволен обект и да показват неговото местоположение върху екраните, вградени в шлемовете на спартанците. Сам претегли в ръката си два пакета със средна големина, тъй наречените „унищожителни пакети“. Бяха пълни с C-12, експлозив с достатъчна сила, за да пробие дори триметровата броня на боен кораб.

— Ще ти стигне ли? — попита го Кели сухо.

— Мислиш, че трябва да взема повече ли? — отвърна с усмивка Сам. — Просто малко фойерверки, за да отпразнуваме края на мисията.

— Готови ли сте всички? — попита Джон.

Усмивката на Сам изчезна и той щракна удължения пълнител на своя МА2В.

— Готови!

Кели им пожела успех с вдигнати палци. Фред и Линда кимнаха.

— Тогава на работа.

ГЛАВА 10

1210 ЧАСА, 14 СЕПТЕМВРИ 2525 (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР) / СИСТЕМА ЕПСИЛОН ЕРИДАНИ, КОРАБЕН ХАНГАР НА ЕРИДАНИ 2, ЦИВИЛЕН ТОВАРЕН КОРАБ „ЛАДЕН“ (РЕГИСТРАЦИОНЕН НОМЕР F-0980W)

— „Спартанец 117“, на позиция. Следваща връзка в 4:00 часа.

Джон изключи микрофона, кодира съобщението и го подаде на комуникационната програма. После активира секретното импулсно предаване към „Атина“ — лостовия кораб на ВСР, който се намираше на разстояние от няколко астрономически единици.

Той и останалите от екипа му се покатериха на една от горните подпорни греди. Безмълвно опънаха паяжина от мрежи, в които можеха да се разположат по-удобно. Под тях се намираха сто хиляди литра черна вода, а от външното пространство ги деляха само два сантиметра неръждаема стомана. Сам бе блокирал сензора за запълване на резервоара, така че свързаният с него компютър да не допуска вливането на повече вода. Лампите на шлемовете им плетяха странна мрежа от пресичащи се отражения.

„Всичко върви по план“, помисли Джон и по устните му се плъзна триумфална усмивка. Това бе идеалното скривалище. На чертежите на „Ладен“, с които ги бе снабдила ВСР, се виждаха многобройни хидропонни полета, разположени по външната стена на кораба — огромните водни резервоари се използваха за гравитационно напояване на отглежданите на борда растения. „Отлично.“

Лесно се бяха промъкнали покрай единствения пазач, бяха достигнали главния товарен отсек на „Ладен“, а оттам и безлюдната централна част на кораба. Водният резервоар прикриваше топлинното им излъчване и блокираше сензорите за движение. Единствената опасност сега можеше да се предизвика от спирането на въртеливото движение на централната част. Тогава положението в резервоара можеше да стане... доста объркано. Но Джон не смяташе, че това може да се случи.

Кели прокара през шлюза миниатюрен микровълнов предавател. Опря компютъра в стомаха си и се свърза с мрежата на кораба.

— Вътре съм — докладва тя. — На кораба няма изкуствен интелект или по-сериозна защита... сега ще вляза в системата им.

Тя набра още няколко команди на клавиатурата и активира програмата за проникване — най-добрата, която можеше да им осигури ВСР. Само след секунда екранът присветна.

— Открих навигационната им траектория към астероидния пояс. Ще стигнем до целта след около десет часа.

— Отлично — каза Джон. — Взвод, ще спим на смени.

Сам, Фред и Линда угасиха лампите на шлемовете си. В резервоара отекна глух тътен, когато двигателите на „Ладен“ оживяха. Повърхността на водата се наклони, докато набираха скорост, отдалечавайки се от орбиталната станция.

Джон помнеше Еридани 2 — смътно се досети, че някога това бе неговият дом. Запита се какво ли бе станало със старото му училище, с неговото семейство... Сподави любопитството си. Размишленията за миналото бяха приятно упражнение за ума, но сега мисията бе по-важна. Трябваше да бъде нащрек или, ако имаше възможност, да поспи малко, за да бъде бодър, когато е необходимо. Главния Мендес им бе повтарял хиляди пъти: „Почивката може да бъде също толкова смъртоносно оръжие, както пистолета или гранатата.“

— Открих нещо — прошепна Кели и му посочи екрана. На него се виждаше списъка със стоки на борда на кораба. Джон започна да го преглежда: вода, брашно, мляко, замразен портокалов сок, електроди за заваряване, свръхпроводящи магнити за плазмения реактор... нито следа от оръжия.

— Предавам се — рече той. — Какво търсим?

— Ще ти подсказа — отвърна Кели. — Главния обича да ги пуши.

Джон прехвърли списъка още веднъж. Ето ги — пури „Sweet Williams“. Непосредствено след тях в списъка се нареждаше шампанско, реколта от Бета Кентавър. Следваха прясно замразени пържоли и швейцарски бонбони. Всички те бяха складирани в отделен контейнер. Кодовете им за местоназначение бяха еднакви.

— Луксозни стоки — промълви Кели. — Обзалагам се, че са изпратени направо за полковник Уотс или неговите офицери.

— Много добре — отвърна Джон. — Ще маркираме тези вещи и ще ги проследим.

— Няма да е толкова лесно — долетя гласът на Фред от тъмнината. Той запали фенерчето си и се загледа в Джон. — Има хиляди начини всичко да се обърка. Отиваме там без никакви данни от разузнаването. Това не ми харесва.

— При тази мисия имаме само едно преимущество — каза Джон. — Никой не е прониквал в тази база преди. Бунтовниците се чувстват в безопасност и не ни очакват. Но колкото по-дълго време останем, толкова по-лесно могат да ни разкрият. Ще последваме интуицията на Кели.

— Защо оспорваш заповедите? — обърна се Сам към Фред. — Да не се уплаши? — В гласа му се долавяше предизвикателство.

Фред се замисли за момент.

— Не, не съм — прошепна той. — Но това не е тренировъчна мисия. Противниците ни няма да стрелят с халосни патрони. — Той въздъхна. — Просто не искам да се провалим.

— Няма да се провалим — увери го Джон. — Досега сме се справяли с всяка мисия, която ни е била поставена.

Това не беше съвсем вярно. Мисията за подсилване бе отнела живота на половината спартанци. Те също не бяха неуязвими. Джон обаче не се страхуваше. Може би беше малко нервен, но бе готов за това изпитание.

— Сменяме постовете — нареди той. — Събудете ме след четири часа.

Обърна се настрана и звукът на плискащата се вода бързо го приспа. Присъни му се състезание по гравбол и монета, която се превърташе във въздуха. Джон я грабна и извика „Орел!“. Отново бе победил. Той винаги побеждаваше.

* * *

Кели бутна Джон по рамото и той се събуди мигновено, с ръка на автомата.

— Намаляваме скорост — прошепна тя и насочи фенерчето си към водата под тях. Тя се бе наклонила на двадесет градуса.

— Загасете светлините — заповяда Джон.

Потънаха в непрогледна тъмнина. Той откряна шлюза и провря през процепа прикачения към шлема му визьор с оптично влакно. Нямаше никой.

Изкатериха се навън и след това се спуснаха надолу до основата на десетметровия резервоар. Нахлузиха омазаните със смазка гащеризони и свалиха шлемовете. Работните дрехи леко се издуваха от черните костюми, но дегизировката им спокойно можеше да издържи на един по-бегъл оглед. Оръжията и уредите бяха натъпкани в брезентови чанти и поне отдалече те наистина приличаха на членове на екипажа.

Промъкнаха се през безлюдния коридор до товарния отсек. Гравитацията пое кораба и по корпуса му отекнаха милиони тихи изпуквания. Явно „Ладен“ се бе приземил на въртяща се станция или астероид. Товарният отсек представляваше огромно помещение, натъпкано догоре с варели и касетки. Виждаха се и тежки резервоари с петрол. Автоматични подедни машини сновяха между редовете и проверяваха дали всички товари са стабилно закрепени.

Отекна силен звук и корабът се застопори в хангара.

— Пурите поемат натам — прошепна Кели. Тя погледна още веднъж електронния си бележник и след това го пъхна в джоба си.

Те тръгнаха, като се криеха в сенките. Спираха на всеки няколко метра и се ослушваха, за да се уверят, че теренът е чист. Кели протегна ръка, свита в юмрук. Посочи към заключен люк на дясната стена на трюма. Джон направи знак на Фред и Кели и им махна да минат напред. Фред вкара шперца в ключалката и само след секунда вратата се отвори. Той и Кели влязоха и я затвориха след себе си.

Джон, Сам и Линда чакаха отвън. Внезапно нещо се раздвижи и спартанците вдигнаха оръжията готови за стрелба... но по съседния коридор премина просто товарен робот. Масивните задни врати на товарния трюм се разтвориха със съскане. Вътре блисна светлина. Появиха се дузина работници в гащеризони. Джон стисна автомата си. Един от мъжете погледна към дъното на коридора, натам, където те се бяха свили в сенките. Той се приведе и замря...

Бавно, със сигурни ръце Джон вдигна оръжието си и се прицели в гърдите на мъжа. „Цели се винаги в центъра на тежестта“, повтаряше им Мендес по време на тренировките. Човекът се изправи, протегна се и продължи, като тихичко си подсвиркваше.

Фред и Кели се върнаха. Кели отвори и затвори ръката си с дланта нагоре — бе поставила маркера. Джон измъкна шлема си от брезентовата торба и го нахлузи. Активира навигационния индикатор и видя, че синьото триъгълниче примигна на екрана. Вдигна палец към Кели за потвърждение и свали шлема. Заедно с автомата го прибра в торбата и махна на останалите да направят същото. След това те спокойно излязоха от товарния трюм на „Ладен“ и стъпиха в бунтовническата база.

Корабният хангар на базата бе изсечен в монолитна скала. Таванът му се издигаше на повече от километър височина. Ярки прожектори осветяваха пространството отгоре, подобно на малки слънца в небето. В пещерата имаше стотици кораби — малки пасажерски съдове, корвети, големи товарни кораби и дори един пленен спускаем кораб „Пеликан“ на КУОН. Всеки бе захванат с масивен кран, поставен на железни релси. Те водеха към поредица от огромни външни шлюзове. Ето откъде „Ладен“ бе влязъл в станцията.

Хангарът бе пълен с хора: работници и мъже в изпънати бели униформи. Първата мисъл на Джон бе да потърси прикрытие. Всеки един от тях бе потенциална заплаха. Искаше му се оръжието да му е под ръка. Запази спокойствие и тръгна между хората, за да даде пример на останалите от екипа си. Доколкото можеше да съди от скорошния си сблъсък с войниците от специалните части в спортната зала на „Атлас“, по-добре бе засега да избягва контакта между своите хора и местните.

Джон си проправяше път покрай работници, автоматични вагонетки, пълни с товари и продавачи на печено месо на клечки. Той тръгна към двойна врата с надпис „ДУШОВЕ“, разположена в далечния край на залата. Мина през нея, без да поглежда назад. Мястото бе почти празно. Един човек пееше под душа, а двама офицери от бунтовниците се събличаха до автоматите за кърпи. Джон поведе групата си към най-отдалечения край на съблекалнята и приклепна на една от пейките. Линда застана на пост с гръб към тях.

— Дотук добре — прошепна Джон. — Това ще бъде сборният ни пункт, ако нещата се объркат и се наложи да се разделим.

Сам кимна.

— Окей, имаме следа, която ще ни отведе до полковника. Някой има ли идея как ще се измъкнем оттук, след като го пленим? Да се

скрием отново във водния резервоар на „Ладен“?

— Не, това е твърде бавно — отвърна Кели. — Когато полковник Уотс изчезне, неговите хора ще започнат да го търсят.

— В хангара има кораб „Пеликан“ — каза Джон. — Ще използваме него. Само трябва да разберем как да задействаме крановете и външните шлюзове.

Сам повдигна пакетите с експлозив.

— Знам най-добрия начин да накараме шлюзовете любезно да се разтворят пред нас. Не се тревожете.

Той потупа левия си крак. Правеше го, само когато нямаше търпение да тръгне. Ръцете на Фред бяха свити в юмруци. Дори и да бе напрегнат, успяваше да се контролира. Кели се прозя, а Линда остана напълно неподвижна. Бяха готови. Джон измъкна шлема си, сложи го на главата си и провери навигационния маркер.

— Направление 320 — каза той и вдигна торбата си. — В движение е. Ние също тръгваме.

Излязоха от съблекалнята, прекосиха хангара, минаха през тежка спускаема врата и се озоваха в града. Тази част от астероида приличаше на каньон, прокопан в скалата. Джон едва различаваше тавана, който се издигаше високо над тях. Бяха заобиколени от небостъргачи, жилищни сгради, фабрики и дори малка болница.

Джон се вмъкна в една странична уличка, постави шлема си и определи положението на синия навигационен маркер. Той сочеше към товарна вагонетка, която безшумно се движеше по улицата. В задната ѝ част стояха трима души въоръжена охрана. Спартанците ги последваха на разстояние.

Джон проверяваше пътищата за оттегляне. Твърде много хора, твърде много неизвестни. Дали бяха въоръжени? Щяха ли всички да се включат, ако започнеше престрелка? Някои от хората го гледаха особено.

— Раздалечете се — прошепна той на останалите от екипа си. — Така изглеждаме като на парад.

Кели ускори крачка и избърза напред. Сам малко изостана. Фред и Линда също леко се отдръпнаха настрани.

Товарната вагонетка направи завой и бавно пое по оживена улица, след което спря пред една дванадесететажна сграда с балкони. Джон се досети, че това е главната квартира на бунтовниците. Пред

входа стояха на стража двама въоръжени мъже с бели униформи. Тримата мъже от вагонетката слязоха и внесоха контейнера вътре.

Кели погледна към Джон. Той ѝ кимна в знак, че може да действа. Усмивайки се, тя приближи двамата постови. Джон знаеше, че усмивката ѝ не издава приятелски чувства. Усмиваше се, защото най-сетне имаше възможност да провери уменията си на практика.

Кели махна с ръка на постовия и отвори вратата. Той ѝ извика да спре и да се идентифицира. Тогава тя бързо продължи напред, измъкна автомата от ръцете му, изви го и го повлече навътре. Другият мъж от охраната отстъпи и насочи автомата си към нея. Джон скочи върху него изотзад, сграбчи врата му и го изви, след това издърпа навътре безчувственото му тяло.

Входното помещение бе с тухлени стени, а в дъното му имаше стоманена врата с магнитна ключалка. Над главата на Кели се поклащаше наблюдателна камера. Постовият лежеше в краката ѝ, а тя вече бе стартирала на електронния си бележник програма за разкодиране на ключалката. Джон извади своя автомат МА2В, за да я прикрива. Фред и Линда също влязоха вътре, изхлузиха гащеризоните и поставиха шлемовете си.

— Навигационният маркер се движи — докладва Линда. — Позиция 270, издигане на десет, двадесет... тридесет и пет метра. Спря. Мисля, че това е последният етаж.

Влезе и Сам, който затвори вратата след себе си и блокира ключалката.

— Тук всичко е наред.

Вътрешната врата щракна.

— Вратата е отворена — рече Кели.

Джон, Кели и Сам също се измъкнаха от гащеризоните, докато Фред и Линда ги прикриваха. След това Джон задейства термичните детектори и сензорите за движение в шлема си. Мерникът светна, когато той вдигна автомата си.

— Напред — каза Джон.

Кели блъсна вратата. Линда скочи вътре и застана отдясно. Джон зае позиция вляво. Зад гишето в приемната бяха седнали двама постови, а трети, без униформа, чакаше пред бюрото. Други двама стояха до асансьора. Линда стреля по тримата до бюрото, а Джон се погрижи за тези до асансьора. Прозвучаха пет изстрела, пет тела се

строполиха на пода. Сега и Фред влезе в помещението и скри телата, като ги издърпа зад гишетото. Кели се придвижи към стълбището, отвори вратата и даде знак, че всичко е чисто.

От асансьора се чу звън и вратите се отвориха. Всички се обърнаха натам, с готови за стрелба оръжия, но кабината бе празна. Джон бавно издиша и после махна на останалите да тръгнат по стълбите. Кели пое начело. Сам остана последен. Изкачиха безмълвно девет етажа. На последната площадка Кели се закова. Посочи към вътрешността на сградата, а после нагоре. Джон улови неясни топлинни петна на дванадесетия етаж. Сега трябваше да изберат подобър път, за да се появят оттам, откъдето нямаше да ги очакват.

Той отвори вратата до него. Водеше към празен коридор. Наблизо нямаше никой. Отиде до вратата на асансьора, напъна я и тя се разтвори. После включи охлаждащите елементи на костюма си, за да прикрие топлинното си излъчване. Останалите направиха същото и... бавно изчезнаха от неговия екран за термична детекция. Джон и Сам вече се изкачваха по въжето на асансьора, когато Джон хвърли поглед надолу: под тях зееше тридесетметрова бездна. Ако паднеше, най-вероятно щеше да оживее. Костите му щяха да издържат, но щеше да получи вътрешни контузии. И със сигурност щеше да провали мисията им. Стисна въжето по-здраво и повече не погледна надолу.

Когато изкачиха и последните три етажа, Джон и Сам се привързаха в ъглите на шахтата до затворената врата на асансьора. След тях по въжето се покатериха Кели и Фред. Те заеха задните ъгли, за да покрият цялото поле за обстрел. Линда дойде последна. Тя се изкачи по-високо от тях, фиксира със скоби краката си и увисна с главата надолу. Джон вдигна три пръста, после два, един и тогава той и Сам безшумно разтвориха вратите на асансьора.

В стаята имаше петима въоръжени мъже. Бяха екипирани с леко защитно облекло и шлемове и държаха остарял модел пушки НМГ-38. Двама от тях се обърнаха. Кели, Фред и Линда откриха огън. Дупки от куршуми и пръски кръв осеяха ореховата ламперия зад охраната. После цялата група бързо се промъкна в стаята. Сам събра оръжията на постовите. В стаята имаше две врати. От едната се излизаше на балкон, на другата имаше шпионка. Кели провери балкона и по вътрешния канал, монтиран в шлемовете, прошепна:

— Гледа към уличката между сградите. Няма движение.

Джон провери навигационния маркер. Синьото триъгълниче указваше позиция точно зад другата врата. Сам и Фред застанаха от двете страни на вратата. Джон обаче не успяваше да получи нито термична индикация, нито индикация за движение. Стените бяха екранирани. Неизвестните бяха твърде много, а времето не стигаше. Положението можеше да е и по-добро. Знаеха, че вътре има поне трима мъже — тези, които бяха внесли контейнера. Можеше да има и още охрана, а това, което усложняваше нещата допълнително, бе, че трябваше да измъкнат полковника жив.

Джон отвори вратата с ритник. Само с един поглед прецени ситуацията. Беше застанал на прага на разточително луксозен апартамент. Рафтовете на мокрия бар бяха отрупани с бутилки, пълни с кехлибарена течност. Единият от ъглите бе зает от огромно кръгло легло, застлано с чаршафи от блестяща коприна. На всички прозорци имаше почти прозрачни бели завеси. Филтрите в шлема на Джон автоматично се спуснаха, за да намалят блясъка. Подът бе покрит с червен килим. Контейнерът с пурите и шампанското се намиреше в средата на стаята. Бе черен на цвят и добре херметизиран, за да издържи пренасянето във вакуум. Зад контейнера стояха трима мъже, а зад тях се бе привел четвърти — тяхната цел, полковник Робърт Уотс.

Джон нямаше добра позиция за стрелба. Ако пропуснеше, можеше да улучи полковника. Този проблем обаче не съществуваше за тримата мъже и те откриха огън. Джон се хвърли наляво. Три куршума го уцелиха отстрани и изкараха въздуха от гърдите му. Един от тях проникна през черния му костюм. Усети как отскочи от ребрата му и болката го прониза като нажежен до червено бръснач. Без да обръща внимание на раната, той скочи на крака. Сега вече можеше да се прицели добре. Натисна спусъка и откос от три изстрела попадна в челото на мъжа в центъра. Сам и Фред влетяха в стаята. Сам бе висок, Фред по-нисък. Оръжията им се обадиха и другите двама от охраната паднаха на пода. Уотс все така стоеше зад контейнера. Размаха заплашително пистолета си.

— Спрете — изкрещя той. — Моите хора идват. Да не мислите, че съм сам? Всички сте мъртви. Хвърлете оръжията.

Джон пропълзля до мокрия бар и залегна. Искаше болката в стомаха му да премине. Даде знак на Сам и Фред, като вдигна два пръста и после посочи с тях над главата си. Те изстреляха няколко

откоса над Уотс. Той се хвърли на земята. Джон се преметна през бара и скочи върху жертвата си. Сграбчи пистолета и го изтръгна от ръката на полковника, като строши палеца и показалеца му. След това плъзна ръката си около врата на Уотс и стисна, докато онзи почти загуби съзнание и престана да се съпротивлява.

Влязоха Кели и Линда. Кели измъкна спринцовка и я заби в ръката на Уотс — дозата полипсевдоморфин бе достатъчна, за да го упои за целия ден. Фред отстъпи назад и се обърна към асансьора. Сам се показа от прозореца, за да огледа улицата. Кели се насочи към Джон и дръпна тъканта на черния му костюм на мястото на раната. Ръкавиците ѝ се покриха с кръв.

— Куршумът е останал вътре — каза тя и прехапа долната си устна. — Има вътрешен кръвоизлив. Не мърдай. — Измъкна от колана си малко шишенце и вкара върха му в раната. — Ще щипе малко.

Самозапечатащата биопяна изпълни стомашната кухина на Джон. Щипеше, сякаш стотици мравки лазеха из вътрешностите му. Тя измъкна бутилката и потупа раната.

— Това ще те оправи за няколко часа — каза тя и му подаде ръка да се изправи.

Джон бе малко нестабилен, но се справи. Пяната щеше да спре кръвотечението и да успокои шока... поне за известно време.

— Приближават коли — обяви Сам. — Шестима влязоха в сградата. Двама заеха позиции отвън, но само от страната на входа.

— Вкарай „пратката“ в контейнера и го запечатай — нареди Джон.

Той тръгна, взе брезентовата си торба и излезе от стаята. Извади въже и го хвърли надолу, докато достигна уличката. Спусна се по него, за миг провери безопасността на улицата, след това издаде кратък гърлен звук — сигнала, че всичко е наред. Кели сложи на контейнера такелажна халка, окачи го на въжето и го бутна от балкона. Той се спусна надолу и с глух звук спря на улицата. След миг и останалата част от групата се спусна при Джон.

Всички бързо нахлузиха гащеризоните. Сам и Фред грабнаха контейнера и се вмъкнаха в съседната сграда. Измъкнаха се на улицата половин пресечка по-надолу и възможно най-бързо поеха към корабния хангар. Десетки мъже в униформи тичаха срещу тях към

града. Никой не им обърна внимание. Събраха се отново в празната съблекалня на душовете.

— Всички да проверят херметизацията на шлемовете си — каза Джон. — А ти Сам, натисни звънеца. Ще се срещнем три кораба.

Сам кимна и излетя навън, праметнал през рамо двата пакета експлозив С-12. Джон извади сигналното устройство. Настрои го на режим „зелено“ и го хвърли в едно шкафче. Дори и да не успееш да се измъкнат, поне флотата на КУОН щеше да знае къде се намира базата на въстаниците.

— Костюмът ти е пробит — припомни Кели на Джон. — По-добре да се качим на кораба сега, преди Сам да е пуснал фойерверките.

Линда и Фред провериха ключалките на контейнера, след което го изнесоха навън. Кели тръгна пред тях, а Джон вървеше най-отзад. Качиха се на пеликана и Джон се захвана да огледа въоръжението му — назъбена и овъглена броня, две остарели 40-милиметрови картечници. Ракетните гнезда бяха отстранени. Не беше кой знае колко подготвен за бой.

В далечния край на хангара блесна светлина. Трясъкът отекна по палубата и разтърси стомаха на Джон. Пред очите му наскреда външния люк зейна огромна дупка, заобиколена от облак дим и разкъсан метал. През нея се виждаше черното пространство. С оглушителен рев затвореният в хангара въздух бързо се превърна в ураган. Под напора на вятъра хора, касетки и отпадъци полетяха навън. Джон се хвана здраво за кораба, готов да затвори главния люк.

Над мястото на взрива се спускаше аварийен шлюз. Последва втора експлозия, шлюзът се откъсна и се стовари с трясък на палубата, като премаза един лек транспортен кораб. Зад тях гигантските врати, които отделяха хангара от града се затваряха. Десетки работници от хангара тичаха към тях, за да спасят живота си, но не успяха да ги достигнат навреме. Сам се носеше по палубата, напълно защитен в херметичния си костюм и скочи през аварийния люк на кораба.

— Задната врата е отворена — рече той с усмивка.

Кели запали двигателите. Корабът се издигна, прекоси хангара, прелетя през дупката от експлозията и продължи в откритото пространство. Тя нагласи лоста на максимална тяга. Останалата зад тях бунтовническа база сега приличаше на най-обикновен каменен къс

от астероидния пояс. Сега обаче той изпускате атмосферата си и щеше да започне да се върти неконтролируемо.

След пет минути на пълна тяга Кели даде малко почивка на двигателите.

— Ще стигнем до пункта за изтегляне след два часа — каза тя.

— Проверете нашия пленник — рече Джон.

Сам отвори капака на контейнера.

— Всичко е наред. Уотс е жив и пулсът му е равномерен.

— Хубаво — изръмжа Джон и потрепна от пронизалата го болка.

— Добре ли си? — попита Кели. — Пяната държи ли?

— Няма проблем — отвърна той, без даже да погледне към раната. — Ще се оправя.

Очакваше да се почувства ободрен, но изпитваше само умора. Нещо го измъчваше. Мисълта му се върна към загиналите в хангара работници и цивилни. Никой от тях не бе техен противник. И все пак, всички на астероида бяха бунтовници, нали? От друга страна, както бе казал Главния, той бе следвал заповедите, беше изпълнил мисията и бе измъкнал хората си живи. Какво повече можеше да очаква? Джон зарови съмненията дълбоко в съзнанието си.

— Всичко е наред — каза той и стисна рамото на Кели. — Ние успяхме.

ГЛАВА 11

0600 ЧАСА, 2 НОЕМВРИ 2525 (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР) / СИСТЕМА ЕПСИЛОН ЕРИДАНИ, ВОЕНЕН КОМПЛЕКС НА КУОН „РИЙЧ“, ПЛАНЕТА РИЙЧ

Джон се питаше кой е загинал. Само веднъж досега спартанците трябваше да облекат парадните си униформи — при погребението на техните другари. Пурпурното сърце, с което бе отличен след последната мисия, грееше на гърдите му. Беше го излъскал старателно и сега то се открояваше на фона на черната вълнена тъкан на парадната му униформа. От време на време поглеждаше към него, сякаш за да се увери, че още е там.

Седна на третия ред на амфитеатъра, с лице към подиума в средата. Останалите спартанци тихо бяха насядали по разположените в концентрични кръгове седалки. Сцената бе огряна от прожектори. Беше идвал в тайната заседателна зала на комплекса и преди. Именно тук д-р Хелси им каза, че ще стават войници. Точно тук животът му се бе променил и се бе изпълнил със съдържание.

В залата влезе Главния Мендес и се отправи към подиума. Той също бе с черна парадна униформа. Гърдите му бяха отрупани със сребърни и бронзови звезди, три пурпурни сърца, знак на червения почетен легион и лента с отличия. Наскоро си бе обръснал косата. Спартанците се изправиха и застанаха мирно.

Влезе и д-р Хелси. На Джон му се стори остаряла, бръчките около очите и устата ѝ бяха рязко очертани, а в тъмната ѝ коса се виждаха прошарени кичури. Погледът на сините ѝ очи обаче, бе все така пронизващ, както обикновено. Носеше сиви панталони, черна риза, а на гърдите ѝ висяха очила на златна верижка.

— Посещение на адмирала — обяви Мендес.

Всички се изпънаха като струни. На подиума се изкачи мъж с около десет години по-възрастен от д-р Хелси. Късата му сребристосива коса приличаше на стоманен шлем. Ходеше с особен широк разкрач — наричаха този вървеж „космическа походка“ — породен явно от дългото време, прекарано почти в безтегловност. Бе облечен в проста черна униформа без никакви отличия. Нито медали,

ните ленти. Никой обаче не можеше да сбърка отличителния знак на рамото му — златната контраадмиралска звезда.

— Спартанци, свободно — каза той, — аз съм адмирал Станфорд.

Спартанците седнаха по местата си като един. На подиума се завихри светлина и оформи загърната в роба фигура. Лицето ѝ бе потънало в сянката на качулката. Джон не виждаше от краищата на ръкавите да се подават ръце.

— Това е Беоулф — каза адмирал Станфорд като посочи към призрачното създание. Гласът му бе спокоен, но по лицето му ясно се долавяше отвращение. — Той е ИИ, представител на Военноморската служба за разследване.

После се обърна встрани от холограмата и продължи.

— Тази сутрин трябва да обсъдим няколко важни въпроса, затова нека да започваме.

Светлините угаснаха. В средата на залата се появи кехлибарено на цвят слънце, заобиколено от три близко разположени планети.

— Това е системата Харвест — каза той, — с население от около три милиона души. Въпреки че се намира в периферията на пространството, контролирано от КУОН, тя е една от най-продуктивните ни и спокойни колонии.

Холографското изображение се приближи и показва в близък план повърхността на света. Виждаха се затревени поля и гори, хиляди езера, гъмжащи от риба.

— На 3 февруари по военния календар, в 14:23 часа, орбитална платформа на Харвест осъществява далечен радарен контакт с този обект.

Над сцената се появи размазан силует.

— Резултатите от спектроскопските анализи са неопределени — каза адмирал Станфорд. — Тялото е изградено от непознат за нас материал.

Встрани на екрана се появи графика на молекулното поглъщане, на която пиковете и назъбените линии показваха относителното съотношение на химичните елементи. Беоулф вдигна загърнатата си ръка и картината потъмня. Върху затъмнените данни се появи надпис: „СЕКРЕТНО — САМО ЗА ПРОЧИТ“. Адмиралът Станфорд го стрелна с поглед.

— Скоро след това — продължи той — изгубихме връзка с Харвест. Военната администрация на колониите изпрати на оглед патрулния кораб „Арго“. Корабът навлезе в системата на 12 април, но не успя да предаде нищо повече, освен кратко съобщение за координатите си на излизане от хиперпространството. Вследствие на това командването на флота изпрати на разузнаване бойна група от кораби. В състава на групата влизат разрушителят „Херакъл“, под командването на капитан Вереди, както и фрегатите „Арабия“ и „Восток“. На 7 октомври те навлязоха в системата Харвест и откриха следното.

Холограмата от планетата Харвест се промени. Тучните поля и гористите хълмове се преобразиха, преляха се в осеяна с кратери, оголена пустиня. Сивкавата светлина на слънцето се отразяваше от остъклената почва. От повърхността лъхаше горещина. Отделни места все още бяха нажежени до червено.

— От колонията бе останало само това. — Адмиралът спря за миг, вгледа се в картината и после продължи: — Смятаме, че всички жители на планетата са загинали.

Загуба от три милиона души. Джон не можеше да си представи силата, която бе необходима, за да се унищожат толкова много хора — за миг бе разкъсан между ужаса и завистта. Погледна към пурпурното сърце на гърдите си и си припомни загиналите си другари. Как можеше една рана от куршум да се мери с пропилените животи на толкова много хора? Изведнъж престана да се гордее с отличието си.

— А ето на какво се е натъкнала в орбита бойната група на „Херакъл“ — рече адмирал Станфорд.

Неясният силует, който висеше във въздуха, се избистри. Имаше гладка форма и изглеждаше изграден от органична материя. Корпусът излъчваше особено опалесцентно сияние — приличаше по-скоро на тялото на екзотично насекомо, отколкото на металния корпус на космически кораб. Скрити в задната част се намираха издутини, които пулсираха с червена и бяла светлина. Носът на кораба бе издут като главата на кит. За Джон той притежаваше странната красота на хищник.

— Неидентифицираният съд — каза адмиралът — започва незабавна атака срещу нашите сили.

От кораба проблеснаха сини светкавици. След това по корпуса му се появиха червени светлинки. Отделните импулси енергия се сляха в едно пламтящо огнено петно на фона на заобикалящото го черно пространство. Смъртоносните светкавици се стовариха върху „Арабия“ и обляха корпуса му. Еднометровата му броня закипя и от пробойната изригна огнен стълб от газове.

— Това са импулсни лазери — поясни адмирал Станфорд — и ако трябва да вярваме на този запис — някакво оръжие със самонасочваща се, свръхгореща плазма.

„Херакъл“ и „Восток“ изстреляха към кораба залп от ракети. Лазерните оръжия на противника откриха огън преди те да изминат и половината си път до целта. Останалите ракети се взривиха и обвиха кораба в огнен водовъртеж, който обаче скоро избледня. Около него трептеше сребристо, полупрозрачно покритие, което малко по-късно изчезна.

— Изглежда разполагат и с отразяващ енергиен щит — адмирал Станфорд си пое дълбоко въздух и чертите му се сковаха от мрачна решителност. — „Восток“ и „Арабия“ бяха напълно унищожени. „Херакъл“ успя да извърши хиперпространствен скок от системата, но поради причинените повреди на кораба на капитан Вереди бяха нужни няколко седмици, за да се върне обратно на Рийч. Тези оръжия и отбранителни системи в момента са извън границите на нашите технологични възможности. Следователно... този кораб е от извънземен произход. — Той спря за момент, после добави: — Продукт на раса, чието технологично развитие далече изпреварва нашето.

Стаята се изпълни с шепот.

— Разбира се, ние сме разработили множество сценарии за първоначален контакт — продължи адмиралът — и капитан Вереди е следвал установения от нас протокол. Винаги сме се надявали контактът ни с нова раса да е мирен. Случаят обаче явно не е такъв — извънземният кораб е открил огън, когато нашите сили са направили опит за установяване на връзка.

Той замлъкна, като обмисляше думите си.

— Прихванати са били фрагменти от предаванията на нашите врагове — продължи той — и няколко думи са преведени. Смятаме, че самите те се наричат „Съглашението“. Преди да открие огън обаче, корабът на извънземните е излъчил следното съобщение.

Той направи въпросителен жест към Беоулф, който кимна. След миг от високоговорителите на амфитеатъра отекна глас. Джон замръзна на мястото си. Гласът звучеше странно изкуствен, необичайно спокоен и официален, но наситен с ярост и заплахата:

— *Волята на Боговете е да бъдете унищожени... и ние сме тяхното оръдие.*

Джон бе поразен. Той се изправи.

— Какво има, спартанец? — попита Станфорд.

— Сър, това превод ли е?

— Не — отговори адмиралът. — Те излъчиха това на нашия език. Вероятно, за да подготвят това съобщение, са използвали система за превод, но това означава, че са ни изучавали известно време.

Джон седна на мястото си.

— Считано от 1 ноември, КУОН е вдигнато под пълна тревога — каза Станфорд. — Вицеадмирал Престън Коул мобилизира най-голямата бойна флотилия в човешката история, за да си възвърне системата Харвест и да се изправи срещу тази нова заплахата. Едно поне е ясно — те искат да се бият.

Само култивираната през дългите години военна дисциплина удържа Джон на мястото му — иначе той на мига би се изправил и би поискал да участва в акцията. Би дал всичко, за да може да отиде и да се сражава. Точно за такава заплахата той и останалите спартанци се бяха подготвяли през целия си живот — сигурен беше в това. Не за разпръснати бунтовници, пирати или политически дисиденти.

— Поради всеобщата мобилизация на КУОН вашата тренировъчна програма ще бъде ускорена до крайната си фаза — проект „МЪЛНИЯ“.

Той слезе от подиума и сложи ръце зад гърба.

— В тази връзка, опасявам се, че трябва да направя и друго неприятно съобщение. — Той се обърна към Главния. — Главен морски старшина Мендес ще ни напусне, за да започне обучението на следващата група спартанци. Главен?

Джон стисна ръба на седалката. Главния Мендес винаги бе до тях, единственото неизменно нещо в цялата Вселена. Със същия ефект адмирал Станфорд можеше да им каже, че Епсилон Еридани напуска системата Рийч. Главния се изкачи на подиума, потискайки вълнението си.

— Новобранци — каза той, — обучението ви скоро ще приключи и ще завършите с чин морски старшина втори ранг към КУОН. Едно от първите неща, които ще научите, е че промяната е част от живота на войника. Ще печелите и губите приятели. Ще се местите на различни места. Това е част от работата ви.

Той погледна към слушателите си. Тъмните му очи се спряха на всеки един от тях. Той кимна, явно удовлетворен от това, което бе видял.

— Спартанците са най-забележителните войни, които някога съм срещал — каза той. — За мен бе истинско удоволствие да ви обучавам. Никога не забравяйте това, на което се опитах да ви науча — дълг, чест и саможертва за всеобщото благо на човечеството са качествата, които ви издигат сред най-добрите.

Той спря за миг, като обмисляше какво още да каже. Но друго нямаше. Той застана мирно и отдаде чест.

— Мирно! — излая Джон. Спартанците станаха като един и отдадоха чест на Главния.

— Свободно, спартанци — каза Главния Мендес. — И успех.

Така завърши приветствието му. Спартанците свалиха ръцете, които бяха вдигнали за почит. Поколебаха се и неохотно, един след друг, излязоха от амфитеатъра. Джон остана последен. Искеше да поговори с Мендес.

Д-р Хелси размени няколко думи с Главния и с адмирала, после излезе от помещението заедно с адмирала. Беоулф отстъпи към стената и се стопи като призрак. Главния взе баретата си, забеляза Джон и се насочи към него. Кимна към холограмата на изпепелената колония Харвест, която все още висеше във въздуха.

— И един последен урок, морски старшина — каза той. — С какви тактически възможности разполагаш, ако трябва да атакуваш по-силен от теб противник?

— Сър! — отвърна Джон. — Има две възможности. Внезапно нападение с всички сили на най-слабото място на противника, за да го извадя от строя, преди да е имал възможност да реагира.

— Добре. А другата възможност?

— Оттегляне — отвърна Джон, — организиране на партизански групи до пристигането на подкрепления.

Главния въздъхна.

— Това са правилните отговори — каза той, — но в този случай да постъпиш правилно, може и да не е достатъчно. Седни, ако обичаш.

Джон седна и Главния се разположи до него.

— Има и трети вариант. — Главния премяташе шапката си в ръце. — Вариант, който може би някой би сметнал за възможен...

— Сър?

— Да се предаде — прошепна Главния. — Възможност, която обаче никой от нас двамата не би избрал. Не можем да си позволим този лукс. — Той вдигна поглед към Харвест, превърнат в блещукаща стъклена топка. — А и не вярвам противник като този да ни позволи да се предадем.

— Мисля, че ви разбирам, сър.

— Надявам се да е така. И се постарай да не оставиш някой друг да се отчае и предаде.

Той се вгледа в сенките зад подиума.

— Проектът „МЪЛНИЯ“ ще превърне спартанците в нещо... ново. Нещо, което аз никога не бих могъл да постигна. Не мога да ти обясня напълно — проклетият шпионин на ВСР още е наоколо — просто се довери на д-р Хелси.

Главния зарови ръка в джоба на куртката си.

— Надявах се да те видя, преди да ме преместят. Искях да ти дам нещо.

Той сложи на седалката между тях малък метален диск.

— При пристигането ти тук — каза Главния — ти се сби с инструкторите, когато те поискаха да ти вземат това, — доколкото си спомням даже счупи няколко пръста. — Каменните черти на лицето му се разчупиха в една от редките му усмивки.

Джон вдигна диска и започна да го разглежда. Беше древна сребърна монета. Завъртя я между пръстите си.

— От едната страна има орел — рече Мендес. — Тази птица прилича на теб — и двамата сте бързи и безпощадни.

Джон сви пръсти около монетата.

— Благодаря, сър.

Искаше да каже, че е станал бърз и силен, благодарение на неговото обучение. Искаше да му каже също, че е готов да защити човечеството срещу новата заплаха, че без него той не би имал цел в

живота, чувство за пълноценност и дълг, но думите му се изплъзваха. Мендес стана.

— За мен беше чест да служа заедно с теб. — И вместо да козирува, той му подаде ръка.

Джон се изправи. Пое ръката на Главния и я стисна. Не му беше лесно да се противопостави на инстинкта си, който му повеляваше да вдигне ръка за почест.

— Сбогом — каза Мендес.

После бързо се завъртя на токове и излезе от стаята. Джон никога повече не го видя.

ГЛАВА 12

1750 ЧАСА, 27 НОЕМВРИ 2525 (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР) / ФРЕГАТА „ФЕДЕРАЦИЯ“, ПО КУРС КЪМ ИЗПИТАТЕЛНАТА БАЗА НА КУОН ЗА НОВИ МАТЕРИАЛИ „ДАМАСК“, ПЛАНЕТА ЧИ СЕТИ 4

При навлизането на фрегатата „Федерация“ в нормалното пространство наблюдателният екран в спалното отделение на кораба светна. Частици лед обсипаха външната камера и около далечното жълто слънце Чи Сети се образува призрачен пръстен. Докато бързо навлизаха в системата, Джон съзерцаваше гледката и продължаваше да размишлява върху думата Мьолнир. Беше я потърсил в информационната база данни. Мьолнир бе названието на чука, носен от норвежкия бог на гръмотевиците. Проект „Мьолнир“ явно се отнасяше за някакво оръжие. Или поне той се надяваше да е така, защото те имаха нужда от нещо, с което да се сражават срещу Съглашението. Ако все пак бе оръжие, защо тогава се намираше тук, на изпитателната база „Дамаск“, в самата периферия на контролираното от КУОН пространство? Той бе чул името на системата за първи път преди двадесет и четири часа.

Обърна се и загледа към взвода. Макар че в това спално помещение имаше стотина легла, спартанците се бяха скупчили заедно, играеха карти, лъскаха ботушите си, четяха или правеха упражнения. Сам се боксираше с Кели, но тя трябваше умишлено да забавя движенията си, за да му остави някакъв шанс за победа. Джон си припомни, че не обичаше да пътува на космически кораби. Притесняваше го, че няма контрол върху ситуацията. Когато не бе напъхан в „хладилника“ — така наричаха неприятното, претъпкано криогенно отделение на кораба — той седеше и си блъскаше главата каква ли ще е следващата им мисия.

През последните три седмици спартанците бяха извършили поредица от по-незначителни мисии за д-р Хелси. „Оправяне на разни недовършени работи“ — им бе казала тя. Унищожаване на бунтовнически фракции на Йерихон VII, премахване на пазарище на черноборсаджийи близо до военната база Рузвелт. С всяка мисия те се доближаваха все повече до системата Чи Сети. Джон полагаше грижи

всеки член от неговата група да участва в мисиите. Бяха се справили безупречно, без нито една жертва. Главния Мендес можеше да се гордее с тях.

— Спартанец-117 — гласът на д-р Хелси отекна по високоговорителя. — Незабавно се явете в капитанската кабина.

Джон се изпъна в стойка мирно и натисна бутона на интеркома.

— Да, госпожо!

След това се обърна към Сам:

— Постави всички в готовност в случай, че имат нужда от нас. Веднага!

— Разбрано — потвърди Сам. — Чухте старшия. Хвърлете тия карти. Обличай униформата, войник!

Джон се затича към асансьора и набра кода на капитанската кабина. Гравитацията изчезваше и след това се появяваше отново, докато асансьорът преминаваше през различните въртящи се сектори на кораба. Вратите се разтвориха и той излезе на капитанския мостик. По всички стени имаше екрани. На някои се виждаха звезди и далечното червено петно на мъглявина. Други показваха статуса на термоядрения реактор и спектри на микровълновите излъчвания в системата. Централната част на мостика бе оградена с кръгло медно перило и вътре седяха четирима младши лейтенанти, всеки от които отговаряше за различен пулт: навигация, въоръжение, комуникации и операции вътре в кораба.

Джон се закова и отдаде чест на капитан Уолас, след това кимна на д-р Хелси. Дясната ръка на капитан Уолас бе извита зад гърба му. Лявата му ръка бе отрязана до лакътя. Джон остана на мястото си, докато капитанът не отвърна на поздрава му.

— Насам, моля — каза д-р Хелси. — Искам да видиш това.

Джон прекоси помещението и се съсредоточи върху екрана. Д-р Хелси и капитан Уолас също го следяха внимателно. На екрана се виждаше графика на радарните сигнали. Картината напомняше на Джон на кълбо прежда.

— Ето... — д-р Хелси посочи към една мигаща точка. — Появи се отново.

Капитан Уолас поглади замислено черната си брада и каза:

— Значи нашият обект се намира на осемдесет милиона километра. Дори да е космически кораб, ще му трябва поне час, за да

навлезе в обсег за обстрел. А освен това... — той махна към екрана, — изчезна отново.

— Предлагам да преминем в бойна готовност, капитане — каза му д-р Хелси.

— Не виждам смисъл — отвърна той пренебрежително. Ясно бе, че присъствието на цивилен на мостика изобщо не му се нравеше.

— Досега не сме разгласявали този факт — каза тя, — но когато пришълците са били засечени за първи път при Харвест, те са се появили на границата на обхват, а после... изведнъж са се оказали много по-близо.

— Хиперпространствен скок в рамките на системата? — допусна Джон.

Д-р Хелси се усмихна.

— Вярно предположение, спартанец.

— Това е невъзможно — отбеляза капитан Уолас. — В хиперпространството не може да се навигира с такава точност.

— Искате да кажете, че ние не можем да навигираме с такава точност — натърти тя.

Капитанът стисна челюсти, после ги отпусна и вдигна интеркома:

— Главно командване, всички в бойна готовност. Затвори херметичните шлюзове. Повтарям, всички в бойна готовност. Това не е учение. Реактори на деветдесет процента. Насочи се по курс едно-две-пет.

Светлината в кабината отслабна и се обагри в червено. Палубата под краката на Джон затрепери и целият кораб се наклони от промяната на посоката. Херметичните прегради се спуснаха и изолираха мостика и Джон от останалата част на кораба. След като „Федерация“ се стабилизира на новия курс, д-р Хелси скръсти ръце. Наведе се към Джон и му прошепна:

— Ще използваме спускаемия кораб на „Федерация“, за да стигнем до изпитателната база на Чи Сети Четири. Трябва да се доберем до проект „Мьолнир“. — Тя се обърна и погледна екрана на радара. — Трябва да стигнем до него преди тях. Кажи на останалите да са готови.

— Да, госпожо. — Джон грабна интеркома. — Сам, събери взвода на платформа „Алфа“. Искам пеликанът да е зареден и готов за

спускане до петнадесет минути.

— Готови сме след десет минути — отвърна Сам. — Дори и по-скоро, ако тези пилоти от изстребителя „Лонгсфорд“ престанат да ни се пречкат.

Джон би дал всичко на света, за да можеше да е долу с останалите. Тук се чувстваше изоставен. Екранът на радара се изпълни с точки зловеща зелена светлина, сякаш цялото пространство около кораба бе завряло. Отекна сигнал за сблъсък.

— Дръжте се здраво! — извика капитан Уолас и стисна с ръка медния парапет.

Джон сграбчи една аварийна дръжка на стената. Нещо се появи на три хиляди километра от носа на „Федерация“. Имаше гладка овална форма, а по фланга от предния до задния му край минаваше един-единствен шев. По корпуса му примигваха светлини. От опашката се излъчваше слабо червеникаво сияние. Корабът бе три пъти по-малък от „Федерация“.

— Това е кораб на Съглашението — промълви д-р Хелси и неволно се отдръпна от наблюдателните екрани.

Капитан Уолас се навъси.

— Офицер за свръзка, изпрати съобщение на Чи Сети — провери дали не могат да ни пратят подкрепления.

— Ясно, сър.

По корпуса на извънземния кораб проблеснаха сини светкавици — толкова ярки, че светлината им, дори преминала през филтъра на външните камери, заслепи Джон. Външният корпус на „Федерация“ запраця и запука. Три от екраните се изпълниха с шум.

— Импулсни лазери! — изкрещя лейтенантът на корабния пулт. — Антената за връзка е унищожена. ВЪоръжението в сектори три и четири: на двадесет и пет процента. Пробив в корпуса в сектор три. Сега се херметизира.

Лейтенантът се сви в креслото си, по челото му изби пот.

— Централната памет на корабния ИИ е претоварена — завърши той.

Без помощта на изкуствения интелект, корабът все още можеше да стреля с оръжията си и да направи преход през хиперпространството, но пресмятанията за прехода щяха да отнемат много повече време.

— Премини на курс нула-три-нула, отклонение едно-осем-нула — нареди капитан Уолас. — Зареди ракетните установки „Арчър“ от А до F. Определи посоката за прицел.

— Разбрано — отвърнаха офицерите, отговарящи за навигацията и оръжията. Те бясно затракаха по клавиатурите. Секундите отминаваха.

— Посоката за прицел определена, сър.

— Огън!

— Стрелба от установки от А до F!

„Федерация“ разполагаше с двадесет и шест ракетни установки, всяка заредена с по тридесет ракети „Арчър“. На екрана се виждаше как отделения от А до F се отвориха и ракетите излетяха — сто и осемдесет дири маркираха пътя им от „Федерация“ към кораба на извънземните. Вражеският кораб рязко промени курса си и се завъртя с горната си част към насочилите се към него ракети. След това неочаквано бързо се издигна нагоре. Ракетите промениха траекторията си, за да го последват, но половината от тях прелетяха покрай кораба, без да го улучат. Останалите попаднаха точно в целта. Извънземният кораб се обви в пламъци.

— Отлично, лейтенант — каза капитан Уолас и потупа младия офицер по рамото.

Д-р Хелси все още гледаше към екрана с присвити очи.

— Почакайте — каза тя.

Пламъците се разгоряха, след това отслабнаха. Обвивката на извънземния кораб потрепна като въздух над нажежен път през лятото. По нея пробягнаха сребристи отблясъци, после заискри в бяло, огънят угасна и отдолу се показва самият кораб. Беше непокътнат.

— Има енергиен щит — промърмори д-р Хелси. — Дори толкова малък кораб разполага с енергийна защита.

— Лейтенант — изрева капитанът към офицера по навигацията, — спри главните двигатели и включи маневрените дюзи. Завърти кораба към това нещо.

— Разбрано, сър.

Далечното боботене на главните двигатели на „Федерация“ заглъхна и спря и корабът се завъртя. Инерцията продължаваше да го носи към изпитателната база, но сега той летеше със задницата напред.

— Какво правите, капитане? — запита д-р Хелси.

— Зареди магнитното оръдие — нареди капитан Уолас на офицера по оръжията. — Зареди го с тежък снаряд.

Сега Джон разбра. Да обърнеш гръб на противника, означаваше само да му дадеш предимство. Магнитното оръдие или по-точно оръдието с магнитно ускоряване бе основното оръжие на „Федерация“. То стреляше със свръхплътни волфрамови снаряди. При точно попадение, с огромната си маса и скорост, снарядът бе в състояние да унищожи почти всеки кораб. За разлика от ракетите „Арчър“ обаче, този снаряд не можеше да се самонасочва. За да порази целта, прицелът трябваше да е идеален, а това изобщо не беше лесно при високата скорост на двата кораба.

— Кондензаторите на оръдието се зареждат — докладва оръжейният офицер.

Корабът на Съглашението се обърна с едната си страна към „Федерация“.

— Отлично — промълви капитанът, — още по-добра възможност за прицел.

По корпуса на извънземния кораб засияха и после пламнаха искри от синя светлина. Наблюдателните екрани на носа на „Федерация“ угаснаха. Джон дочу свистене над главата си, последвано от приглушените тътени на взривна декомпресия.

— Нови поражения от лазерните оръжия — докладва офицерът от корабния пулт. — От бронята в сектори от три до седем са останали само четири сантиметра. Навигационната антена е унищожена. Пробиви в корпуса в сектори втори, пети и девети. Изтичане от резервоарите за гориво на левия борд. — Треперещата ръка на лейтенанта танцуваше по контролните бутони. — Започва изпомпване на гориво към резервоарите на десния борд и херметизиране на секторите.

Джон скочи на крака. Трябваше да стане, да действа. Цялото му същество се съпротивляваше на това да продължава да стои тук, без връзка със своя взвод, без да може да направи нещо.

— Заряд на магнитното оръдие — сто процента! — изкрещя оръжейният офицер. — Готови за стрелба!

— Огън! — нареди капитан Уолас.

Светлините в кабината примигнаха и „Федерация“ потрепери. Снарядът излетя в пространството — нажежен до червено метален

къс, носещ се с тридесет хиляди метра в секунда. Двигателите на кораба на Съглашението оживяха и корабът направи маневра в страни... Но твърде късно. Тежкият снаряд го достигна и се вряза в носа му. Вражеският кораб полетя назад в пространството. Енергийните му щитове блеснаха като светкавици... след това примигнаха и угаснаха.

Всички на мостика нададоха победоносни викове. Всички, с изключение на д-р Хелси. Джон наблюдаваше екраните, докато тя пренастрои камерата, за да покаже близък план на кораба на Съглашението. Неконтролируемото му въртене се забави и постепенно спря. Носът на кораба бе разрушен и оттам във вакуума излитаха газове. Вътре проблясваха светлини. Корабът започна да се движи обратно към тях, като набираше скорост.

— Трябваше да е унищожен — прошепна тя.

По корпуса на кораба на Съглашението се появиха малки червени петна. Сиянието им се усили и те започнаха да се сближават и да се групират по фланговете на кораба.

— Подготви за изстрелване още един снаряд — каза капитан Уолас.

— Разбрано — отвърна офицерът по оръжията. — Заряд на тридесет процента. Определя се посоката за прицел.

— Не — каза д-р Хелси. — Предприемете маневри за изплъзване, капитане. Сега!

— Няма да търпя заповедите ми да се оспорват, госпожо — капитанът се обърна към нея. — И при цялото ми уважение, докторе, да се оспорват от лице, което няма военен опит.

Той се изпъна и постави ръката си зад гърба.

— Сега не мога да ви отстраня от мостика, защото шлюзовете са затворени... но при следващ подобен изблик, докторе, ще наредя да ви запушат устата.

Джон хвърли бърз поглед на д-р Хелси. Лицето ѝ почервения, но той не можеше да каже дали от срам или от ярост.

— Заряд на оръдието петдесет процента.

Червените светлини продължаваха да се събират по екваториалната линия на кораба на Съглашението, докато се превърнаха в плътна светеща ивица, която ставаше все по-ярка.

— Осемдесет процента заряд.

— Променят курса, сър — съобщи офицерът по навигацията. — Застават дясно на борд.

— Деветдесет и пет процента заряд... сто процента — обяви оръжейният офицер.

— Изпрати ги в ада, лейтенант. Огън!

Осветлението примигна отново. Корпусът на „Федерация“ се разтресе и една огнена светкавица разкъса пространството. Корабът на Съглашението остана на място. Кървавочервената светлина, която се бе натрупала по страните му, избликна напред — стрелна се към „Федерация“, като се размина само на километър разстояние с магнитния снаряд. Топката от червена светлина блестеше и пулсираше като течност, повърхността ѝ трептеше и се набраздяваше. Тя се издължи и се превърна в петметрова капка с рубинен цвят.

— Започни маневри за изплъзване! — изрева капитан Уолас. — Аварийни двигатели ляво на борд!

„Федерация“ бавно се отмести от траекторията на енергийното торпедо. Магнитният снаряд уцели кораба на Съглашението точно по средата. Неговият щит проблесна и се изду... и след това изчезна. Снарядът го бе пронизал и сега корабът се въртеше неконтролируемо. Светещата капка също промени посоката си и започна да следва „Федерация“.

— Главни двигатели... пълна тяга назад — нареди капитанът.

„Федерация“ изръмжа и забави скорост. Светещата капка трябваше да прелети покрай тях, но вместо това тя направи остра дъга и удари кораба в опашката. Въздухът се изпълни с пукот и съскане. „Федерация“ се наклони на дясната си страна, след това изцяло се превъртя и продължи да се премята.

— Стабилизирай с двигателите на десния борд! — изрева капитанът.

— В сектори от едно до двадесет има пожар — каза вътрешният офицер, в гласа му се долавяше паника. — Нива от второ до седмо в първи сектор... са стопени. Загубени са.

В кабината стана значително по-горещо. По гърба на Джон изби пот и започна да се стича надолу. Никога не се бе чувствал толкова безпомощен. Какво бе станало с другарите му на долните палуби — живи ли бяха или мъртви?

— Бронята на цялата задна част е унищожена. Няма връзка с нива от две до пет в сектори три, четири и пет, сър. Навсякъде около нас има пламъци!

Капитан Уолас стоеше, без да каже нито дума. Взираше се в последния работещ екран. Д-р Хелси пристъпи напред.

— С цялото ми уважение, капитане, ви предлагам да сигнализирате на екипажа да постави кислородните си шлемове. Дайте им тридесет секунди и изпуснете въздуха от всички палуби, с изключение на мостика.

Офицерът по комуникациите погледна към капитана.

— Направи го — каза капитанът. — Пусни алармения сигнал.

— Ниво тринадесет е разрушено — доложи вътрешният офицер.
— Огънят приближава до реактора. Корпусът започва да се деформира.

— Изпусни въздуха! — нареди капитан Уолас.

— Разбрано — потвърди вътрешният офицер.

По корпуса отекна тътен, след това звукът изчезна.

— Огънят отслабва — каза вътрешният офицер. — Температурата на корпуса се понижава, стабилизира се.

— С какво по дяволите ни удариха? — попита капитан Уолас.

— С плазма — отвърна д-р Хелси. — Но напълно непознат за нас тип плазма... те всъщност могат да я насочват през пространството без никакви видими приспособления. Удивително.

— Капитане — каза навигаторът, — извънземният кораб отново ни следва.

Корабът на Съглашението — пронизан през средата от огромна дупка с червенеещи ръбове — се обърна и се насочи към „Федерация“.

— Но как...? — невярващо възкликна капитан Уолас, но бързо възвърна самообладанието си. — Подготви следващия магнитен снаряд.

Оръжейният офицер бавно изрече:

— Магнитното оръдие е унищожено, капитане.

— Тогава ние сме просто мишена на прицел — промълви капитанът.

Д-р Хелси се наведе към медния парапет.

— Не е така. „Федерация“ разполага с три ядрени ракети, нали така капитане?

— Да, но толкова близка експлозия ще унищожи и нас.

Тя се смръщи и замислено обхвана брадичката си с ръка.

— Извинете, сър — каза Джон. — Дотук тактиката на извънземните е ненужно ожесточена — като на някакво животно. Те можеха да избягнат втория снаряд, но искаха да заемат най-добра позиция за стрелба по нас. По мое мнение, сър, те биха спрели и атакували всеки, които ги предизвика.

Капитанът гледаше към д-р Хелси. Тя сви рамене и после кимна:

— А изстребителите „Лонгсфорд“?

Капитан Уолас се обърна с гръб към тях и захлупи лице в единствената си ръка. После въздъхна, кимна и натисна бутона на интеркома:

— Ескадрон делта „Лонгсфорд“, говори капитанът. Изкарайте корабите, момчета, и атакувайте вражеския кораб. Трябва да ни осигурите малко време.

— Разбрано, сър. Готови сме за излитане. Тръгваме.

— Завърти кораба в обратна посока — обърна се капитанът към офицера по навигацията. — С максимална скорост по вектор към орбитата на Чи Сети Четири.

— Изтичане на охлаждайна течност от реактора, сър — каза вътрешният офицер. — Можем да изкараме най-много тридесет процента от двигателите. Не повече.

— Нека да са петдесет процента — каза той и се обърна към офицера по оръжията. — Зареди една от бойните глави „Шива“. Установи детонация при приближаване на сто метра.

— Да, сър.

„Федерация“ се завъртя около оста си. Джон го усети със стомаха си и се хвана по-здраво за парапета. Въртенето се забави, спря и корабът започна да ускорява.

— Прегряване на обвивката на реактора — докладва вътрешният офицер. — Стапяне след двадесет и пет секунди.

От високоговорителите се чу пукот, засъска шум и после долетя глас:

— Изстребителите „Лонгсфорд“ атакуват врага, сър.

На оцелеялата задна камера замигаха светлини — студените сини светкавици от енергийните оръжия на Съглашението и оранжево-червените огнени кълба от ракетите на изстребителите.

— Изстреляй ракетата! — нареди капитанът.

— Стапяне след десет секунди.

— Ракетата е изстреляна.

Струя от изгорели газове разцепи тъмното пространство.

— Пет секунди до стапянето — отброи вътрешният офицер. —
Четири, три, две...

— Изпусни нагнетената плазма в пространството — заповяда капитанът. — Изключи захранването на всички системи.

За миг силуетът на кораба на Съглашението бе очертан от ослепителен блясък. После наблюдателният екран потъмня, светлините на мостика също угаснаха. Джон обаче виждаше всичко. Офицерите на мостика, д-р Хелси, която се бе вкопчила в парапета, капитан Уолас, отдаващ чест на пилотите, които бе изпратил на сигурна смърт.

Корпусът на „Федерация“ потрепери и зазвъня, когато ударната вълна го достигна. Звукът ставаше все по-силен, превърна се в инфразвуков рев, който разтърси цялото тяло на Джон. В непрогледния мрак шумът сякаш се проточи цяла вечност. После заглъхна... и накрая настъпи пълна тишина.

— Възстанови захранването — каза капитанът. — Бавно. Пусни реакторите на десет процента мощност, ако могат да издържат.

Макар и слаби, светлините на мостика се запалиха.

— Докладвай — нареди капитанът.

— Всички сензори са изключени — каза вътрешният офицер. — Рестартирам резервния компютър. Извършвам сканиране. Има много отломки. Отзад наистина е горещо. Всички изстребители „Лонгсфорд“ буквално са се изпарили. — Той погледна нагоре и лицето му преbledня. — Корабът на Съглашението е... непокътнат, сър.

— Не! — изрева капитанът и сви дланта си в юмрук.

— Все пак се отдалечава от нас — каза офицерът с видимо облекчение, — макар и много бавно.

— Какво трябва да направи човек, за да унищожи някое от тези неща? — прошепна капитанът.

— Въобще не знаем дали нашите оръжия могат да ги унищожат — каза д-р Хелси. — Но сега поне знаем, че можем да ги забавим.

Капитанът се изпъна.

— Максимална скорост към изпитателна база „Дамаск“. Ще слезем в ниска орбита и ще се отдалечим на двадесет милиона километра за ремонт на кораба.

— Капитане? — каза д-р Хелси. — Ниска орбита?

— Имам заповеди да ви доставя до базата, за да намерите това, което „Трети отдел“ е заровил там, госпожо. Докато прелитаме, един спускаем кораб ще свали вас и вашия... — той погледна към Джон — екипаж на планетата. Ако корабът на Съглашението се завърне, ние ще служим за примамка, която да го отклони.

— Разбирам, капитане.

— Ще се срещнем отново на орбита не по-късно от 19:00 часа.

Д-р Хелси се обърна към Джон.

— Трябва да побързаме. Не разполагаме с много време, а има важни неща, които искам да покажа на спартанците.

— Да, госпожо — каза Джон. Той хвърли продължителен поглед към мостика с надеждата да не трябва повече да се връща тук.

ГЛАВА 13

1845 ЧАСА, 27 НОЕМВРИ 2525 (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР) / ИЗПИТАТЕЛНА БАЗА НА КУОН ЗА НОВИ МАТЕРИАЛИ „ДАМАСК“, ПЛАНЕТА ЧИ СЕТИ 4

Колко ли дълбоко бе закопана изпитателната база? Джон и останалите спартанци бяха натикани в товарен асансьор, който вече над петнадесет минути бързо се спускаше към недрата на Чи Сети 4. Това, което Джон най-малко искаше, бе да се озове в друго тясно пространство.

Най-сетне вратите на асансьора се плъзнаха настрани и те се озоваха в добре осветен хангар. В далечния му край се виждаше тренировъчна площадка с препятствия, съоръжена със стени, окопи, чучела за стрелба и бодлива тел. Трима техници и поне дузина холограми на ИИ-та работеха усилено в центъра на помещението. Джон бе виждал ИИ-та и преди, но обикновено поединично. Веднъж Дежа им бе обяснила, че има технически проблеми, заради които няколко ИИ-та не могат да се намират по едно и също време на едно и също място. Тук обаче се носеха множество призрачни фигури: една русалка, самурай и една, която бе образувана изцяло от ярка светлина, а зад нея се носеха комети.

Д-р Хелси се прокашля. Техниците се обърнаха, а ИИ-та изчезнаха. Вниманието на Джон дотолкова бе привлечено от холограмите, че той не бе забелязал четиридесетте манекена от плексиглас, подредени в редици. На всеки от тях бе поставен боен скафандър.

Скафандрите му напомняха на тези, които бе виждал и преди по време на тренировките си, само че тези бяха много по-компактни, далече не толкова големи и тромави като другите. Той се приближи до един от тях и откри, че скафандърът всъщност се състои от множество слоеве: външният отразяваше падащата светлина с леко златистозелено сияние. Покриваше слабините, външните страни на бедрата, краката от колената до глезените, гърдите, раменете и ръцете. Имаше и шлем, и вграден силов блок — много по-малък от стандартните военноморски

чанти за провизии. Под този слой се виждаха други от матовочерен метал.

— Проектът „Мьолнир“ — каза д-р Хелси. Тя щракна с пръсти и до нея се появи пресечена холографска проекция на скафандъра.

— Обвивката на скафандъра представлява многослойна сплав с изключителна здравина. Наскоро добавихме и рефрактивно покритие, което да разсейва енергията при нападение с енергийно оръжие — направихме го, за да можем да противостоим на новите ни противници.

Тя посочи към вътрешността на проекцията.

— Всеки боен скафандър разполага и със запълнен с гел слой, който регулира температурата и може активно да променя плътността си в зависимост от условията. Най-вътрешният слой, този, който е в досег с кожата на оператора, е съставен от тъкан, която поглъща влагата, и биодатчици за непрекъсната настройка на температурата и формата на скафандъра по тялото. Връзката с вградения компютър се осъществява чрез стандартен невронен имплантант.

Тя махна с ръка и проекцията се сви, така че сега се виждаха само външните слоеве. При промяната на картината Джон успя да види структура от подобни на вени микро капиляри, плътен сандвич от оптичен кристал, помпа, а в раницата дори нещо, което напомняше на миниатюрна термоядрена клетка.

— Най-важното е — каза д-р Хелси, — че вътрешността на скафандъра е изградена от нов реактивен метален течен кристал. Той е аморфен, но в същото време има фрактална структура и може да увеличава силата. Казано по-просто, скафандърът удвоява силата на този, който го носи и пет пъти ускорява рефлексите му.

Д-р Хелси отново прекара ръката си през холограмата.

— Съществува обаче и един проблем. Системата реагира толкова бързо, че предишните ни изпитания с доброволци, които не са били подложени на подсилване, завършиха с... — тя направи пауза, търсейки подходящата дума — провал.

Тя кимна към един от техниците. Във въздуха се появи плоско видеоизображение. На него се виждаше военноморски офицер, облечен в скафандър „Мьолнир“.

— Захранването е включено — каза глас зад камерата. — Моля, направете движение с дясната ръка.

Ръката на войника се стрелна напред с невероятна скорост. Спокойното изражение на офицера се изкриви от изненада, ужас и болка, когато ръката му се разтроши. Той се сгърчи, потрепери и закрещя. Докато човекът се тресеше от болка, Джон чу звук на чупещи се кости. Самите спазми на тялото на мъжа, предизвикани от болката, щяха да го убият. Д-р Хелси спря видеото.

— Обикновените хора не притежават силата и бързината на реакциите, необходими за да управляват тази система — обясни тя. — Вие обаче ги имате. Подсилената ви мускулатура, както и металните и керамични слоеве, които са имплантирани в костите ви, би трябвало да ви позволят да обуздате мощта на скафандрите. Компютърните модели засега са непълни. Съществува известен риск. Трябва да се движите много бавно и внимателно, докато започнете да усещате скафандъра и начина му на действие. Той не може да се изключи, нито пък да се намали скоростта и силата на реакциите му. Разбирате ли ме?

— Да, госпожо — отвърнаха спартанците.

— Някакви въпроси?

Джон вдигна ръка.

— Кога можем да ги изпробваме, докторе?

— Още сега — отговори тя. — Има ли доброволци?

Всички спартанци вдигнаха ръце. По устните на д-р Хелси се прокрадна усмивка. Тя ги огледа и най-накрая се обърна към Джон.

— Ти винаги си имал късмет, Джон — рече тя. — Да вървим.

Той пристъпи напред. Останалите го наблюдаваха, докато техниците му помагаша и накрая частите на системата „Мьолнир“ бяха сглобени около тялото му. Приличаше на гигантски триизмерен пъзел.

— Можеш да дишаш нормално — каза д-р Хелси, — но иначе останеш абсолютно неподвижен.

Джон си наложи да остане колкото е възможно по-неподвижен. Скафандърът се размести и нагоди към формата на тялото му. Беше невероятно удобен... и се оказа много по-лек, отколкото бе очаквал. Температурата на скафандъра се покачи, след това спадна и се изравни с температурата на тялото му. Със затворени очи дори не би могъл да предположи, че е пристегнат в бойни доспехи.

Поставиха шлема на главата му. Индикаторите оживяха — датчиците за здравословното му състояние, детекторите за движение,

индикаторите за състоянието на устройството. На екрана се появи й кръстчето на мерника.

— Всички отстъпете назад! — нареди д-р Хелси.

Спартанците — по лицата им си личеше, че са загрижени за Джон, но от друга страна едва сдържат любопитството си — оформиха около него кръг с радиус около три метра.

— Джон, слушай ме внимателно — каза д-р Хелси. — Искам само да си представиш, и наистина само да си представиш, че повдигаш ръка на равнището на гърдите си.

Той пожела ръката му да се премести и изведнъж тя се озова на равнището на гърдите. Едва доловимото помръдване превърна мисълта му в движение със светкавична скорост. Всичко бе станало толкова бързо, че ако тялото му не бе свързано с ръката, той изобщо нямаше да го забележи.

Спартанците ахнаха от удивление. Сам започна да ръкопляска. Дори пословично бързата Кели изглеждаше впечатлена. Д-р Хелси внимателно обясни на Джон как да направи първите предпазливи стъпки, и постепенно му помогна да развие бързината и сложността на движенията си. Петнадесет минути по-късно той вече можеше да върви, да тича и да скача, без почти да се замисля за разликата между нормалните си движения и тези в скафандъра.

— Морски старшина, преминете през трасето с препятствия — каза му д-р Хелси. — В това време ние ще продължим с екипирането на останалите спартанци. Не разполагаме с много време.

Без да се замисли, Джон рязко отдаде чест. Ръката му отскочи от шлема и той изпита тъпа, пулсираща болка. Вероятно китката му бе натъртена. Знаеше, че ако костите му не бяха подсилени, вече щяха да са станали на парчета.

— Внимавайте, морски старшина. Бъдете много внимателен, моля.

— Да, госпожо!

Сега Джон се съсредоточи върху движението. Прескочи триметрова стена, заби юмрук в бетонните цели и ги разтроши. Хвърли ножове, които се забиха до дръжките в тренировъчните чучела. Промъкна се под бодлива тел, докато над главата му свистяха куршуми. Накрая се изправи и остави куршумите да отскачат от бронята на скафандъра му. За свое учудване даже успя да избегне

няколко от тях. Скоро и останалите спартанци се присъединиха към него на трасето. Всички успяха, макар и тромаво, да преминат през препятствията, въпреки че все още им липсваше координация. Джон сподели опасенията си с д-р Хелси.

— Съвсем скоро и това ще стане. През последния криогенен сън получихте известно подсъзнателно обучение — каза им тя, — сега само трябва да свикнете със скафандрите.

Това, което повече притесняваше Джон бе, че трябваше отново да се учат да комуникират по време на бой. Обичайните им сигнали с ръце вече бяха твърде пресилени — лекото махване или помръдване се превръщаше в юмручен удар с пълна сила или в неконтролируемо разтрисане. Поне за начало щеше да се наложи да използват комуникационните канали на шлемовете си. В мига, в който помисли за това, скафандърът му регистрира и проследи и другите скафандри „Мьолнир“. Стандартизираните невронни чипове на КУОН, които бяха имплантирани на всеки войник при встъпването му в длъжност, идентифицираха неговите другари и ги показваха на екрана на шлема му. Но сега бе по-различно — достатъчно бе само да помисли за това и защитеният канал за връзка се активираше. Беше изключително удобно. И за негово голямо облекчение след тридесет минути тренировка координацията на спартанците като екип бе възстановена напълно и дори подобрена. От една страна Джон задвижваше скафандъра и в отговор следваше неговото движение. От друга страна комуникацията с неговия взвод бе толкова лесна и естествена, че той можеше да ги направлява и насочва, сякаш бяха продължение на собственото му тяло.

От високоговорителите в хангара долетя гласът на д-р Хелси:

— Засега се справяте отлично, спартанци. Ако някой има проблеми със скафандъра или с управлението му, моля да докладва.

— Мисля, че съм влюбен — весело отвърна Сам. — О, извинете ме госпожо. Не знаех, че това е отворен канал.

— Безпогрешно увеличаване на силата и скоростта — каза Кели. — Като че ли съм тренирала в този скафандър от години.

— Ще може ли да ги задържим? — поинтересува се Джон.

— Вие сте единствените, които могат да ги използват, старшина. На кого друго бихме могли да ги дадем? Ние...

Един от техниците ѝ подаде слушалки.

— Един момент, моля. Докладвайте, капитане.

Гласът на капитан Уолас се разнесе по канала за връзка:

— Засякохме кораба на Съглашението, госпожо. В края на обхвата. Хиперпространствените им двигатели явно още са повредени. Движат се към нас в обикновеното пространство.

— Какво е вашето състояние? — попита тя.

— Далекосъобщителните системи не работят. Хиперпространствените генератори са извън строя. Магнитното оръдие е разрушено. Все още разполагаме с две ядрени ракети и двадесет ракетни установки „Арчър“. Защитната броня е на двадесет процента... — последните му думи се загубиха в продължителен шум. — Ако имате нужда от още време... мога да се опитам да ги отклоня.

— Не, капитане — отвърна тя и се вгледа внимателно в Джон и останалите бронирани спартанци. — Трябва да се изправим срещу тях... и този път трябва да победим.

ГЛАВА 14

2037 ЧАСА, 27 НОЕМВРИ 2525 (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР) / В ОРБИТА НАД ЧИ СЕТИ 4

С още едно включване на двигателите Джон изведе пеликана от орбита, след това насочи кораба към последната известна позиция на „Федерация“. Фрегатата се бе преместила на десет милиона километра навътре в системата от мястото, където се бяха отделили от нея. Д-р Хелси седеше в креслото на помощник-пилота и неспокойно се въртеше в скафандъра си. Спартанците, трима техници от базата „Дамаск“ и още дузина резервни скафандри „Мьолнир“ се намираха в задното отделение на кораба. Липсваха обаче ИИ-та, които Джон бе забелязал при пристигането им на базата. Д-р Хелси бе имала време само да извади техните изчислителни блокове. Би било огромна загуба да изоставят толкова скъпо оборудване.

Д-р Хелси разгледа данните от уредите за близко засичане на кораба и каза:

— Вероятно капитан Уолас ще се опита да използва магнитното поле на Чи Сети, за да отклони плазменото оръжие на Съглашението. Опитай се да го догониш, старшина.

— Да, госпожо — отвърна Джон и включи двигателите на пълна мощност.

— Кораб на Съглашението, ляво на борд — обади се тя, — на три милиона километра и се приближава до „Федерация“.

Джон активира увеличението на екрана и забеляза кораба. Корпусът на извънземния кораб бе извит на тридесет градуса след попадението на магнитния снаряд, но въпреки това се движеше със скорост почти два пъти по-голяма от тази на „Федерация“.

— Докторе — попита Джон, — скафандрите „Мьолнир“ могат ли да се използват във вакуум?

— Разбира се — отвърна тя. — Това е едно от първите неща, предвидени при проектирането им. Скафандрите могат да рециклират въздуха в продължение на деветдесет минути. Освен това има защита срещу радиация и силни електромагнитни полета.

Джон се свърза със Сам по вътрешната връзка:

— С какви оръжия разполага това птиченце?

— Секунда, сър — отвърна Сам. Само след миг гласът му долетя отново. — Имаме две ракетни установки, всяка с по шестнадесет мощни заряда „Анвил II“.

— Добре. Събери отряд и излезте в откритото пространство. Откачете бойните глави от крилето.

— Разбрано — рече Сам.

Хелси се опита да намести очилата на носа си, но вместо това ръката ѝ се удари в стъклото на шлема на скафандъра.

— Мога ли да попитам какво си намислил, взводен командир?

Джон остави включен канала за връзка, за да могат спартанците да чуят отговора му.

— Очаквам разрешение за атака на кораба на Съглашението, госпожо.

Сините ѝ очи се разшириха.

— Това е изключено — отвърна тя. — Ако боен кораб като „Федерация“ не можа да го разруши, то кораб като пеликана няма никакви шансове.

— Не, пеликана не — съгласи се Джон. — Но аз вярвам, че ние спартанците, можем да се справим с него. Ако успеем да проникнем вътре във вражеския кораб, можем да го унищожим.

Доктор Хелси се замисли.

— И как ще стигнете дотам?

— Ще излезем в откритото пространство и ще използваме портативните реактивни двигатели, за да пресрещнем кораба на Съглашението по пътя му към „Федерация“.

Тя поклати глава.

— При най-малката грешка в траекторията ще се разминете с него на километри — отбеляза тя.

Последва мълчание.

— Аз винаги улучвам целта, госпожо — каза Джон.

— Но те имат защитни полета.

— Вярно — отвърна Джон, — но корабът е засегнат. Защитата вероятно е намалена, за да се понижи разходът на енергия. А ако се наложи, можем да използваме една от бойните глави, за да пробием

щита им. — Той се замисли и после продължи: — Освен това те имат голяма дупка в корпуса. Този зона сигурно не е напълно защитена.

— Но рискът е невероятно голям — прошепна д-р Хелси.

— При цялото ми уважение госпожо, още по-рисковано е да останем тук със скръстени ръце. След като се справят с „Федерация“ те ще се насочат към нас и тогава във всеки случай ще трябва да се сражаваме с тях. По-добре е да нападнем първи.

Тя бе вперила поглед пред себе си и не можеше да вземе решение. Най-сетне въздъхна примирено.

— Добре. Вървете. — Тя прехвърли управлението на кораба на своя пулт. — И ги изпратете по дяволите.

Джон се покатери в задното отделение. Спартанците го посрещнаха застанали мирно. Той изпита прилив на гордост — бяха готови да го последват, дори когато буквално се канеше да скочи в лапите на смъртта.

— Бойните глави са у мен — каза Сам. Човек лесно можеше да разпознае Сам, даже и със спуснатия пред лицето му отражателен шлем. Той бе най-едрият спартанец, а в скафандъра изглеждаше още по-внушително.

— Всички имат по един — продължи Сам и подаде на Джон метален цилиндър. — Таймерите и детонаторите вече са монтирани. Прикачени са към ивица леплив полимер и лесно ще прилепнат към скафандъра.

— Спартанци — каза Джон, — вземете портативните реактивни двигатели и се подгответе за излизане в космоса. Всички останали... — той махна към тримата техници — влизайте в предната кабина. Ако ние се провалим, вие ще се насочите към пеликана. Пазете д-р Хелси.

Той тръгна към опашката на кораба. Кели му подаде портативен реактивен двигател и той го закачи на гърба си.

— Корабът на Съглашението приближава — извика Хелси. — Изпомпвам атмосферата при вас, за избягване на взривната декомпресия при отварянето на задния люк.

— Ще имаме само една възможност — обърна се Джон към останалите спартанци. — Изчислете добре траекторията на пресичане и пуснете двигателите на пълна мощност. Ако целта промени посоката на полет, ще трябва да направите корекция в движение. Ако успеете,

ще се срещнем около пробойната в корпуса на техния кораб. Ако ли не — ще ви приберем, след като се справим с тях.

Той се поколеба, после добави:

— И ако не успеем, намалете до минимум захранването на системите на скафандрите си и чакайте подкрепленията на КУОН да ви намерят. Трябва да оцелеете, за да продължите борбата. Не пропилявайте живота си.

За миг настъпи тишина.

— Ако някой от вас има по-добър план, нека го каже.

Сам потупа Джон по гърба.

— Планът е страхотен. Че той е по-лесен даже от тренировките на Главния. И банда хлапета биха се справили.

— Точно така — рече Джон. — Всички готови ли сте?

— Сър — отвърнаха останалите. — Готови, сър!

Джон щракна и изключи блокировката на люка, след това набра кода за отваряне на опашката на кораба. Люкът безшумно се отвори в безвъздушното пространство. Отвъд се простираше безгранична тъмнина. Имаше усещането, че пропада, но замайването му бързо премина.

Застана в края на рампата, стиснал с две ръце предпазната дръжка над главата си. Корабът на Съглашението представляваше малка точка в центъра на екрана на шлема му. Пресметна курса на пресичане и даде максимална тяга на ракетните си двигатели. Ускорението го залепи към ремъците на двигателя. Знаеше, че другите ще тръгнат веднага след него, но не можеше да се обърне, за да ги види. Тогава му хрумна, че корабът на Съглашението можеше да идентифицира спартанците като приближаващи ракети, а лазерите на защитните им системи бяха дяволски точни. Джон включи канала за връзка.

— Докторе, ще ни е от полза, ако капитан Уолас пожертва няколко ракети за примамки.

— Разбрано — каза тя.

На екрана на шлема му корабът на Съглашението бързо се увеличаваше. Двигателите му проблеснаха и той леко се завъртя. При скорост от сто милиона километра в час, дори и при най-малкото отклонение от курса можеше да пропусне целта си с десетки хиляди километри. Джон внимателно коригира своя вектор.

Импулсният лазер от едната страна на вражеския кораб започна да се зарежда с енергия, докато засия в ослепително синьо и след това стреля... но не към него. С периферното си зрение Джон видя експлозиите. „Федерация“ бе изстрелял залп от ракети „Арчър“. В мрака около него беззвучно избухваха оранжево-червени огнени кълба.

Сега скоростта на Джон почти съвпаднаше с тази на кораба. Бавно се доближаваше до корпуса — двадесет метра, десет, пет... и тогава изведнъж корабът на Съглашението започна да се изплъзва под него. Движеше се твърде бързо. Задейства двигателите за спускане и се насочи перпендикулярно към корпуса. Корабът ускори, но той вече бе достатъчно близо. Протегна ръце, но корпусът прелетя на метър от него. Пръстите му се докоснаха до нещо полутечно. Виждаше как ръката му се плъзга по почти невидима, гладка и блестяща повърхност: енергийния щит.

По дяволите. Щитът още работеше. Огледа се, но не можа да види огромната пробойна. Плъзгаше се по корпуса, без да може да се задържи. Не. Отказваше да приеме, че е стигнал толкова далече, за да се провали точно сега. На стотина метра от него блесна импулсен лазер. Екранът на шлема му едва успя да реагира и блясъкът почти ослепи Джон. Той примигна и след това видя как сребристият филм бързо се затваря около тумбестата основа на кулата на лазерното оръдие.

Значи щитът се отваряше при всеки изстрел?

Лазерът започна да се зарежда отново. Трябваше да действа бързо и да определи подходящия момент безпогрешно. Ако се хвърлеше към кулата преди изстрела, щеше да отскочи надалече. Ако ли пък попаднеш там по време на изстрела... е, тогава от него нямаше да остане много. Кулата започна да сияе все по-ярко... Джон настрои двигателя си на максимална тяга и го насочи към лазера. Не бе останало почти никакво гориво. Затвори очи, долови ослепителния блясък през клепачите си, усети в лицето си горещата вълна, след това отвори очи и... в същия миг се блъсна в корпуса на кораба.

Плочите на корпуса бяха гладки, но имаха вдлъбнатини и странни органични назъбвания, идеални за захващане. Разликата между неговата инерция и тази на кораба едва не измъкна ръката му от рамото. Той стисна зъби и се вкопчи по-здраво. Беше успял. Джон се плъзна по корпуса, докато стигна дупката, която снарядът на

„Федерация“ бе пробил в кораба. Там го чакаха само двама други спартанци.

— Къде се забави толкова? — изпука гласът на Сам по канала за връзка.

Другият спартанец вдигна отражателния предпазител на шлема си и той видя лицето на Кели.

— Мисля, че това сме всички — каза Кели. — Никой друг не се обади по каналите за връзка.

Това можеше да означава или че корабът екранира предавателите им, или че не бяха останали други спартанци, с които да се свържат. Джон се постара да не мисли за втората възможност.

Пробойната бе с диаметър десет метра. От краищата ѝ стърчаха назъбени късове метал. Джон се надвеси над нея и видя, че магнитният снаряд наистина бе преминал през целия корпус. Видя поредица от оголени палуби, разкъсани тръбопроводи и прерязани метални греди, а от другата страна — черно пространство и звезди. Влязоха вътре. Джон незабавно се стовари на първата палуба.

— Гравитация — каза той. — При това без нищо да се върти.

— Изкуствена гравитация? — удиви се Кели. — Д-р Хелси би дала всичко, за да види това.

Продължиха навътре, катерейки се по метални стени, през редуващи се зони от гравитация и безтегловност, докато се озоваха приблизително в средата на кораба. Джон спря и забеляза, че звездите, които се виждаха през дупката, се завъртат. Корабът на Съглашението правеше завой. Готвеше се да нападне „Федерация“.

— По-добре да побързаме.

Той стъпи на една открита палуба и появата на гравитация успокои стомаха му, като му даде усещане за горе и долу.

— Проверка на оръжията — каза Джон.

Разгледаха автоматите си. Не бяха пострадали по време на пътуването. Джон зареди пълнител с бронебойни куршуми и с удоволствие забеляза, че скафандърът му незабавно синхронизира визъора на автомата е неговата система за прицел. Метна оръжието на рамо и провери високоексплозивните бойни глави, прикачени към бедрото му. Таймерът и детонаторът изглеждаха непокътнати.

Изправи се срещу затворените половини на плъзгаща се херметична врата. Тя бе гладка и гъвкава на пипане. Можеше да е

направена от метал или пластмаса, можеше дори да е жива тъкан. Той и Сам хванаха двете страни и дръпнаха, напънаха, механизмът поддаде и вратата се отвори. Чу се изсвистяване на газ, после видяха, че пред тях се простира тъмен коридор. Влязоха и заеха бойна позиция — всеки прикриваше незащитените места на другите.

Помещението бе високо три метра и караше Джон да се чувства дребен.

— Мислиш ли, че имат нужда от цялото това пространство, защото са толкова големи? — попита Кели.

— Скоро ще разберем — отвърна ѝ Джон.

Приведоха се и с готови за стрелба оръжия тръгнаха бавно по коридора. Джон и Кели вървяха напред. Коридорът направи завой и те се озоваха пред други херметически врати. Джон насочи ръка към процепа по средата.

— Чакай — спря го Кели. Тя коленичи до табло с девет бутона. Всеки бутон бе означен с рунически извънземен символ.

— Тези символи са странни, но един от тях би трябвало да отваря тази врата. Тя докосна един и той се освети, после натисна друг. В коридора засвистя газ.

— Поне сега налягането е изравнено — каза тя.

Джон провери отново сензорите. Нищо... въпреки че извънземният метал на кораба може би блокираше сканирането.

— Опитай с друг бутон — каза Сам.

Тя го направи... и вратите се плъзнаха встрани. Стаята не беше празна. Вътре имаше двуного извънземно, високо метър и половина. Издутата му люспеста кожа имаше болнав петнисто жълтеникав цвят, върху черепа му и по долните части на ръцете му се виждаха алени и жълти перки. От дупки в издължената глава на извънземното се подаваха блестящи, изпъкнали очи. Джон беше чел сценариите за първи контакт на КУОН — те препоръчваха предпазлив опит за комуникация. Той обаче не можеше да си представи да комуникира с нещо подобно на тази твар. Напомняше му за лешоядите на Рийч — мръсни и зли.

Създанието остана неподвижно за момент, втречено в хората натрапници. После изпищя пронизително и посегна към пояса си с отсечено, птиче движение. Спартанците вдигнаха оръжия и изстреляха три залпа точно в целта. Бронебойните куршуми се врязаха в него и

разкъсаха гърдите и главата му. То се свлече като безформена купчина, без да издаде и звук, мъртво още преди да падне на палубата. От тялото му потече гъста кръв.

— Това беше лесно — отбеляза Сам и подритна създаването с ботуша си. — Явно не са толкова неуязвими, колкото корабите им.

— Да се надяваме, че и с останалите ще е така — отвърна Джон.

— Отчитам радиационно излъчване от тази посока — каза Кели. Тя махна с ръка към вътрешността на кораба.

Продължиха надолу по коридора и тръгнаха по едно от разклоненията. Кели пусна един навигационен маркер и двойка сини триъгълници запулсираха на екраните на шлемовете им. Спряха пред друга двойна херметична врата. Сам и Джон застанаха от двете страни на Кели, за да я прикриват. Кели натисна същите бутони както преди и двете половини на вратата се плъзнаха встрани.

Тук имаше друго създание. Стоеше насред кръгло помещение с кристални контролни пултове и огромен наблюдателен прозорец. Този път обаче, създаването с глава на хищна птица не издаде писък, нито изглеждаше особено изненадано. Изглеждаше по-скоро разярено. То вдигна в ръка устройство, подобно на животинска щипка и се прицели в Джон. Джон и Кели откриха огън. Куршумите засвистяха във въздуха и отскочиха от сребристия трептящ щит пред съществото. От щипката изригна нажежена до синьо струя. Тя приличаше на плазмата, която бе поразила „Федерация“ и бе изпарила една трета от кораба.

Сам се хвърли напред и блъсна Джон встрани от трасето на струята. Енергийният заряд го удари отстрани. Отражателното покритие на неговия скафандър „Мьолнир“ заблестя. Той падна, притиснал едната си страна, но успя да стреля. Джон и Кели се претърколиха по гръб и обсипаха създаването с куршуми, но всички те рикошираха и отскачаха от защитното поле. Джон погледна към брояча на амунициите си — бяха останали само половината.

— Поддържайте огъня — извика той.

Извънземното също не спираше да стреля. Няколко енергийни заряда се забиха в Сам и той падна на палубата. Пълнителят му бе празен. Джон се хвърли напред, стовари крак върху щита на извънземното и го извади от равновесие. После завря цевта на автомата си в разтворената му в писък уста и натисна спуська. Бронебойните куршуми пронизаха извънземното и изпръскаха стената

зад него с кръв и парченца кост. Джон се надигна и помогна на Сам да се изправи.

— Добре съм — каза Сам, като се държеше за едната страна и направи гримаса. — Само леко опърлен.

Отражателното покритие на бронята му бе почерняло.

— Сигурен ли си?

Сам му направи знак да го остави.

Джон се наведе над останките от извънземното. Забеляза проблясване на метал от една предпазна гривна и я взе. Натисна един от трите бутона на устройството, но нищо не се случи. Закачи я на ръката си. Може би щеше да представлява интерес за д-р Хелси.

Тримата влязоха в помещението. Прозорецът гледеше към голяма зала, която обхващаше три нива. През цялата зала преминаваше цилиндър и по протежението му пулсираше червена светлина, която напомняше на плискаща се напред-назад течност. Под прозореца, от тяхната страна се намираще плот със заоблени ъгли — може би контролен пулт? Повърхността му бе осеяна с дребни знаци: светещи зелени точки, стълбове и квадрати.

— Това би трябвало да е източникът на радиация — каза Кели и посочи към залата под тях. — Техният реактор... или може би оръжейна система.

Към цилиндъра се приближи друго извънземно. Забеляза Джон и веднага се обви в сребристото блещукане на защитно поле. Нададе писък и тревожно се заклати, след това се втурна да се скрие.

— Лоша работа — каза Джон.

— Имам идея — Сам пристъпи с накуцване напред. — Дайте ми бойните глави.

Джон му подаде своите, Кели също.

— Разбиваме с изстрели този прозорец, настройваме таймерите на бойните глави и ги хвърляме там долу. И купонът започва.

— Тогава да го направим, преди да са извикали подкрепления — рече Джон.

Обърнаха се и стреляха по прозореца. Той се напука и се посипа на парчета.

— Мятайте бойните глави — извика Сам — и да изчезваме оттук.

Джон настрои таймерите.

— Три минути — каза той. — Ще имаме време точно да се върнем обратно и да се махнем от кораба.

След това се обърна към Сам.

— Ти ще останеш, за да ги задържиш. Това е заповед.

— Но какво говориш? — попита поразена Кели.

— Сам знае.

Сам кимна.

— Надявам се да мога да ги задържа за това време.

Той погледна към Джон и Кели. Обърна се и им показа прогореното място на костюма си. Дупката бе с големината на юмрук, а под нея се виждаше почерняла и напукана кожа. Той се усмихна, но със стиснати от болка зъби.

— Това не е нищо — каза Кели. — За нула време ще те закърпим. Само да се върнем на кораба и... — устата ѝ бавно увисна.

— Именно — тихо каза Сам. — Точно връщането е проблемът.

— Тази дупка — Джон протегна ръка към нея. — Няма с какво да я запечатаме.

Кели поклати глава.

— Още с напускането на този кораб, декомпресията ще ме убие — каза Сам и потрепери.

— Не — изрева Кели — Не, всички ще се измъкнем оттук. Ние не изоставяме хората от нашия отряд.

— Той вече получи заповедите си — отвърна Джон.

— Ще трябва да ме оставите — меко се обърна Сам към Кели. — И не ми казвай, че ще ми дадеш твоя костюм. На ония техники на Дамаск им отне петнадесет минути да ни напъхат в него. Не знам дори откъде да започна да го откопчавам.

Джон свали поглед към палубата. Главния му бе казал, че ще трябва да изпраща хора на смърт, но не го бе предупредил как ще се почувства.

— Не губете време в приказки — каза Сам. — Новите ни приятелчета няма да ни чакат, докато решим какво да правим. — Той пусна таймерите. — Готово, решено е.

В ъглите на екраните на шлемовете им се появи брояч. Отчете три минути и започна да намалява.

— Хайде, вие двамата тръгвайте.

Джон грабна ръката на Сам и я стисна. Кели се поколеба, после отдаде чест. След това Джон я хвана за ръката.

— Хайде, спартанец. Не се обръщай назад.

Истината бе, че самият Джон не смееше да се обърне. Ако го направеше, щеше да остане със Сам. По-добре е да умреш до своя приятел, отколкото да го изоставиш. Но колкото и да искаше да остане и да загине в битка до него, трябваше да даде пример на останалите спартанци и да остане жив, за да продължи борбата. Джон и Кели затвориха херметичните врати след себе си.

— Сбогом — прошепна той.

Броячът неумолимо отмерваше изминалите секунди.

2:35...

Изтичаха по коридора, отвориха блокировката на външния люк и... въздухът излетя навън.

1:05...

Покатериха се през тунела от изкривен метал, който магнитният снаряд бе прорязал в корпуса.

0:33...

— Насам — каза Джон и посочи към основата на заредения импулсен лазер. Те пропълзяха към нея, изчаквайки сиянието да прерасне в смъртоносен заряд.

0:12...

Приклегнаха и се хванаха един за друг. Лазерът стреля. Горещината опърли гърба на Джон. Отблъснаха се с всички сили, допълнително увеличена от скафандрите „Мьолнир“.

0:00.

Щитът се разтвори, те излетяха от кораба и се понесоха в черното пространство.

Корабът на Съглашението потрепери. В пробойната се прокраднаха червени отблясъци, след това се надигнаха огнени талази, които се върнаха обратно, след като взривната вълна достигна и се отрази от собствения щит на кораба. Плазмата се плисна и обхвана цялата му дължина. Щитът блещукаше в сребристо и задържахше унищожителната енергия вътре. Металът засвети и се стопи. Кулите на лазерните оръдия потънаха в корпуса, който се покри с мехури, изду се и закипя. Най-накрая щитът поддаде и корабът експлодира.

Кели се притисна до Джон. Хиляди разтопени късове се понесоха покрай тях. С охлаждането цветът им преминаваше от бяло в оранжево, после в червено, докато изчезваха в тъмнината. Смъртта на Сам им показа, че Съглашението не е неуязвимо. То можеше да бъде победено, макар и на висока цена. Едва сега Джон разбра какво бе искал да каже Главния, каква бе разликата между пропилян и пожертван живот. Той знаеше също, че човечеството има шанс за победа... и бе готов да започне битката.

ЧАСТ ТРЕТА
СИГМА ОКТАНУС

ГЛАВА 15

0000 ЧАСА, 17 ЮЛИ 2552 (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР) / ВЪНШЕН НАБЛЮДАТЕЛЕН ПОСТ НА КУОН
„АРХИМЕД“, В ПЕРИФЕРИЯТА НА СИСТЕМАТА СИГМА ОКТАНУС

Сержант Уилям Лъвъл се почеса по главата, прозя се и седна на работния си пулт. С появата му заобикалящият го от всички страни екран топло засия.

— Добро утро, сержант Лъвъл — каза компютърът.

— Добрутро, сладурче — отвърна той. От месеци сержантът не бе виждал жена от плът и кръв и студеният женски глас на компютъра бе единственият му заместител, на който можеше да се надява.

— Гласовата идентификация е извършена — потвърди компютърът. — Моля, въведете парола.

Той написа: „Имаше Някога Едно момиче“. Сержантът никога не се бе отнасял твърде сериозно към задълженията си. Може би по тази причина успя да мине само втората година в академията. И може би по тази причина бе прекарал цялата последна година на „Архимед“, забит в последната смяна. Но той нямаше нищо против.

— Моля, въведете паролата отново.

Този път той написа по-внимателно:
„Имаше Някога Едно Момиче“.

Непосредствено след първия сблъсък със Съглашението, сержантът бе повикан на служба направо от учебната скамейка. Почточно се бе записал доброволно. Адмирал Коул бе победил Съглашението при Харвест през 2531 г. Победата му бе показвана на всяка видеостена и холограма, като се започне от външните и вътрешните колонии, та чак до Земята. Заради това Лъвъл не се беше опитал да се измъкне от наборните офицери. Мислеше, че ще изгледа няколко битки от мостика на някой разрушител, ще изстреля няколко ракети, ще обере лаврите и за една година ще бъде повишен в чин капитан. Отличните му оценки му осигуриха незабавен прием в кандидатофицерската школа на Луна. Пропагандната машина на КУОН обаче, бе пропуснала да включи в предаванията една малка подробност: Коул бе победил, само защото силите му трикратно

надвишаваха тези на противника... и дори при това положение, все пак бе загубил две трети от флотата си.

Сержант Лъвъл бе служил четири години на фрегата „Горгона“. Беше повишен до старши лейтенант, после заради неподчинение и груба некомпетентност бе разжалван до младши лейтенант и накрая до сержант. Единствената причина да не го отзоват окончателно, бе, че КУОН се нуждаеше отчаяно от всеки мъж или жена, до които можеше да се добере. По време на службата си на „Горгона“ той и останалата част от флотата на адмирал Коул се бяха носили из външните колонии, като преследваха силите на Съглашението или бяха преследвани от тях. През тези четири години служба Лъвъл бе видял десетки опустошени светове и милиарди загинали. Накрая просто не бе издържал на напрежението. Затвори очи и си припомни. Не, не се беше пречупил, просто се страхуваше да умре като всички останали.

— Моля, не затваряйте очи — напомни му компютърът. — Извършвам сканиране на ретината.

Прехвърляха го от канцеларска работа към второстепенни задачи и най-накрая преди година се бе озовал тук. По това време външните колонии вече не съществуваха. Съглашението ги бе унищожило и сега неумолимо навлизаше към вътрешните колонии. Човечеството бе отбелязало няколко откъслечни победи, но той знаеше, че е само въпрос на време пришълците да унищожат напълно човешката раса.

— Влизането в системата е завършено — обяви компютърът.

На монитора излезе личното досие на сержант Лъвъл. На снимката си от академията изглеждаше с десет години по-млад: грижливо подстригана катраненочерна коса, широка усмивка и искрящи зелени очи. Сега косата му бе рошава, а очите му отдавна бяха изгубили блясъка си.

— Преди да продължите, моля прочетете Обща заповед 098831A-1.

Сержантът помнеше отлично тази глупост, но компютърът във всеки случай щеше да проследи движението на зениците му, за да се увери, че я е прочел. Отвори файла и той изскочи наскоро сред екрана:

ЗАПОВЕД НА КОСМИЧЕСКОТО УПРАВЛЕНИЕ НА ОБЕДИНЕНИТЕ НАЦИИ ЗА
ДЕЙСТВИЕ ПРИ ИЗВЪНРЕДНИ ОБСТОЯТЕЛСТВА

НОМЕР 098831А-1
Код на секретност: червено
Код за общ достъп: файл (утринна зора)
От: КУОН/ Навигационен отдел Х. Т. Уорд
До: Целия персонал на КУОН
Тема: Обща заповед 098831 А-1 (Протокол „Коул“)
Ниво на достъп: ОГРАНИЧЕН (съгласно директива БГХ)

ПРОТОКОЛ „КОУЛ“

За защита на сигурността на вътрешните колонии и Земята никой космически кораб или станция на КУОН не следва да попада във вражески ръце с непокътнати навигационни бази данни, които могат да насочат силите на Съглашението към центрове, населени с цивилно население. При поява на *какви* и да е сили на Съглашението следва:

1. Да се активира селективно изтриване на базите данни на всички корабни или наземни мрежи от данни.
2. Да се инициира тройна проверка, гарантираща че всички бази данни са изтрити, а резервните копия — неутрализирани.
3. Да се стартират вирусopodobни програми за прочистване на данните (Изтегли от unsctp://epww:coleprotocol/Virtualscav/fbr.091)
4. В случай на отстъпление под натиска на сили на Съглашението, всички кораби следва да навлизат в хиперпространството със случаен вектор, който да не е насочен към Земята, вътрешните колонии или друг населен център.
5. При непосредствена опасност от залавяне от сили на Съглашението, всеки кораб на КУОН трябва да се самоунищожи.

Неизпълнението на тази директива ще се разглежда като акт на предателство и подлежи на наказание, съгласно Военния Кодекс на КУОН по членове JAG 845-P и JAG

7556-L. Такова нарушение се наказва с доживотен затвор или смърт.

/край на файла/

Ако разбирате тази заповед, натиснете „ENTER“.

Сержант Лъвъл натисна „ENTER“. КУОН не искаше да поема никакви рискове. А след всичко, което бе видял с очите си, не можеше да ги обвинява. На наблюдателния екран се появиха прозорците на сканиращите програми, пълни със спектрални и радарни данни и много шум.

Станция „Архимед“ изпращаше подред три сонди, които влизаха и се връщаха от хиперпространството. Всяка сонда изпращаше радарни сигнали и правеше анализ на спектъра от радиочестотите до рентгеновия диапазон, после се връщаше в нормалното пространство и излъчваше събраните данни обратно към станцията. Проблемът при хиперпространството бе, че физическите закони не действаха точно така, както се очакваше. Бе напълно невъзможно местоположенията, времената, скоростите или дори масите да се определят с приемлива точност. Корабите никога не знаеха точните си местоположения или посока. Всеки път, когато сондите се завръщаха от техните двусекундни пътешествия, можеха да се появят в същата точка, от която бяха тръгнали... или пък на три милиона километра разстояние. А понякога и изобщо не се връщаха. Тогава, преди да се повтори операцията, след сондите трябваше да се пускат аварийни капсули. Поради тази неопределеност на хиперпространството, корабите на КУОН, които пътуваха между различни звездни системи, понякога пристигаха на милиони километри от първоначалната си цел. Това до голяма степен обезсмисляше и цялата мисия на станцията.

От сержант Лъвъл се изискваше да следи за пирати или контрабандисти... но най-вече за кораби на Съглашението. Но на станцията никога досега не бе регистриран дори и силует на такъв кораб и точно по тази причина той бе поискал да бъде изпратен на това затънтено място. Тук беше в безопасност. Това, което виждаше, най-често бяха изхвърлени отпадъци от корабите на КУОН, облаци от

първичен атомен водород или някоя заблудена комета, попаднала по случайност в хиперпространството.

Лъвъл се прозя, вдигна крака на контролния пулт и затвори очи. И едва не падна от креслото, когато на комуникационното табло иззвъня сигнал за тревога.

— О, не — прошепна той и стомахът му се сви на студена топка от страх и срам от собственото му малодушие. — Дано да не е Съглашението. Само не и тук.

Бързо задейства управлението и проследи сигнала за контакт до източника му — сонда „Алфа“. Сондата бе регистрирала приближаващо масивно тяло, траекторията на което леко се извиваше, притеглена от гравитацията на Сигма Октанус. Беше наистина голям обект. Може би облак прах? В такъв случай скоро трябваше да промени формата си и да се разпръсне.

Сержант Лъвъл се изпъна в креслото си.

Върна се и сонда „Бета“. Тялото все още бе там и с непроменена форма. Това бе най-голямата стойност, която сержант Лъвъл бе отчитал някога: двадесет хиляди тона. Не можеше да е кораб на Съглашението — те никога не бяха толкова огромни. А и силуетът му бе почти сферичен, не отговаряше на никоя от формите в базата данни. Сигурно бе отклонил се астероид. Почука с писалката си по таблото. А ако не беше астероид? Тогава трябваше да изтрие базата с данни и да активира механизмите за самоунищожаване на станцията. Но какво би могъл да търси тук кораб на Съглашението?

Получи сигнал и от сонда „Гама“. Данните за масата бяха същите. Спектралният анализ не позволяваше категорично заключение, което и можеше да се очаква при това разстояние. При сегашната си скорост тялото бе на два часа разстояние от станцията. Движеше се по хиперболична траектория — щеше да направи рязък завой покрай звездата, после щеше да излезе незабелязано от системата и да изчезне завинаги. Направи му впечатление, че траекторията минава съвсем близо до Сигма Октанус IV и ако тялото се намирало в реалното пространство, това би било доста тревожно. В хиперпространството обаче, то можеше да прелети „през“ планетата, без никой да забележи.

Сержант Лъвъл се отпусна и изпрати капсулите да приберат трите сонди. Докато те се завърнеха, тялото сигурно отдавна щеше да е

изчезнало.

Загледа се в последното изображение на екрана. Струваше ли си да прати незабавно доклад до Сигма Октанус? Най-вероятно щяха да го накарат да изпрати сондите обратно без необходимото възстановяване и те щяха да се загубят. След това би се наложило да идва снабдителен кораб, за да ги подмени, станцията щеше да бъде подложена на инспекция, а той щеше да бъде принуден да изслуша дълга лекция за това, кое представлява реална заплаха и кое не. Не... нямаше нужда да занимава никого с това. Единствените, които можеха наистина да се заинтересуват, бяха умниците в отдела по астрофизика на КУОН, а те можеха да прегледат данните, когато им е удобно.

Той заведе аномалията в регистрите и я прикачи към ежечасния си бюлетин. След това изрита ботушите от краката си и се обтегна назад, чувствайки се отново в пълна безопасност в своето малко ъгълче от Вселената.

ГЛАВА 16

0300 ЧАСА, 17 ЮЛИ 2552 (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР) / РАЗРУШИТЕЛ НА КУОН „ИРОКЕЗ“ НА РУТИННА ПАТРУЛНА ОБИКОЛКА В СИСТЕМАТА СИГМА ОКТАНУС

Командир Якоб Кийс стоеше на капитанския мостик на „Ирокез“. Беше се подпрял на медното перило и оглеждаше звездите в далечината. Искаше му се обстоятелствата, свързани с първия му полет като командир на кораба, да бяха по-благоприятни, но напоследък трудно се намираха опитни офицери и той бе получил заповедите си. Обиколи кръглата кабина, като се вглеждаше в екраните и мониторите за състоянието на двигателя. Забави ход пред екраните, които показваха звездите пред кораба и зад него. Все още не можеше да свикне напълно с гледката в далечния космос. Звездите бяха така ярки и тук изглеждаха толкова различно от онези около Земята.

„Ирокез“ бе слязъл от космическите докове на Рийч, една от най-големите космически бази на КУОН, едва преди три месеца. Даже още не бяха инсталирали ИИ. Както и добрите офицери, така и сложните компютърни системи с изкуствен интелект също бяха невероятно дефицитни. Все пак „Ирокез“ бе бърз, с отлична броня и въоръжен до зъби. Не би могъл и да мечтае за по-добър кораб. За разлика от фрегатите, на които бе пътувал преди — „Мериветер Луис“ и „Лятна нощ“, този кораб бе разрушител. Той тежеше почти колкото двата му предишни кораба взети заедно, а бе само със седем метра по-дълъг. Някои от флотата смятаха, че тежките кораби не са удобни за бой, че са твърде бавни и тромави. Те забравяха обаче, че разрушителите на КУОН носеха две магнитни оръдия, двадесет и шест уголемени ракетни установки „Арчър“ и три ядрени бойни глави. За разлика от другите кораби този не разполагаше с едноместни изстребители. Допълнителното му тегло се дължеше на близо двуметровата броня от „титан-А“, която го покриваше от носа до опашката. „Ирокез“ можеше преспокойно да издържи и най-яроствата атака.

Някой в корабостроителницата се бе вдъхновил от името на кораба и на левия и десния му борд бяха нанесени две дълги ивици кръвавочервена боя, като бойна окраска по лицето на индиански войн.

Те изобщо не отговаряха на правилата и трябваше да се махнат, но командир Кийс тайно харесваше тази украса. Той седна в командирското кресло и загледа в младшите офицери пред своите пултове.

— Има пристигащи съобщения — докладва лейтенант Доминик.
— Текущи доклади от Сигма Октанус Четири и от наблюдателния пост „Архимед“.

— Изведете ги на моя екран — каза Кийс.

Доминик бе един от неговите ученици в академията. Бяха го прехвърлили на Луна от Университета по астрофизика в Париж, след като сестра му бе загинала в битка. Той бе нисък, с жилаво атлетично тяло и рядко се усмихваше — винаги се държеше делово. Кийс ценеше това му качество. За останалите офицери на мостика обаче, командирът нямаше чак толкова високо мнение.

Пред пулта за управление на оръжията седеше лейтенант Хикова. С дългите пръсти на тънките си ръце тя бавно проверяваше състоянието на оръдията в почти лунатичен унес. Освен това тъмната ѝ коса винаги падаше пред очите. Странно, но от досието ѝ се виждаше, че е преживяла няколко нападения на Съглашението, така че липсата на ентузиазъм може би просто се дължеше на умора от сраженията.

Лейтенант Хол отговаряше за вътрешните операции на кораба. Изглеждаше достатъчно компетентна. Униформата ѝ винаги бе добре изгладена, русата ѝ коса бе пусната точно до разрешените по правилник шестнадесет сантиметра. Бе автор на седем статии по физика в областта на хиперпространствените комуникации. Единственият проблем бе, че тя винаги се смееше и се опитваше да го впечатли, понякога за сметка на колегите си офицери. Кийс не харесваше подобни прояви на амбиция.

Офицерът по навигацията, лейтенант Джагърс, бе най-големият му проблем. Може би понеже навигацията бе силната страна на командира, никой на този пост нямаше да му се стори на висота. От друга страна, лейтенант Джагърс бе с раздразнителен характер, а когато Кийс се качи на борда, му се стори, че малките кафяви очи на лейтенанта са странно изцъклени. Можеше да се закълне, че е усетил и мирис на алкохол в дъха му. Нареди да се направи кръвен тест, но резултатите бяха отрицателни.

— Какво ще наредите, сър? — попита сега Джагърс.

— Следвайте това направление, лейтенант. Ще завършим патрулната обиколка около Сигма Октанус и тогава ще ускорим, за да влезем в хиперпространството.

— Разбрано, сър.

Командир Кийс се отпусна в креслото си и изтегли малкия екран от страничната облегалка. Прочете почасовия доклад от наблюдателния пост „Архимед“. Данните за регистрираната голяма маса бяха любопитни. Бе твърде огромна дори за най-големия транспортър на Съглашението... и все пак тази форма му се стори странно позната. Измъкна лулата от джоба си, запали я, дръпна веднъж и изпусна ароматния дим през носа си. Кийс не би си и помислил да пуши на другите кораби, на които бе служил, но тук... е, командният състав се радваше и на някои привилегии.

Той изтегли файловете си от академията — няколко теоретични статии, които наскоро бяха привлекли вниманието му. Една от тях, помисли си той, може би щеше да даде обяснение на необичайните данни от наблюдателната станция. Тази статия отначало бе привлякла вниманието му заради името на автора. Той никога нямаше да забрави първата си мисия с д-р Катрин Хелси, нито пък имената на децата, които бяха изследвали. Той отвори файла и се зачете:

АСТРОФИЗИЧЕСКО СПИСАНИЕ НА КОСМИЧЕСКОТО УПРАВЛЕНИЕ НА
ОБЕДИНЕНИТЕ НАЦИИ 034-23-01

Дата: 09 май 2540 (по военния календар)

Код на секретност: няма

Код за общ достъп: неприложимо

От: Старши лейтенант Фаяд 034 (служебен номер [ПОВЕРИТЕЛЕН]), Военноморска разузнавателна служба към КУОН

Тема: Измерими масово-пространствени деформации в пространството на „Шоу-Фуджикава“ (известно още като „Хиперпространство“)

Ниво на достъп: неприложимо

/начало на файла/

Резюме: Свойството на масивните тела да изкривяват пространството са добре описани от общата теория на относителността на Айнщайн. Тези деформации обаче се усложняват от аномалните квантови гравитационни ефекти в пространствата на „Шоу-Фуджикава“ (ШФ). Използвайки струнен анализ, може да се покаже, че в ШФ пространството обект с голяма маса води до изкривяване, надхвърлящо с един порядък предвижданото от теорията на относителността. Това изкривяване обяснява защо няколко малки обекта, групирани плътно един до друг в ШФ пространството, могат да се интерпретират погрешно като един обект с голяма маса.

За продължение натиснете „ENTER“.

Командир Кийс се върна към силуета от доклада на „Архимед“. Предният му край много напомняше на издутата глава на кит. При тази мисъл го побиха студени тръпки. Отвори бързо базата данни на КУОН за всички познати кораби на Съглашението. Започна да я преглежда, докато не откри тримерно изображение на един от техните средно големи бойни кораби. Завъртя го в три четвърти профил и после го наложи върху силуета от доклада, като намали малко мащаба. Съвпаднаше идеално.

— Лейтенант Доминик, свържете ме незабавно с командването на флота. Приоритет „Алфа“.

Лейтенантът скочи от креслото си:

— Да, сър!

Останалите офицери на мостика погледнаха към командира, после си размениха погледи. Кийс изтегли картата на системата на електронния си бележник. Силуетът, регистриран от поста, се движеше по курс директно към Сигма Октанус IV. Това потвърждаваше теорията му.

— Насочете ни по курс нула-четири-седем, лейтенант Джагърс. Лейтенант Хол, тяга на реакторите сто и десет процента.

— Да, командире — отвърна лейтенант Джагърс.

— Реакторът прегрява, сър — докладва Хол. — Излизаме от препоръчителните работни параметри.

— Време за достигане на целта?

Джагърс направи изчислението, после вдигна глава.

— Четиридесет и три минути — отвърна той.

— Твърде бавно — промърмори командир Кийс. — Реактори на сто и тридесет процента, лейтенант Хол.

Тя се поколеба.

— Сър?

— Направете го!

— Да, сър! — тя подскочи, като ударена от електрически ток.

— Командира на флота е на линията, сър — съобщи лейтенант Доминик.

На главния екран се появи обветреното лице на адмирал Майкъл Станфорд. Командир Кийс въздъхна с облекчение. Адмирал Станфорд се славеше като разумен и интелигентен човек. Той щеше да разбере ситуацията.

— Командир Кийс — каза адмиралът. — Самият бивш „учител“, а? Това е каналът за спешни съобщения, синко. Дано да е нещо важно.

Командир Кийс не обърна внимание на очевидно снизходителния тон. Знаеше, че много хора от командването смятаха, че той не заслужава да командва нищо повече от класна стая, а някои може би мислеха, че дори това му е много.

— Системата Сигма Октанус ще бъде нападната, сър.

Адмирал Станфорд вдигна вежди и се приближи до екрана.

— Молбата ми е всички кораби, които се намират в системата, да се срещнат с нас при Сигма Октанус IV. И всички кораби от близките системи да се отправят насам с максимална скорост.

— Покажи ми какво си открил, Кийс — каза адмиралът.

Командир Кийс му показва първо силуета, получен от наблюдателната станция.

— Кораби на Съглашението, сър. Очертанията им се припокриват. Сондите ни ги възприемат като единичен обект, защото хиперпространството се изкривява от гравитацията по-силно от обикновеното пространство.

Адмиралът слушаше разсъжденията му навъсено.

— Вие сте се сражавали срещу Съглашението, сър. Знаете колко прецизно могат да маневрират с корабите си през хиперпространството. Аз самият съм виждал десетина извънземни кораба да излизат в обикновеното пространство в идеална формация, на по-малко от километър един от друг.

— Да-а — промърмори адмиралът. — И аз съм го виждал. Добре Кийс, отлично. Ще ви пратя всичко, което мога да намеря.

— Благодаря ви, сър.

— Ти само стой там, синко. Желая ти успех. Край на връзката.

Екранът потъмня.

— Сър? — обърна се към него лейтенант Хол. — Колко са корабите на Съглашението?

— По моя преценка четири средно големи кораба — отговори Кийс. — С размера на нашите фрегати.

— Четири вражески кораба? — глухо каза лейтенант Джагърс. — Та какво можем да направим *ние*!

— Какво ли? — каза студено командир Кийс. — Да изпълним дълга си.

— Моля за извинение, командире, но това са *четири* кораба на Съглаше... — започна да възразява Джагърс.

Кийс гневно го прекъсна.

— Млъкнете веднага!

Той направи пауза, като претегляше думите си.

— Сигма Октанус Четири има седемнадесет милиона жители, лейтенант. Нима предлагате просто да останем тук и да гледаме как Съглашението превръща планетата в къс стъкло?

— Не, сър — той сведе поглед към палубата.

— Ще направим всичко, което е по силите ни — каза командир Кийс. — А междувременно свалете предпазителите на всички оръжейни системи, приведете екипажа в готовност, загрейте магнитните оръдия и махнете защитата на един от ядрените заряди.

— Да, сър! — каза лейтенант Хикова.

От вътрешния пулт долетя алармен сигнал.

— Хистерезисната крива на реактора достига критични нива — докладва лейтенант Хол. — Свърхпроводящите магнити са претоварени. Всеки момент ще настъпи срив в охлаждащата система.

— Изхвърли първичния охладител и напомним резервния — нареди Кийс. — Така ще спечелим още пет минути.

— Разбрано, сър.

Командир Кийс нервно си играеше с лулата си. Не си правеше труда да я пали, само я бе захапал за края. След това я остави. Този нервен навик не даваше добър пример на офицерите. Сега не можеше да си позволи лукса да изразява своите опасения. В действителност изпитваше ужас. За да могат да се противопоставят на четири кораба на Съглашението, им бяха нужни поне седем разрушителя. В най-добрия случай можеше да се надява да привлече вниманието им и да ги надбяга, с надеждата да ги отклони от планетата, докато останалата част от флота успее да пристигне. Но разбира се, можеше да се окаже, че тези кораби на Съглашението са по-бързи от „Ирокез“.

— Лейтенант Джагърс — каза той, — изпълнете протокола на Коул. Изтрийте навигационните ни бази данни и след това генерирайте подходящ случаен изходящ вектор от системата Сигма Октанус.

— Да, сър — той се засуети над контролния пулт, после наведе глава, успокои треперенето на ръцете си и започна бавно да въвежда командите.

— Лейтенант Хол, подгответе се да изключите системите за безопасност на реактора.

Всички младши офицери замряха за миг.

— Да, сър — прошепна лейтенант Хол.

— Получаваме съобщение от периферията на системата — обяви лейтенант Доминик. — Фрегатите „Алианс“ и „Гетисбърг“ се насочват към нас с максимална скорост. Очаквана среща след... един час.

— Добре — каза командир Кийс.

Един час или един месец нямаше почти никакво значение. Тази битка едва ли щеше да трае повече от няколко минути. Не можеше да се сражава с врага, защото той го превъзхождаше значително по огнева мощ. Не можеше и да му избяга. Трябваше да намери друго решение. Не казваше ли винаги на студентите си, че ако не можеш да намериш решение, значи използваш неправилна тактика? Трябва да промениш правилата. Да промениш гледната си точка — каквото и да е, стига да ти помогне да намериш изход от безнадеждното положение.

Черното пространство около Сигма Октанус IV закипя и се изпъстри със зелени проблясъци.

— Кораби навлизат в нормалното пространство — обяви лейтенант Джагърс. В гласа му се долавяше паника.

Командир Кийс стана на крака. Беше сбъркал. Корабите, които се появиха, не бяха четири фрегати. От хиперпространството се появиха две фрегати, които ескортираха разрушител и транспортър. Кръвта във вените му замръзна. Бе присъствал на битки, в които един разрушител на Съглашението превръщаше кораби на КУОН в швейцарско сирене. Плазмените му торпеда можеха да проникнат за секунди дори и през двуметровата титанова броня на „Ирокез“. Техните оръжия изпреварваха със светлинни години тези на КУОН.

— Техните оръжия... — повтори тихо командир Кийс. Да, имаше трета възможност.

— Продължете с тази скорост и променете курса на нула-три-две.

Лейтенант Джагърс се завъртя в креслото си.

— Но така неминуемо ще се сблъскаме с техния разрушител, сър.

— Да, знам — отвърна командир Кийс. — Всъщност точно на това разчитам.

ГЛАВА 17

0320 ЧАСА, 17 ЮЛИ 2552 (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР) / РАЗРУШИТЕЛ НА КУОН „ИРОКЕЗ“ ПО КУРС КЪМ СИГМА ОКТАНУС IV

Командир Кийс стоеше с ръце зад гърба и се опитваше да изглежда спокоен. Това не беше лесна задача, при положение че корабът се носеше право срещу бойната група на Съглашението. Сърцето му биеше до пръсване. Заради екипажа си трябваше да се овладее поне външно. Изискваше много от тях, може би дори всичко.

Младшите офицери се бяха вторачили в екраните пред очите си. От време на време го поглеждаха нервно, но после погледите им се връщаха към централния наблюдателен екран. Поради огромното разстояние корабите на Съглашението изглеждаха като играчки. И въпреки това би било много лекомислено да се приемат за безопасни. Една грешка, едно подценяване на огромната им огнева мощ и от „Ирокез“ нямаше да остане и следа.

Транспортърът на пришълците имаше три тумбести отделения. На издутата му централна част се намираха тринадесет отварящи се шлюза. Кийс бе виждал от такива шлюзове да излитат стотици изтребители — бързи, точни и смъртоносни кораби. По принцип един корабен ИИ можеше да се справи с многоцелева отбрана... само че този път на „Ирокез“ не бе инсталиран ИИ.

На големина извънземният разрушител бе само една трета от „Ирокез“. Целият му корпус бе отрупан с кули на импулсни лазери, хитинови издутини и антени, подобни на тези на гигантско насекомо. Транспортърът и разрушителят се движеха заедно, но не срещу „Ирокез“. Те се носеха бавно навътре в системата към Сигма Октанус IV. Дали щяха да ги подминат? Да превърнат планетата в разтопено стъкло, без даже да си направят труда първо да ги изритат от пътя си?

Фрегатите обаче бяха останали назад. Те се завъртяха синхронно и обърнаха страните си към „Ирокез“ — готвеха се за атака със страничните оръжия. Появи се рой искрици червена светлина и те започнаха да се струпват в екваториалната равнина на корабите, докато прераснаха в плътна ивица, която сияеше зловещо.

— Регистрирам високи стойности на бета радиация — каза лейтенант Доминик. — Подготвят се за стрелба с плазмените оръжия, командире.

— Промяна на курса, сър? — попита лейтенант Джагърс. Той вече набираше ново направление за излизане от системата.

— Остани на сегашния курс! — Командир Кийс положи всички усилия, за да издаде тази заповед със спокоен тон.

Лейтенант Джагърс се обърна и отвори уста, готов да възрази, но Кийс нямаше време да се занимава с него.

— Лейтенант Хикова — каза той. — Заредете ракета „Шива“. Отстранете всички предпазители за изстрелване на ядрената глава.

— „Шива“ заредена. Разбрано, командире — лицето на лейтенант Хикова изразяваше мрачна решителност.

— Настройте детонатора за взрив само при получаване на кодиран радиосигнал. Дезактивирайте детонацията при приближаване. Готовност за изстрелване с насочваща програма.

— Сър? — лейтенант Хикова изглеждаше объркана от заповедите му, но после потвърди: — Разбрано, сър! Ще бъде изпълнено.

Фрегатите на пришълците, които се виждаха в центъра на наблюдателния екран, вече изобщо не приличаха на играчки. Сега те нарастваха с всяка изминала секунда. Червеното сияние отстрани на корпусите им се бе превърнало в плътни ивици, които светеха ослепително. Командир Кийс извади електронния си бележник и бързо въведе данните за изчисление: скорост, маса, направление. Би искал да разполага с корабен ИИ, за да провери резултата. Неговите пресмятания бяха само приблизителни и се основаваха на опита му. За колко време „Ирокез“ щеше да обиколи Сигма Октанус IV? Получи резултата и го намали с 60%. Ако не успееш да ускорят още, щяха да се мъртви преди тези пресмятания да бъдат необходими.

— Лейтенант Хикова, задайте курс на „Шива“ по направление едно-осем-нула. Пълна тяга за дванадесет секунди.

— Разбрано, сър — каза тя, въведе параметрите и ги вкара в системата. — Ракетата е готова, сър.

— Сър! — лейтенант Джагърс се завъртя и се изправи. Устните му бяха стиснати в тънка резка. — Този курс е насочен в посока обратно на нашите врагове.

— Това ми е известно, лейтенант Джагърс. Седнете и чакайте нови заповеди.

Джагърс се отпусна в креслото и потърка главата си с трепереща ръка. Другата бе свита в юмрук. Командир Кийс се свърза с навигационната система и зададе времето на таймера на електронния си бележник. Двадесет и девет секунди.

— Изстреляйте ракетата по моя команда, лейтенант Хикова и нито секунда по-рано.

— Да, сър — изящната ѝ ръка се понесе по клавиатурата на контролния блок. — Магнитните оръдия са все още в пълна готовност, командире — напомни му тя.

— Отклонете енергията, която поддържа заряда на кондензаторите и я пренасочете към двигателите — нареди Кийс.

Лейтенант Хол потвърди:

— Извършвам пренасочването, сър — тя се спогледа с лейтенант Хикова. — Двигателите работят със сто и петдесет процента от предвидената мощност. Прегряване след две минути.

— Внимание! Внимание! — извика лейтенант Доминик. — Изстрел на вражески плазмени торпеда, сър!

От извънземните фрегати изригнаха алени светкавици и две огнени стрели се понесоха в тъмнината. Изглеждаха така, сякаш можеха да изгорят самото пространство. Торпедата се носеха право срещу „Ирокез“.

— Промяна на курса, сър? — гласът на лейтенант Джагърс пресекна от напрежение. Униформата му бе пропита от пот.

— Не — отвърна командир Кийс. — Продължаваме по същото направление. Заредете всички ракетни установки „Арчър“. Завъртете посоката на изстрелване на едно-осем-нула градуса.

— Разбрано, сър — лейтенант Хикова сви вежди, но после бавно кимна и нечуто рече — Да.

Кипяща плазма изпълни половината от предния наблюдателен екран. Гледката бе красива по особен начин — все едно за зрител на първия ред пред... горски пожар. Кийс усети странно спокойствие. Идеята му или щеше да проработи, или не. Шансовете бяха малки, но той бе уверен, че неговите действия бяха единственият начин да оцелеят от тази среща.

Лейтенант Доминик се обърна към него:

— Сблъсък с плазмените торпеда след деветнадесет секунди, сър.

Джагърс се извърна от своя пулт.

— Сър! Това е самоубийство! Бронята ни не може да издържи...

Кийс го отрязва.

— Човече, изпълнявайте задълженията си или ще ви отстраня от мостика.

Джагърс погледна умолително към Хикова:

— Но ние ще умрем, Аки...

Без да го погледне, тя се обърна към пулта си:

— Нали чу командира — каза тихо. — Изпълнявай задълженията си.

Джагърс потъна обратно в креслото.

— Сблъсък с плазмените торпеда след седем секунди, сър — каза лейтенант Хол и прехапа устни.

— Лейтенант Джагърс, прехвърлете управлението на аварийните ускорители към моя пулт.

— Да... разбрано, сър.

Аварийните ускорители представляваха резервоари, пълни с трихидротетразин и водороден пероксид. При смесването им се отделяше взривно толкова енергия, че буквално можеше да изхвърли „Ирокез“ по нов курс. На ключови места по корпуса на кораба бяха разположени шест такива резервоара. Командир Кийс погледна брояча на електронния си бележник:

— Лейтенант Хикова, изстреляйте ядрената ракета.

— „Шива“ е изстреляна, сър! По курс едно-осем-нула, с максимална тяга.

Блясъкът на плазма изпълни предния екран. Центърът на червеното петно премина в синьо. Към периферията се разпростряха зелени и жълти ивици заради синьото отместване на светлината при огромната скорост.

— Разстояние триста хиляди километра — каза лейтенант Доминик. — Сблъсък след две секунди.

Кийс изчака секунда и след това задейства аварийните ускорители на левия борд. По корпуса на кораба отекна силен гръм. Кийс полетя настрани и се блъсна във вратата на кабината. Наблюдателният екран се изпълни с огън и на мостика изведнъж стана

горещо. Командир Кийс се изправи. Отброяваше ударите на сърцето си. Едно, две, три...

Ако плазмените торпеда ги бяха улучили, нямаше да има нищо за броене. Вече щяха да се мъртви. Само един от екраните продължаваше да работи.

— Задна камера — нареди той.

Двете торпеда профучаха по инерция по първоначалните си траектории, след това лениво извиха и продължиха да преследват „Ирокез“. Едното леко изпревари другото и сега приличаха на две огнени очи. Командир Кийс се удиви на способността на извънземните да направляват плазмените си оръжия от такова огромно разстояние.

— Добре — промърмори той. — Преследвайте ни чак до ада, гадини такива.

— Следи ги — заповяда той на лейтенант Хол.

— Разбрано, сър — потвърди тя. — Идеално сресаната й обикновено коса сега бе разрошена. — Плазмените торпеда набират скорост. Достигат нашата и я надминават. Ще ни настигнат след четиридесет и три секунди.

— Предна камера — нареди командир Кийс.

Наблюдателният екран премигна и изображението се смени. Сега на него се виждаха двете извънземни фрегати, обърнати фронтално срещу движещия се към тях кораб. По корпусите им проблясваха сини светлини — зареждаха импулсните си лазери. Командир Кийс смени увеличението на камерата и видя, че транспортърът и разрушителят на извънземните все още продължаваха по курса си към Сигма Октанус IV. Нанесе позицията им на електронния си бележник и бързо направи нужните пресмятания.

— Промяна на курса — обърна се той към Джагърс. — Направление нула-нула-четири-точка-две-пет. Отклонение нула-нула-нула-точка-едно-осем.

— Разбрано, сър — отговори Джагърс. — Нула-нула-четири-точка-две-пет. Отклонение нула-нула-нула-точка-едно-осем.

Корабът се завъртя и огромният разрушител на Съглашението застана в центъра на екрана.

— Сблъсък с разрушителя на Съглашението след осем секунди — обяви лейтенант Хол.

— В готовност за нова промяна на курса: отклонение минус нула-нула-нула-точка-нула-едно — нареди Кийс.

— Разбрано, сър — докато въвеждаше цифрите, Джагърс избърса потта от челото си и провери отново изчисленията. — Курсът е въведен. Очаквам заповеди, сър.

— Сблъсък след пет секунди — каза Хол. Беше се вкопчила в ръба на креслото си.

На наблюдателния екран разрушителят се бе уголемил: различаваха се кулите на лазерните оръдия и отворите за изстрелване, заоблени издутини и премигващи сини светлини.

— Задръжте курса — каза командир Кийс. — Задействайте алармения сигнал за сблъсък. Превключете на долната камера.

Клаксоните зареваха. Екранът угасна за миг и после започна да показва черното пространство под кораба. След това изведнъж на него изскочи виолетово-синият корпус на кораба на Съглашението. С оглушителен писък и разтрисане „Ирокез“ прелетя над разрушителя на Съглашението, задирайки в носа му. На екрана проблеснаха сребристи защитни полета, после той се изпълни с шум.

— Промяна на курс, сега! — изрева командир Кийс.

— Да, сър!

Ускорителите заработиха за секунда и „Ирокез“ леко се отклони надолу.

— Пробив в корпуса — съобщи лейтенант Хол. — Спускам херметичните прегради.

— Задна камера — каза командир Кийс. — Стрелба със задните ракетни установки „Арчър“.

— Ракетите са изстреляни — потвърди лейтенант Хикова.

Кийс видя как едното от плазмените торпеда, които преследваха „Ирокез“, се блъсна в носа на извънземния разрушител. Защитното поле на кораба заблестя, премигна и... изчезна. Миг по-късно в кораба се заби второто торпедо. Корпусът му се нажежи до червено, стопи се и закипя. По повърхността му избухнаха вторични експлозии. Ракетите „Арчър“ се носеха като мълнии към ранения кораб на Съглашението, огнени стрели, насочени към целта. Те се стовариха в зейналите пробойни по корпуса му и експлодираха. От разрушителя изригнаха пламъци и отломки.

По лицето на Кийс се плъзна усмивка. Той гледаше как извънземният кораб гори, накланя се и бавно се устремява надолу, привлечен от гравитационното поле на Сигма Октанус IV. С унищожени двигатели и защитно поле той щеше да изгори в атмосферата на планетата. Командир Кийс включи интеркома.

— Закопчайте коланите си, маневра с аварийните ускорители.

Той натисна бутоните за управление на ускорителите и... взривната им мощ отекна от десния борд на кораба. Носовата част на „Ирокез“ се насочи към Сигма Октанус IV.

— Промяна на курса, лейтенант Джагърс — каза той. — Изведете ни на ниска орбита.

— Разбрано, сър! — С бясна скорост той започна да въвежда команди за пренасочване на енергията на двигателите към височинните стабилизатори.

При навлизането в атмосферата корпусът на „Ирокез“ засия в червено. Около наблюдателните екрани се образува жълтеникав облак от йонизирани частици. Командир Кийс се хвана по-здраво за медния парапет. Екранът се изчисти и той видя звездите. Корабът навлизаше в сянката на планетата. Кийс се приведе напред и най-сетне успя спокойно да си поеме въздух.

— Повреда в охлаждането на двигателите, сър — обади се лейтенант Хол.

— Изключете двигателите — нареди той. — Аварийно продухване.

— Разбрано, сър. Изпускам плазма от реактора.

Боботенето на двигателите спря и корабът изведнъж притихна. Никой не отрони и дума, докато накрая лейтенант Хикова се изправи и каза:

— Сър, това беше най-забележителната маневра, която някога съм виждала.

Кийс се изсмя:

— Така ли смятате, лейтенант?

Ако някой от учениците му бе предложил подобна маневра в часовете по тактическа подготовка, той щеше да му пише четири. И щеше да му каже, че макар да е много смела и дръзка, тя все пак си остава изключително рискована и би изложила екипажа на ненужна опасност.

— Битката не е приключила. Стойте нащрек — каза им той. — Лейтенант Хикова, какъв е зарядът на магнитните оръдия?

— Кондензаторите са заредени до деветдесет и пет процента, сър, зарядът е три процента в минута.

— Заредете магнитните оръдия с едрокалибрени снаряди. Всички ракетни установки „Арчър“ в предната част също готови за стрелба.

— Разбрано, сър.

„Ирокез“ излезе от сянката на планетата.

— Лейтенант Хол, задействайте ускорителите с химическо гориво за излизане от орбита.

— Разбрано, задействани.

Чу се кратък тътнеж. В центъра на екрана се появиха задните страни на двете фрегати на Съглашението, покрай които бяха минали, преди да се спуснат в орбита. Извънземните кораби започнаха да се приближават. Сини искри проблясваха по корпусите им, докато зареждаха лазерните си оръжия. От двете страни на корабите се събираха червени светлини. Подготвяше се нов залп от плазмени торпеда. В пространството обаче се носеше още нещо, което бе твърде малко, за да се види на наблюдателните екрани — ядрената ракета. Кийс я беше изстрелял в посока обратна на движението им, но собствената скорост на ракетата не бе достатъчна, за да компенсира огромната скорост на „Ирокез“ и тя все още следваше неговото движение. Докато корабът бе преминал над носа на разрушителя и бе обиколил планетата, ядрената ракета незабелязано се бе приближила до фрегатите, чието внимание бе насочено изцяло към „Ирокез“.

Командир Кийс вдигна електронния си бележник и изпрати сигнала за взривяване на бомбата. Блесна бяла светлина и извънземните кораби изчезнаха в обгърналия ги унищожителен облак. Електромагнитните вълни, породени от взрива, достигнаха магнитното поле на планетата и в атмосферата на Сигма Октанус IV запламтя пъстроцветно сияние. Облакът от взрива се разшири и изстина, цветът му постепенно премина в жълто, оранжево, червено, след това остана само черен прах, който се пръсна в пространството. Двете фрегати на Съглашението бяха незасегнати. Защитните им полета обаче премигнаха и... изчезнаха.

— Определете направленията за стрелба с магнитните оръдия, лейтенант Хикова. По-бързо.

— Разбрано, сър. Кондензаторите заредени до деветдесет и три процента. Направленията са определени.

— Огън!

По корпуса на „Ирокез“ отекнаха два глухи удара.

— Насочете към целите останалите установки „Арчър“ и стреляйте.

— Ракетите се изстреляни, командире.

Към лишените от защита фрегати се понесоха два унищожителни снаряда и стотици ракети. Магнитните снаряди пронизаха фрегатите — едната по цялата дължина от носа до опашката, а другата в средата, точно до двигателите. Корпусите им набъбнаха от вътрешните експлозии. Миг по-късно ги достигнаха и ракетите „Арчър“. Те се взривяваха сред късове от броня, разкъсвайки извънземните кораби на парчета. Фрегатата, улучена близо до двигателите, се изду като балон и се превърна във фойерверк от искри. Другият кораб гореше и през пробойните ясно се различаваше вътрешната му структура. Той се обърна към „Ирокез“, но не можа да открие огън и безжизнен потъна в пространството.

— Лейтенант Хол, какво е местоположението на транспортъора на Съглашението?

След кратка пауза тя съобщи:

— В полярна орбита около Сигма Октанус IV. Но се отдалечава със значителна скорост. Напуска системата по курс нула-четири-пет.

— Предупредете „Алианс“ и „Гетисбърг“. Предайте им позицията му.

Командир Кийс се отпусна в креслото си. Бяха успели да спрат корабите на Съглашението, преди да превърнат повърхността на планетата в разтопено стъкло и така бяха спасили живота на милиони. Бяха извършили невъзможното — изправиха се срещу четири кораба на Съглашението и ги победиха. Кийс спря и потисна чувството си на задоволство. Нещо не беше наред. Никога досега не бе виждал силите на Съглашението да бягат. Във всяка битка, която бе виждал или за която беше чел, те оставаха, докато не убиеха и последния оцелял, или пък ако търпяха поражение, се биеха до последния кораб.

— Проверете планетата — нареди той на лейтенант Хол. — Проверявайте за всичко: спуснати оръжия, странни радиосигнали. Там трябва да има нещо.

— Разбрано, сър.

Кийс се молеше тя да не открие нищо. В момента не му хрумваше какво може да направи. Дори и да искаше, не можеше да обърне „Ирокез“ и да се върне на Сигма Октанус IV. Двигателите задълго щяха да бъдат извън строя. Носеха се със значителна скорост по курс, насочен извън системата. Даже и да можеха да спрат, бяха свършили ракетите „Арчър“ и нямаше как да презаредят магнитното оръдие. Бяха безпомощни. Той извади лулата си и се опита да успокои треперенето на ръцете си.

— Сър! — извика лейтенант Хол. — Спускаеми кораби, сър. Транспортърът е оставил тридесет... грешка, тридесет и четирипускаеми кораба. Засичам сигнали от обекти, които се спускат към повърхността. Насочват се към Лазурния бряг, голям населен център.

— Нашествие — каза командир Кийс. — Незабавно ме свържете с командването на флота. Време е да изпратят пехотинците.

ГЛАВА 18

0600 ЧАСА, 18 ЮЛИ 2552 (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР) / РАЗРУШИТЕЛ НА КУОН „ИРОКЕЗ“, ВОЕННА ЗОНА В ОРБИТА ОКОЛО СИГМА ОКТАНУС IV

Командир Кийс изпитваше мъчителното чувство, че макар да бе спечелил тази битка, тя бе едва една от многото, които предстояха в системата на Сигма Октанус. Сега наблюдаваше близо петдесетте други кораби на КУОН в орбита около планетата: фрегати и разрушители, два транспортъора и една огромна ремонтна станция — повече съдове, отколкото адмирал Коул бе имал на разположение през цялата си четиригодишна кампания за отбраната на Харвест. Явно адмирал Станфорд бе използвал цялото си влияние, за да събере такава флотилия. Макар и да изпитваше благодарност за бързата и внушителна подкрепа, командир Кийс се удивляваше защо адмиралът е решил да струпва толкова много кораби в този район. Сигма Октанус не бе разположена на стратегическо място, нито пък имаше особени запаси от суровини. Вярно, че КУОН бе длъжна да опазва живота на цивилното население, но напоследък флотата бе доста оредяла. Кийс знаеше, че има и по-ценни системи, които също се нуждаеха от защита.

Остави тези мисли настрана. Беше сигурен, че генерал Станфорд знае какво прави. А междувременно първостепенната му задача бе поправката и зареждането на „Ирокез“. Не искаше да бъде неподготвен, ако силите на Съглашението се завърнеха. Или по-точно, когато се завърнеха. Интересно — извънземните да спуснат наземните си сили и след това да се оттеглят. Това се различаваше от обичайния им начин на действие. Командир Кийс се опасяваше, че това е само началният ход в игра, която все още не разбираше.

Сянка мина пред предната камера на „Ирокез“, докато ремонтната станция „Люлка“ се приближаваше, маневрирайки. Тя представляваше голяма квадратна платформа, оборудвана с двигатели. Голяма бе меко казано — сянката ѝ можеше да закрие три разрушителя. При работа на пълни обороти станцията би могла в рамките на няколко часа да ремонтира и преоборудва едновременно

шест разрушителя — три от едната и три от другата ѝ страна. От повърхността ѝ се издигнаха скелета, които бяха необходими за ремонта. Към корпуса на „Ирокез“ се прикрепиха тръби и шлангове за презареждане, ръкави за товарни вагонетки. Ремонтът му щеше да погълне всички ресурси на станцията за близо тридесет часа. Извънземните не бяха улучили кораба нито веднъж. И въпреки това, той бе почти разрушен при изпълнението на маневрата, която някои от флота вече наричаха „Лупинга на Кийс“.

Командир Кийс се загледа в пространния списък с поправки, който бе отворил на електронния си бележник. Трябваше да се заменят петнадесет процента от електронните системи. Те бяха изгорели от електромагнитния импулс при взрива на ядрената ракета „Шива“. Двигателите на кораба също се нуждаеха от основен ремонт. И в двете системи за охлаждане имаше вентили, които се бяха стопили от невероятното прегряване. Пет от свръхпроводящите магнити също трябваше да се сменят. Най-трудна за отстраняване обаче, бе повредата по долната част на кораба. Когато казаха на командир Кийс какво се е случило, той се качи на един от изстребителите „Лонгсфорд“, за да види лично какво е направил с кораба си. Долната повърхност на „Ирокез“ бе остъргана при преминаването им над разрушителя на Съглашението. Кийс знаеше, че има поражения, но не бе подготвен за това, което видя.

По повърхността си разрушителите на КУОН имаха почти двуметрова броня от титан. Командир Кийс я бе раздрал докрай. Засегнати бяха дори долните палуби на кораба. Около пробойната стърчаха назъбените ръбове на титановата броня. Мъже в скафандри изрязваха повредените сегменти, за да могат на тяхно място да се заварят новите плочи. Долната част на кораба бе гладка като огледало и напълно плоска. Но Кийс знаеше, че тази съвършена гладкост бе илюзорна. Ако наклонът на траекторията на кораба бе дори с един градус по-голям, силата на сблъсъка между двата кораба щеше да разцепи неговия наполовина.

Червените бойни ивици от двете страни на „Ирокез“ сега приличаха на кървави рани. Началникът на ремонтната станция му бе казал на четири очи, че ако желае, неговите хора могат да полират боята или дори да пребоядисат бойните ивици. Командир Кийс учтиво бе отклонил предложението. Искаше ивиците да останат точно в този

вид, за да му напомнят, че макар всички да се възхищаваха на това, което бе сторил, то бе предизвикано от отчаяние, не от героизъм. Искаше да му напомнят също, че се е разминал на косъм със смъртта.

Той се върна на „Ирокез“ и се запъти към своите помещения. Седна на античното дъбово бюро и включи интеркома:

— Лейтенант Доминик, поемете дежурството на мостика. Не искам да ме безпокоят.

— Разбрано, командире.

Кийс разхлаби яката и разкопча униформата си. Измъкна от най-долното чекмедже бутилката със седемдесетгодишен скоч, подарък от баща му и си наля два пръста в пластмасова чашка. Предстоеше му да вземе трудно решение: какво да прави с лейтенант Джагърс. Джагърс бе проявил изключително малодушие и неподчинение и бе стигнал почти до опит за бунт по време на сражение. Кийс можеше да го изправи пред военен съд. Всички писани правила го призоваваха да направи точно това, но той нямаше желание да предаде младия офицер на следствена комисия. По-скоро щеше да премести лейтенанта някъде, където той все още би могъл да е от полза за КУОН, на някой далечен наблюдателен пост, например.

Но дали вината всъщност не беше негова? Като командир на кораба, той имаше грижата да държи положението под контрол, така че членовете на екипажа дори да не помислят за неподчинение. Той въздъхна. Може би трябваше да обясни на екипажа си какво възнамерява да направи... но затова просто нямаше време. Още по-малко имаше време за обсъждане, както би искал Джагърс. Не. Другите офицери може би имаха резерви, но бяха изпълнили заповедите му, както повеляваше дългът им. Въпреки че командир Кийс вярваше, че на хората трябва да се дава възможност да изкупят грешките си, това преминаваше границата на приемливото. По-лошото бе, че прехвърлянето на Джагърс щеше да остави празно място сред екипажа на мостика.

Командир Кийс изтегли служебните характеристики на младшите офицери на кораба. Имаше няколко, които изглеждаха подходящи за поста навигационен офицер. Започна да преглежда данните им на електронния си бележник, но изведнъж спря и се замисли. Теоретичната статия за масово-пространствената компресия бе останала отворена, както и набързо направените пресмятания за

корекциите на курса. Той се усмихна и запази тези бележки в архива си. Един ден можеше да изнесе лекция в Академията за това сражение. Щеше да му е от полза да разполага с оригиналните записки. Тук бяха и данните от наблюдателния пост „Архимед“. Докладът бе изготвен много грижливо: бяха дадени ясни графики на данните и бе начертан навигационният курс на обекта в хиперпространството — задача, която би затруднила дори и един ИИ. В доклада имаше даже и отпратки към астрофизичната секция на КУОН. Много предвидливо.

Намери служебното досие на офицера, който бе подал доклада: сержант Уилям Лъвъл. Кийс се наведе към екрана. Служебната биография на момчето беше почти два пъти по-дълга от неговата. Той се бе записал и бе приет в Академията на Луна. Бе прехвърлен през втората година, след като бе получил повишение в чин сержант за проявен героизъм при тренировъчен полет, при който бе спасил целия екипаж. Бе служил на първата корвета от пограничните райони, която бе влязла в битка. Бе получил три бронзови звезди, сребърно съзвездие и две пурпурни сърца и се беше издигнал до чин старши лейтенант само за три години. След това всичко бе тръгнало наопаки. Упадъкът на Лъвъл бе също така бърз, както и предшествалия го възход. След четири рапорта за неподчинение той бе разжалван в младши лейтенант и бе прехвърлен на два пъти. Произшествие с цивилно момиче — докладите не даваха подробности, но Кийс се зачуди дали момичето, посочено в доклада, Ана Геров, не беше дъщерята на вицеадмирал Геров. След това той бе прехвърлен на външния наблюдателен пост „Архимед“ и бе останал там през цялата последна година, нечувано дълъг период от време за толкова отдалечен пост. Командир Кийс прегледа бордовите записки от дежурствата на Лъвъл. Те бяха съставени внимателно и интелигентно. Явно момчето все още го биваше... дали не се криеше от нещо?

На вратата тихо се почука.

— Лейтенант Доминик, предупредих никой да не ме безпокои.

— Извинявай за безпокойството, синко — каза приглушен глас.

Ръчката на херметичната врата се завъртя и в стаята влезе адмирал Станфорд. — Минавах наблизко и реших да се отбия.

На живо адмирал Станфорд бе много по-дребен, отколкото на екрана. С годините се бе поизгърбил, а бялата му коса бе оредяла на

темето. Въпреки това той излъчваше увереност и авторитет, които Кийс усети незабавно.

— Сър! — командир Кийс се изпъна в стойка мирно, като събори стола си на земята.

— Свободно, синко — адмиралът огледа помещението и погледът му за момент се спря върху поставеното в рамка копие от оригиналния ръкопис на Лагранж, в който той бе извел своите уравнения за движение.

— Може да ми налееш няколко пръста уиски, ако искаш.

— Да, сър — Кийс измъкна отнякъде още една чашка и наля питие на адмирала.

Станфорд отпи една глътка и въздъхна със задоволство:

— Чудесно.

Кийс вдигна стола си и го предложи на адмирала. Той седна и се наведе напред.

— Искях лично да те поздравя за чудото, което стори тук, Кийс.

— Сър, аз не...

Станфорд вдигна показалец.

— Не ме прекъсвай, синко. Това, което направи, е пример за страхотна астронавигация. Всички са впечатлени. Да не говорим за моралния подем на цялата флота. — Той отпи още една глътка. — Точно заради това всички ние сме тук. Имаме нужда от победа. Прекалено дълго тия извънземни негодници ни правят на пух и прах. Така че сега най-сетне трябва да победим. Без значение на каква цена.

— Разбирам, сър — каза Кийс. Той знаеше много добре, че бойният дух в целия КУОН спадеше от години. Никой военен, без значение колко добре бе обучен, не можеше да понесе поражение след поражение, без това да се отрази на решителността му.

— Какво става на планетата?

— Сега не му мисли за това — адмирал Станфорд се отпусна назад и се залюля на задните крака на креслото. — Войските на генерал Китс са долу. Евакуирали са околните градове и в рамките на един час ще щурмуват Лазурния бряг. Преди да си мигнал, ще размажат тия извънземни. Ти само гледай.

— Разбира се, сър — командир Кийс отвърна поглед.

— Имаш ли нещо друго за казване, момче? Изплюй камъчето.

— Ами, сър... това не е типичният начин на действие на Съглашението. Да спуснат наземни войски и да напуснат системата. Те или изстребват всички, или се бият до последна капка кръв. Сега става нещо съвсем различно.

Адмирал Станфорд махна небрежно с ръка.

— Остави на шпионите от ВСР да се занимават с това какво се върти в главите на извънземните, синко. Само гледай „Ирокез“ да е добре закръпен и готов за бой. И ако имаш нужда от нещо, ми кажи.

Станфорд обърна и последната глътка уиски и се надигна.

— Трябва да строявам флота. Ааа... — той спря. — Още нещо.

Зарови ръка в джоба на униформата си и измъкна малка картонена кутийка. Остави я на бюрото на командира.

— Смятай го за официално. Скоро ще получиш и документите.

Командир Кийс отвори кутийката. Вътре имаше офицерски пагони: четири нашивки и една звезда.

— Поздравления, капитан Кийс — адмиралът бързо отдаде чест и след това му подаде ръка.

Кийс едва успя да си поеме въздух и да стисне ръката на адмирала. Пагоните бяха истински. Той бе поразен и не можеше да отрони и дума.

— Заслужи си ги — адмиралът вече се обръщаше към вратата. — Обади ми се, ако имаш нужда от нещо.

— Да, сър — Кийс продължи да гледа офицерската звезда и нашивките още няколко секунди преди да успее да откъсне погледа си от тях. — Адмирале... има нещо, за което искам да ви помоля. Имам нужда от нов навигатор.

Веждите на адмирал Станфорд се свъсиха.

— Чух за това. Лоша работа, когато някой от офицерите си изпусне нервите. Е, ти само ми кажи кого имаш предвид и ще го получиш... стига да не е от моя кораб — усмихна се той. — Давай все така, капитане.

— Сър! — отдаде чест капитан Кийс.

Адмиралът излезе и затвори вратата. Кийс направо се стовари в креслото си. Не беше и мечтал, че ще го повишат в капитан. Завъртя в ръка офицерските пагони и си припомни разговора с адмирала. Да, той беше казал „капитан Кийс“. Истина беше. От друга страна адмиралът

твърде бързо бе отхвърлил опасенията му за плановете на Съглашението. Нещо не пасваше съвсем.

Кийс натисна интеркома:

— Лейтенант Доминик, проследете совалката на адмирала, когато излети оттук и ми докладвайте на кой кораб се намира той.

— Сър? Адмиралът е бил на борда? Нямах представа.

— Да, лейтенант, предполагам, че не сте знаели. Просто проследете следващата излитаща совалка.

— Разбрано, сър.

Кийс се върна към електронния си бележник и препрочете биографията на сержант Лъвъл. Не можеше да промени това, което се бе случило с Джагърс, нито пък можеше да му предостави втора възможност. Но за компенсация можеше да помогне на Лъвъл. Попълни необходимите документи по заявката за прехвърляне. Формулярите бяха дълги и ненужно сложни. После препрати файловете на отдела за личния състав на КУОН и изпрати копие директно до офиса на адмирал Станфорд.

— Сър? — гласът на лейтенант Доминик се разнесе по интеркома. — Онази совалка се скачи с „Левиатан“.

— Покажи го на екрана.

Екранът над главата му се превключи на пета камера, която гледаше назад и вдясно. Кийс лесно различи „Левиатан“ сред десетките кораби в орбита около Сигма Октанус IV. Той бе един от двадесетте оцелели крайцери на КУОН. Крайцерите бяха най-мощните бойни кораби, създавани някога от човешки ръце. Кийс знаеше, че ги изтеглят от отдалечените области, за да ги запазят за охраната на вътрешните колонии. Под огромния боен кораб прелетя черна сянка. Само за секунда се показва на слънчевата светлина, после отново се скри в мрака. Беше разузнавач. Тези невидими кораби се използваха единствено от военноморското разузнаване.

Какво правеха тук крайцерът и ВСП? Сега Кийс вече беше сигурен, че става дума за нещо по-сериозно от вдигане на бойния дух. Опитва се да не мисли за това. По-добре беше да не задълбава твърде много в намеренията на по-висш офицер, особено когато този офицер беше адмирал. И още повече, когато военноморското разузнаване буквално надничаше от сенките. Кийс си наля още три пръста скоч и

отпусна глава на бюрото, за да отмори очите си. Последните няколко часа го бяха изтощили.

— Сър — гласът на Доминик по интеркома събуди капитан Кийс. — Пристигащо съобщение до цялата флота по секретния канал.

Кийс се надигна и прокара ръка по лицето си. Погледна медния часовник над леглото си — беше спал близо шест часа. На екрана се появи адмирал Станфорд.

— Дами и господа, слушайте внимателно. Току-що регистрирахме голямо струпване на кораби на Съглашението в периферията на системата. По наша оценка там има десет кораба.

На екрана очертаванията на добре познатите фрегати и на разрушителя изглеждаха като призрачни радарни петна.

— Ще останем на сегашната си позиция — продължи адмиралът. — Няма смисъл да тръгваме към тях и да оставим тия гадове да минат през хиперпространството и да ни отрежат пътя. Подгответе корабите си за битка. Пуснали сме сонди, за да съберем повече данни. Ще ви уведомя, когато и ние научим нещо повече. Край на връзката.

Екранът угасна. Кийс щракна интеркома:

— Лейтенант Хол, какво е състоянието на кораба?

— Сър — отвърна тя. — Двигателите работят, но само с резервната охлаждателна система. Можем да използваме само петдесет процента от мощността им. Зареждането с ядрени ракети и ракети „Арчър“ е завършено. Магнитните оръдия също работят. Сега започва поправката на долните палуби.

— Кажете на началника на станцията да изтегли екипите си — нареди капитан Кийс. — Напускаме станцията. Когато сме готови, запали реакторите на петдесет процента. Заемете позиции при бойните пултове.

ГЛАВА 19

0600 ЧАСА, 18 ЮЛИ 2552 (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР) / СИГМА ОКТАНУС IV, КВАДРАНТ ТРИНАДЕСЕТ НА
ДВАДЕСЕТ И ЧЕТИРИ

— По-бързо! — изрева ефрейтор Харланд. — В калта ли искаш да пукнеш, пехотинец?

— По дяволите, не, сър! — редник Финчър настъпи педала на газта и гумите на джипа „Уортог“ забоксуваха в коритото на потока. Най-накрая зацепиха и джипът се понесе по чакъла, прескочи насипа и се озова на пясъчния бряг.

Харланд препаса колана си в задната част на джипа и с едната си ръка сграбчи масивната 50-милиметрова картечница. В храстите зад тях нещо помръдна и той изстреля продължителен откос. Зъбите му затракаха от оглушителния звук на картечницата. Храсти и дървета експлодираха и се разлетяха, когато канонадата обсипа гъсталака... след това движението престана.

Финчър подкара джипа покрай брега, като клатеше глава ту на едната страна, ту на другата, опитвайки се да различи нещо през стената от дъжд.

— Тук сме лесна мишена, ефрейтор! — изкрещя Финчър. — Трябва да се измъкнем от тази дупка и да се върнем на хребета.

Ефрейтор Харланд започна да се оглежда за изход от речната клисура.

— Уокър! — Харланд разтърси редник Уокър, който седеше на пасажерското място, но той не реагира. Беше стиснал последната им ракета „Джекхамър“ и се беше вторачил напред с празен поглед. Уокър не беше обелил нито дума, откакто мисията започна да се обърква. Харланд се надяваше, че не е превъртял съвсем. Един от хората му вече беше извън строя. Последното, което му трябваше, бе специалистът му по тежките оръжия да се окаже мозъчно увреден.

Редник Кохран лежеше в краката на ефрейтора и стискаше вътрешностите си с омазани с кръв ръце. Беше улучен по време на засадата. Извънземните използваша някакво метателно оръжие, което изстрелваше дълги, тънки игли, избухващи няколко секунди след

попадението. Вътрешностите на редник Кохран бяха станали на кайма. Уокър и Финчър бяха запълнили раната с биоактивна пяна и я бяха запечатали, дори бяха успели да спрат кръвотечението, но ако скоро не намереха лекар, той беше обречен.

Всъщност може би всички те бяха обречени. Взводът бе напуснал военната база „Браво“ преди два часа. Изображенията от сателита показваха, че целият им път до целта е чист. Лейтенант Маккаски дори на шега беше нарекъл мисията им „рутинна обиколка“. Трябваше да поставят сензори за движение в квадрант тринадесет на двадесет и четири, да погледнат какво има там и да се върнат. „Най-обикновен оглед“ — го беше нарекъл един от техниците. Никой обаче не беше казал на Маккаски, че сензорите на сателита не можеха да проникнат особено добре през пороя и растителния покров над това блато. Ако лейтенантът бе помислил за това по-рано — както ефрейтор Харланд правеше сега, — щеше да усети, че има нещо странно в това да се изпратят три взвода на „рутинна обиколка“.

Взводът беше опитен. Ефрейтор Харланд и останалите се бяха сражавали със силите на Съглашението и преди. Знаеха как да се справят с грънтовете, а когато попаднеше на стотици от тях, знаеха, че трябва да извикат въздушно подкрепление. Бяха успели даже да свалят няколко от чакалите на Съглашението, от онези с енергийните щитове. Тях можеха да поразят само със страничен огън, най-добре със снайпери. И въпреки всичко тази мисия ги беше сварила неподготвени. По дяволите, уж бяха направили всичко както трябва. Лейтенантът бе успял дори да прекара джиповете на пет километра надолу по клисурата, преди теренът да стане твърде стръмен и хлъзгав за бронираните всъдеходни машини. После накара мъжете да се спуснат по останалата част от пътя пеша. Движеха се внимателно и безшумно, като почти пълзяха по целия път през тинята до падината, от която трябваше да се изтеглят. Когато обаче стигнаха до мястото, то не беше просто поредната помийна яма. В подземно езеро се разбиваха водите на водопад. По стените бяха издълбани арки, силно ерозирали по краищата. Около езерото бяха разпръснати няколко паважни камъка, в които бяха гравирани дребни геометрични фигури.

Това бе всичко, което ефрейтор Харланд успя да види преди лейтенантът да нареди на него и на неговия взвод да се оттеглят. Искаше те да зложат сензорите за движение на място с ясна видимост

към небето. И вероятно само по тази причина оживяха. Взривната вълна събори Харланд и неговите хора в калта. Затичаха се към мястото, където бяха оставили лейтенанта и откриха парчета остъклена кал, кратер от взрива, няколко горящи тела и късчета овъглени кости.

Видяха и нещо друго, един неясен контур в мъглата. Беше на двуного, но много по-голямо, от което да е човешко същество, което Харланд някога бе виждал. Странно, но бронята, която носеше, напомняше на средновековна ризница от плочки, а в ръката си държеше голям метален щит със странна форма. Харланд видя блясъка на презареждащо се плазмено оръжие и... нямаше нужда от друго, за да заповяда незабавно отстъпление.

Харланд, Уокър, Кохран и Финчър отстъпиха и побягнаха, като стреляха напосоки с картечните си. По петите им ги следваха подчинените на Съглашението грънтове, които осейваха въздуха с изстрели от иглените си пистолети. Експлозиите на миниатюрните, остри като бръсначи шрапнели покосяваха всичко по пътя си. Харланд и останалите се заковаха на място и се хвърлиха на земята, разплисквайки гъстата, червена тиня, когато над главите им профуча едно от баншите на Съглашението. Докато се изправяха на крака, Кохран бе улучен. Грънтовете ги бяха настигнали. Той се сепна, от тялото му се разнесе звук на експлозия и той рухна на земята. Изпадна в безсъзнание толкова бързо, че дори не успя да изкрещи.

Харланд, Финчър и Уокър бързо приклекнаха и отвърнаха на огъня. Избиха дузина от дребните гадина, но след тях продължаваха да прииждат още, изпълвайки джунглата с лай и ръмжене.

— Спрете огъня — заповяда ефрейторът.

Изчака няколко секунди и когато грънтовете се приближиха, метна граната. С кънтящи уши бойците се обърнаха и побягнаха, без да поглеждат назад, като влачеха Кохран със себе си. Успяха някак си да се доберат до джипа и да се измъкнат оттам... или поне точно това се опитваха да направят сега.

— Ето там — каза Финчър и посочи към една просека между дърветата. — Този път би трябвало да води към хребета.

— Давай — отвърна Харланд.

Джипът поднесе, след това подскочи по насипа покрай реката, прелетя няколко метра във въздуха и се приземи върху меката глинеста

почва на джунглата. Финчър заобиколи няколко дървета и подкара джипа нагоре по склона. Озоваха се на върха на хълма.

— Господи, едва се измъкнахме — изпъшка Харланд. Той прокара калната си ръка през косата си и я приглади назад.

После тупна Финчър по рамото. Той подскочи.

— Редник, отбий тук. Опитай се да се свържеш с военната база „Браво“ по теснолентовия канал.

— Да, сър — отвърна с треперещ глас Финчър. Погледна към стоящия като парализиран редник Уокър и поклати глава.

Харланд провери състоянието на Кохран. Редникът изведнъж отвори очи, разчупвайки спечената по лицето му кал.

— Стигнахме ли вече, ефрейтор?

— Почти — отвърна Харланд. Пулсът на Кохран бе стабилен, макар че през последните минути лицето му бе преbledняло. Сега раненият приличаше на мъртвец. „По дяволите, помисли Харланд, та той ще умре от загуба на кръв“. Харланд сложи ръка на рамото на Кохран, за да му вдъхне кураж.

— Дръж се. Ще те зашием веднага, щом стигнем до лагера.

В базата разполагаха със спасителни кораби. Кохран имаше, макар и неголям шанс да оживее, ако успееш да го откарат при военните хирурзи в Генералния щаб или още по-добре до доковете на орбиталните кораби. За момент съзнанието на Харланд се изпълни с видения за чисти чаршафи, топла храна и еднометрова броня между него и силите на Съглашението.

— По канала има само шум, сър — каза Финчър, като прекъсна мечтанията му.

— Може би радиостанцията ни е повредена — промърмори Харланд. — Нали знаете, че тези взривяващи се игли изхвърлят облак от микро шрапнели. Някои от тях сигурно са попаднали и в нас.

— Страхотно — рече Финчър и се загледа в мускулестите си ръце.

— Да се махаме оттук — каза Харланд.

Гумите на джипа забоксуваха, след това зацепиха и машината бързо се понесе по хребета. Пейзажът изглеждаше познат. Харланд дори забеляза три чифта следи от гуми — да, точно по този път ги бе докарал лейтенантът. След десет минути щяха да стигнат обратно в базата. Нямаше за какво повече да се тревожи. Той се отпусна, извади

пакет цигари и измъкна една. Отлепи предпазната лента и я чукна по края, за да я запали. Финчър форсира двигателя и джипът бързо се закатери към билото на хълма. Пресече го и се закова на място с поднасяне.

Ако нямаше мараня, можеха да видят всичко от тази страна на долината — плътния зелен килим на джунглата, реката, която се извишаваше през долината, а на склона от другата страна, ясно забележим участък без дървета, заобиколен с бодлива тел и осеян от платформите на стационарните оръдия — военна база „Браво“.

Базата бе частично вкопана в хълма. Това бе направено за по-добро прикритие, а от друга страна осигуряваше безопасно място за укритие и за съхранение на муниции. Лагерът бе заобиколен с пръстен от сензори, които гарантираха, че никой не може да се промъкне до него незабелязан. Радарите и датчиците за движение бяха свързани към установките на ракети „земя-въздух“. От билото на хълма се спускаше път. На три километра надолу се намираше крайбрежният град Лазурен бряг.

Слънцето се прокрадна през гъстата мараня и ефрейтор Харланд видя, че всичко се е променило. Това пред тях не беше просто мъгла или мараня. Гъсти кълба дим се издигаха от долината, в която вече нямаше джунгла. Всичко бе опожарено. Цялата долина бе превърната в тлееща жаравя. Склоновете бяха осеяни от нажежени до червено кратери. С треперещи ръце той измъкна бинокъла си, вдигна го към очите си и... замръзна на място. Хълмът, на който се намираше лагерът, вече не съществуваше, бе изравнен със земята. На мястото му бе останала само огледална повърхност. Хребетите на съседните хълмове блестяха, покрити от напукан, стъкловиден слой. В далечината въздухът гъмжеше от самолетите на Съглашението. На земята грънтовете и чакалите издирваха оцелелите. Няколко пехотинци се опитваха да намерят укритие, имаше нападали стотици мъртви или ранени, които надаваха викове от болка или се опитваха да се измъкнат лазешком.

— Какво виждате, сър? — попита Финчър.

Цигарата се изплъзна от устните на Харланд и падна на ризата му, но той не можа да отдели очи от полесражението, за да я отърси.

— От базата не е останало нищо — промълви той.

В долината се движеше фигура, много по-голяма от останалите грънтове и чакали. Очертанията ѝ бяха размазани. Харланд се опита да фокусира бинокъла си върху нея, но не успя. Същото нещо бе видял в квадрант тринадесет — двадесет и четири. Грънтовете се разпръснаха, оставяйки широко пространство пред нея. Фигурата вдигна ръка, която приличаше на голямо оръдие, и близо до коритото на реката се вряза плазмен заряд. Дори и от това разстояние Харланд чу виковете на хората, които се бяха скрили там.

— Боже мой! — Той изпусна бинокъла. — Да изчезваме оттук, незабавно! — изрева той. — Обръщай, Финчър.

— Но...

— Те са загубени — прошепна Харланд. — Всички са мъртви.

Уокър изскимтя и се заклати напред-назад.

— А ако не мръднеш и ние ще умрем — викна Харланд. — Днес вече извадихме късмет веднъж. Да не го изпробваме повторно.

— Да-а — проточи Финчър и обърна джипа. — Да-а, голям късмет.

Той набра скорост надолу по хълма, после слезе с джипа от брега в коритото на реката.

— Следвай реката — каза му Харланд. — Тя ще ни отведе обратно до Генералния щаб.

Сянка пресече пътя им. Харланд се обърна и видя двойка късокрили банши, които пикираха към тях.

— Давай по-бързо! — изкрещя той на Финчър.

Финчър форсира джипа и зад тях се вдигнаха стълбове от водни пръски. Заскачаха по камъните и с поднасяне се понесоха по потока. Точно до тях паднаха плазмени заряди, водата изригна и се превърна в пара. По бронята на машината затракаха камъни.

— Уокър! — извика Харланд. — Стреляй с джекхамърите.

Войникът се сви на кълбо на седалката си. Харланд започна да стреля с картечницата. Куршумите прорязаха въздуха, но баншите ги избягнаха лесно. Тежката картечница бе точна само на сравнително къси разстояния, а освен това сега джипът непрестанно подскачаше нагоре-надолу.

— Уокър! — извика той отново. — Всички ще измрем, ако не изстреляш тези ракети!

Би наредил на Финчър да вземе ракетната установка, но за да го направи той трябваше да спре, или пък да кара без ръце. Ако джипът спреше, щяха да станат лесна плячка за баншите.

Харланд хвърли поглед към бреговете на реката. Бяха станали твърде стръмни за джипа. Не можеха да се измъкнат от реката, а тук нямаха прикритие.

— Уокър, направи нещо!

Ефрейтор Харланд продължи да стреля с картечницата, докато ръцете му отмаляха. Нямаше полза, баншите бяха твърде бързи и твърде далече. Още един плазмен заряд се стовари точно пред джипа. Гореща вълна заля Харланд. По гърба му изскочиха мехури. Изкрещя, но продължи да стреля. Ако не се намираха сред вода, плазмата щеше да стопи гумите и вероятно щеше да ги изпепели на място.

До него изригна стълб от нажежен пушек. За част от секундата той помисли, че стрелците на Съглашението най-накрая са ги улучили и че е мъртъв. Нададе несвързан рев и пръстите му конвулсивно стиснаха спусъка на картечницата. Баншито, в което се целеше, блесна и се превърна в кълбо от пламъци и летящи във всички посоки късове. Обърна се, затаил дъх. Не бяха уцелени.

Кохран бе коленичил до него. С една ръка стискаше стомаха си, а с другата бе вдигнал на рамото си джекхамъра. Окървавените му устни се разтегнаха в усмивка, после се завъртя, за да проследи и другото банши. Харланд се приведе и втората ракета изсвистя точно над главата му. Кохран се засмя, после изхрачи кръв и пяна. От очите му се стичаха сълзи — дали от радост, или от болка, Харланд не можеше да каже. Той се свлече по гръб и все още димящият „Джекхамър“ се изплъзна от ръката му. И второто „Банши“ експлодира и започна да пада по спирала към джунглата.

— Още два километра — изкрещя Финчър. — Дръжте се.

Той изви кормилото, джипът се измъкна от коритото на реката и заподскача нагоре по хълма, докато не излезе на павиран път. Харланд се наведе и попипа врата на Кохран, за да провери пулса му. Беше слаб, но се усещаше. Важното бе, че още е жив. Харланд вдигна поглед и към Уокър. Той седеше неподвижен, със стиснати очи. Импулсивното желание на Харланд бе да го застреля на място още сега. За малко всички не бяха загинали заради това проклето, страхливо говедо. Но

не. Всъщност се чудеше как самият той не бе изпаднал в подобно състояние.

Щабът бе пред тях. Но сърцето на ефрейтор Харланд се сви, когато видя на хоризонта пушек и пламъци. Преминаха през първия въоръжен пропускателен пункт. Караулното помещение и бункерите бяха пометени от взрив, а в калта се виждаха хиляди следи от грънтове. По-нататък той видя чували с пясък, наредени около голям колкото къща гранитен монолит. До него седяха двама морски пехотинци, които им махнаха. Когато джипът приближи, пехотинците станаха и отдадоха чест. Харланд скочи на земята и отвърна на поздрава. Единият от пехотинците имаше превръзка на окото и главата му бе омотана в бинт. Лицето му бе омазано в сажди.

— Боже мой, сър — каза той, — радвам се да ви видя, момчета.

Приближи се към джипа:

— Да имате случайно работеща радиостанция в тази машина?

— Не знам... не съм сигурен — отвърна ефрейтор Харланд. — Кой отговаря за базата? Какво се е случило?

— Съглашението ни нанесе тежък удар, сър. Те имаха танкове, въздушни подкрепления, хиляди от онези малки грънтове. Изпепелиха казармите и сградата на командването. За малко да стигнат и до бункера с боеприпасите. — Той погледна настрани за миг и единственото му око се насълзи. — Ние обаче се организирахме и се преборихме с тях. Това стана преди час. Мисля, че избихме всички, не съм сигурен.

— Кой отговаря за базата, редник? Един от хората ми е тежко ранен. Има нужда от спешна помощ, а аз трябва да докладвам за мисията си.

Редникът поклати глава.

— Съжалявам, сър. Първото, което взривиха, бе болницата. Колкото до това, кой управлява базата... мисля, че вие сте офицерът с най-висок ранг.

— Страхотно — промърмори Харланд.

— Отзад има още пет момчета — редникът махна с глава към стълбовете от пушек и трептящ от жегата въздух в далечината. — Те са в пожарникарски костюми, за да не изгорят и се опитват да спасят останалите оръжия и боеприпаси.

— Ясно — каза Харланд. — Финчър, опитай пак да се свържеш по радиото. Виж дали можеш да осъществиш сателитна връзка и подай сигнал за евакуация.

— Разбрано — потвърди Финчър.

Раненият войник се обърна към Харланд:

— Не може ли да извикаме помощ от военна база „Браво“, сър?

— Не — отвърна Харланд. — Тя също е силно засегната. Силите на Съглашението са завзели целия район.

Редникът се отпусна и се подпря на автомата си. Финчър подаде на Харланд слушалките на радиостанцията:

— Сър, сателитната връзка е добра. Свързах се с „Левиатан“.

— Говори ефрейтор Харланд — каза той в микрофона. — Силите на Съглашението удариха военна база „Браво“ и Генералния щаб... и ги унищожиха. Отблъснахме врага на територията на щаба, но жертвите са близо сто процента. Има ранени. Необходима е незабавна евакуация. Повтарям, необходима е спешна евакуация.

— Разбрано, ефрейтор. Разбираме положението ви. В момента евакуацията не е възможна. И ние имаме проблеми тук... — Шумът изведнъж се усили. След това гласът се чу отново: — Изпращаме помощ.

Връзката прекъсна. Харланд се обърна към Финчър.

— Провери предавателя.

Финчър пусна програмата за диагностика.

— Изправен е — каза той. — Получавам обратен сигнал от спътника. — Той навлажни устните си. — Проблемът явно е от тяхна страна.

Харланд не искаше дори да се замисля за проблемите, пред които можеше да е изправена флотата. Бе виждал достатъчно планети, превърнати в разтопено стъкло от кораби на Съглашението на орбита. Не искаше да умре тук, не и по този начин. Обърна се към мъжете около себе си:

— Казаха, че са пратили помощ. Спокойно — Той погледна към небето и подсвирна. — Най-добре ще е да изпратят тук долу цял полк.

От бункера се върнаха няколко от пехотинците. Бяха успели да измъкнат от огъня боеприпаси, автомати, касетка с гранати и няколко ракети „Джекхамър“. Финчър се качи на джипа заедно с двама-трима от мъжете, за да пренесе по-тежките оръжия. Впръскаха в корема на

Кохран още биопяна и превързаха раната му. Той бе изпаднал в кома. Свиха се в бункера и зачакаха. В далечината се чува експлозии.

Уокър най-накрая се обади:

— И... какво ще правим сега, сър?

Харланд не се обърна към него. Покри Кохран с още едно одеяло.

— Не знам. Можеш ли да се биеш?

— Мисля, че да.

Той му подаде автомат.

— Добре тогава. Ставай и застани на пост.

Измъкна цигара, запали я, дръпна и я подаде на Уокър. Той я взе, изправи се несигурно и излезе навън.

— Сър! — докладва той. — Спускаем кораб. От нашите!

Харланд грабна сигналните димки. Изтича навън и изви поглед към хоризонта. Високо в потъмняващото небе се появи точка, съпроводена от лесно различимото бръмчене на двигателите на пеликана. Издърпа предпазителя и хвърли димката на земята. Миг покъсно гъсти облаци зелен дим се издигнаха към небето.

Корабът бързо смени курса си и се спусна към тях. Харланд вдигна ръка над очите си, търсейки останалите кораби, но той бе само един.

— Един спускаем кораб? — промълви Уокър. — Само това ли са изпратили? Господи, та това не е подкрепление, а украса за погребалната ни церемония.

Пеликанът се снижи, разпръсквайки кал в радиус от десет метра, след това се докосна до земята и спря. Рампата се спусна и по нея с маршова стъпка слязоха десетина души.

За момент Харланд си помисли, че това са същите същества, които бе видял и по-рано — целите в броня и по-големи от всеки човек, който някога бе виждал. Той се вцепени — дори и да искаше, не би могъл да вдигне оръжието си. Те обаче бяха хора. Този, който вървеше начело, бе висок над два метра и имаше вид, сякаш тежи поне двеста килограма. Бронята му бе от странна отразяваща зелена сплав, под която се виждаше матовочерен слой. Движенията им бяха извънредно плавни и внимателни и в същото време бързи и точни. Приличаха повече на роботи, отколкото на хора от плът и кръв.

Този, който бе слязъл първи от кораба, се насочи към него. Въпреки че по бронята му нямаше отличителни знаци, Харланд видя знака на командващ главен морски старшина на визьора на шлема му.

— Командире, сър! — Харланд застана мирно и отдаде чест.

— Ефрейтор — отвърна той. — Свободно. Съберете хората си и да се захващаме за работа.

— Сър — обърна се към него Харланд, — сред моите хора има много ранени. Каква работа ще вършим, сър?

Шлемът на Командира въпросително се наклони на една страна.

— Дойдохме, за да си върнем Сигма Октанус Четири от силите на Съглашението, ефрейтор — каза спокойно той. — И за целта, ще ги избием до крак.

ГЛАВА 20

1800 ЧАСА, 18 ЮЛИ 2552 (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР) / СИГМА ОКТАНУС IV, КВАДРАНТ ДЕВЕТНАДЕСЕТ
НА ТРИДЕСЕТ И СЕДЕМ

Командира огледа това, което бе останало от лагера. Само четиринадесет морски пехотинци бяха оцелели срещу близо четиристотин мъже и жени, които бяха избити. Той се обърна към Кели:

— Изпрати някой да охранява кораба и остави трима да патрулират. Вземи останалите и обезопаси зоната за приземяване.

— Да, сър.

Тя се обърна към останалите спартанци, вдигна пръст, направи три бързи движения с ръка и те се пръснаха като привидения. Командира се обърна към ефрейтора:

— Вие ли командвате тук, ефрейтор?

Мъжът се огледа наоколо:

— Предполагам, че... да, сър.

— Считано от 9:00 часа стандартно военно време, командването на тази операция се поема от специалните военноморски части. Целият персонал на флота ще получава заповеди и ще докладва на нашите офицери. Ясно ли е, ефрейтор?

— Да, сър.

— А сега, ефрейтор, опишете ми накратко какво се е случило тук.

Ефрейтор Харланд се приведе и нахвърли груба карта на района, докато разказваше набързо за поредицата от жестоки изненадващи атаки.

— Ето тук, квадрант тринадесет на двадесет и четири. Точно тук ни нападнаха, сър. Нещо става там.

Командира внимателно огледа грубите чертежи, сравни ги с изображенията на местността на своя визьор и след това удовлетворено кимна.

— Качете ранените на пеликана, ефрейтор. Скоро ще се вдигаме оттук. Искам трима от вашите хора да се сменят на пост, останалите

трябва да поспят малко. Но да сме наясно — ако пеликанът стане на парчета, оставаме на Сигма Октанус IV.

Ефрейторът пребледня, после отговори:

— Разбрано, сър.

Той едва се държеше — изтощителните битки през деня си казваха думата. Пехотинецът отдаде чест, след това се оттегли, за да събере хората си. Под маската на шлема си, Джон се намръщи. Сега тези пехотинци бяха под негово командване и следователно част от неговия отряд. Те не разполагаха нито със снаряжението, нито с военната подготовка на спартанците. Вместо да разчита на тях, щеше да се наложи да ги пази. Трябваше да направи всичко възможно да се измъкнат невредими. Още една пречка в тази и без това рискована мисия.

Командира включи вътрешния канал за връзка:

— Водачи на отряди, среща след три минути на зоната за приземяване.

На визъора му проблеснаха светлини — спартанците потвърждаваха получената заповед.

Огледа разрушенията наоколо. Гаснещите лъчи на слънцето се отразяваха от хилядите празни сандъци от снаряди, разхвърляни по бойното поле. От десетките разбити шасита на джипове към замъгленото небе се издигаха облаци дим. В калта лежаха купища обгорени трупове. По-късно трябваше да погребат телата... преди до тях да са се добрали грънтовете.

Командира никога не би подложил на съмнение дадените му заповеди, но за миг го прониза съжаление. Този, който бе построил тук лагера без нужното предварително разузнаване, който се бе доверил сляпо на сателитните данни в територия, завзета от противника, бе страхотен глупак. Още по-лошо, бяха пропилили живота на опитни войници.

От юг тичешком се приближи водачът на зеления отряд. Командира не можеше да различи чертите ѝ през отражателното стъкло на шлема, но дори без да поглежда към визъора си, можеше да познае, че това е Линда, само от начина по който се движеше... е, и от снайпера SRS99C-S2 AM с оптичен мерник „Оракъл“, който носеше. Тя внимателно се огледа, увери се, че зоната е безопасна, метна на рамо снайпера и отсечено отдаде чест.

— Явявам се по ваша заповед, Командире.

Водачът на червения отряд — Джошуа — дотича от изток. Отдаде чест и каза:

— Детекторите за движение, радарът и системите за автоматична защита работят, сър.

— Отлично. Да повторим нещата още веднъж — Командира проектира топографската карта на района на визьорите на шлемовете им. — Първата цел на мисията е да съберем разузнавателни данни за разположението на силите и защитните съоръжения на Съглашението около Лазурния бряг. Втората цел: ако няма оцелели цивилни, имаме разрешение да взривим тактическата ядрена бомба „Хаос“, за да елиминираме силите на противника. Междувременно, ще се опитваме да избягваме контакта с врага.

Те кимнаха. Командира посочи четири притока, които се вливаха в делтата на реката близо до Лазурния бряг:

— Ще стоим настрана от тези пътища. По тях патрулират „Банши“ — той очерта кръг около мястото, където по-рано се намираще военна база „Браво“. — Ще избягваме и този район. Според пехотинците, той също е опасен. В квадрант тринадесет на двадесет и четири също е отчетена активност. Водач на червените, преведи взвода си покрай брега. Движете се между дърветата. Водач на зелените, следвайте този хребет, но също се придвижвайте под прикритие. Аз ще тръгна оттук — пътят, който показва Командира, минаваше през особено гъста част на джунглата.

— Сега е 18:30. Градът е на тринадесет километра оттук, би трябвало да стигнем дотам за не повече от четиридесет минути. Може да ни се наложи да се забавим, за да избегнем вражески патрули, но всички трябва да се съберем най-късно до 19:30 часа.

Показа близък план на картата на Лазурния бряг.

— Изходите на градската канализация се намират... — той посочи навигационните пунктове на визьорите — тук, тук и тук. Червеният отряд поема зоната около пристанището. Зеленият — жилищните райони. Аз ще поведе синия отряд към центъра. Въпроси?

— Докато сме под земята, връзката ни ще е ограничена — напомни Линда. — Как ще се свързваме, без да се издадем?

— Според файловете на местната администрация на колонията в горната част на пластмасовите тръбопроводи преминават стоманени

тръби. Свържете се към тях и използвайте заземено приемо-предавателно устройство, за да влезете във връзка. Ние ще разполагаме с отделен комуникационен канал.

— Разбрано — отвърна тя.

Командира продължи:

— Веднага след като тръгнем, спускаемият кораб ще излети и ще тръгне в тази посока — той показва място далече на юг от лагера. — Ако пеликанът не успее да стигне дотам..., резервното ни място за среща е тук — и той посочи пункт на петдесет километра на юг. — На това място групата за предварително разузнаване на ВСП е скрила устройство за сателитна връзка и комплект за оцеляване при кризисна ситуация.

Никой не отбеляза, че такъв комплект нямаше да им е нужен, ако Съглашението превърнеше повърхността на планетата в разтопено стъкло.

— Бъдете нащрек — каза Джон — и се върнете невредими. Свободно.

Те енергично отдадоха чест и се втурнаха да изпълняват задачите си. После той превключи на честотата на синия отряд:

— Време е да потегляме, сини. Върнете се при бункера за получаване на заповеди.

Три сини светлилки примигнаха на визъора на шлема му в знак на потвърждение. Миг по-късно дотичаха и останалите трима спартанци от неговия отряд.

— Явяваме се по ваша заповед — рапортува „Син-2“.

Командира бързо ги запозна с плана на мисията.

— „Син-2“ — кимна той към Кели, — ти взимаш ядрената ракета и медицинските принадлежности.

— Потвърдено. Кой ще носи детонатора, сър?

— Аз ще го взема — отвърна той. — „Син-3“ — обърна се към Фред, — ти ще носиш експлозивите. Джеймс, вземи резервното ни оборудване за връзка.

Провериха още веднъж въоръжението си: модифицирани автомати МА5В, приспособени за поставяне на заглушител, десет допълнителни пълнители, гранати, бойни ножове, пистолети М6D — малки, но мощни оръжия, които стреляха с куршуми „Магnum“, 45-ти калибър, достатъчни за да пробият броните на грънтовете.

Освен оръжията имаха и една сигнална димка — синият дим от нея щеше да е сигнал да ги приберат. Носеше я Джон.

— Да вървим — каза той.

Синият отряд потегли. Бързо навлязоха в джунглата в редица. Водеше „Син-4“. Джеймс имаше чувство за правилната посока. Редицата беше малко извита, тъй като Джон и Кели вървяха леко вляво от Джеймс. Най-отзад беше Фред. Движеха се предпазливо. На всеки тридесетина метра Джеймс махаше на групата да спре, докато методично оглеждаше околността за следи от неприятеля. Останалите от отряда приклякаха и се сливаха с плътния гъсталак на джунглата.

Джон провери данните на визьора си. Бяха изминали една четвърт от пътя до града. Въпреки предпазливостта, напредваха с добра скорост. Скафандрите „Мьолнир“ им позволяваха да си пробиват пътя през джунглата, сякаш бяха на разходка в гората. Постепенно рядката мъгла, спуснала се над гората, се превърна в проливен дъжд. Влажната почва стана на кал, забавяйки придвижването на групата.

„Син-4“ се закова на мястото си и вдигна юмрук — сигнала за незабавно спиране. Джон замръзна зад него, вдигна автомата си и започна да обхожда с цевта му местността, като следеше и за най-малкото движение. Обикновено спартанците разчитаха на сензорите на скафандрите си за откриване на силите на неприятеля. Но тук от сензорите за движение нямаше полза — всичко в джунглата се движеше. Трябваше да разчитат на очите и ушите си и на интуицията на предния пост.

— Преден пост до водача на групата: неприятелско присъствие — спокойният глас на Джеймс изпраща по канала за връзка, — вражески сили на сто метра от моята позиция, десет градуса наляво.

С много бавно движение „Син-4“ посочи към опасната зона.

— Прието — отвърна Джон. — Син отряд, остани на позиция.

Макар че сензорите за движение не вършеха работа тук, термичните датчици се оказаха много полезни. През пелената от дъжд Командира забеляза три студени петна — грънтове в техните скафандри с охладен газ.

— Син отряд, неприятелското присъствие потвърдено — той нанесе позицията на врага на визьора си. — Преден пост, оценка за числеността на противника?

— Водач, виждам десет, повтарям десет въоръжени единици на противника. Грънтове, сър. Движат се бавно, в двуреден строй. Още не са ни забелязали. Заповеди?

Съгласно заповедите, които имаше Джон, трябваше да се стараят да избягват сблъсък с противника, доколкото е възможно — спартанците бяха разпръснати твърде нарядко по бойното поле, за да се впускат в по-продължителна схватка. Но тези грънтове се бяха насочили право към укритието на пехотинците.

— Да им видим сметката, син отряд — каза той.

* * *

Групата грънтове се влачеше през калта. Смътно напомнящите на маймуни извънземни носеха блестящи брони с червени кантове. През скафандрите се виждаше загрубяла виолетово-черна кожа. Дихателни маски им доставяха преохладен метан — нормалната за извънземните атмосфера. Бяха десет на брой и се движеха в две колони на около три метра разстояние един от друг. Джон с удовлетворение забеляза, че изглеждаха отегчени — само този, който вървеше начело и двама от опашката държаха в готовност плазмените си пушки. Останалите си бърбореха със странна комбинация от пронизителен вой и гърлен лай. Бяха лесна мишена. Идеално.

Подаде няколко бавни сигнала с ръце на останалите от групата и те отстъпиха, докато напълно изчезнаха от ползрението на грънтовете. Командира включи общия комуникационен канал на взвода:

— Намират се на седемдесет метра от тази падина... — той постави навигационен маркер върху топографската карта на визьорите им. — Насочват се към западния хълм и вероятно ще следват терена до върха. Сега ще се оттеглим и ще се прикрием по продължение на източния хълм. „Син-4“, ти оставаш на патрулна позиция. Стой близо до дъното на падината и ни съобщи, когато задният отряд на колоната мине покрай теб. Цели се първо в тях, те са готови за стрелба. „Син-2“, заеми наблюдателна позиция на върха на хълма. „Син-3“, прикривай ме. Стреляйте само със заглушители, никакви експлозиви, освен ако нещата тръгнат на зле.

Изчака малко и даде заповедта:

— На позиции.

Лазешком спартанците се разпръснаха из хълма. Джон, който бе останал на централна позиция, зареди автомата си. Сред гъстата зеленина отрядът му бе практически невидим. Прикриваха ги също широките като варели дънери на дърветата. Измина една минута. После втора... трета... Сигналът за потвърждение на „Син-4“ премигна два пъти на визъора му. Врагът бе засечен. Поотпусна леко оръжието, изчаквайки...

Ето. На двадесет метра разстояние грънтът на предна позиция се придвижи до края на западния хълм, точно под позицията на Джон. Извънземното спря, а плазменото му оръжие обхождаше местността, след това започна бавно да се изкачва по склона. След миг се появи и останалата част от групата, която се движеше на десет метра зад него. Индикаторът на „Син-4“ премигна отново. *Сега*. Командира откри огън и с кратък откос изстреля три куршума. Приглушеният звук от изстрела бе недоловим сред шума на тропическия порой. Трите бронебойни куршума пронизаха и разкъсаха скафандъра на извънземното около гърлото. Грънтът стисна с две ръце раната, издаде кратко пискливо хъркане и се строполи мъртъв в калта. Веднага след това извънземните спряха тромаво. Изглеждаха объркани. Джон забеляза две присветвания и последните двама от колоната паднаха на земята.

— „Син-2“ до водача: ариергардът е елиминиран.

— Ударете ги сега! — излая той.

Четиримата спартанци изстреляха кратки откоси. За по-малко от секунда още четирима грънтове от патрула бяха повалени с изстрели в главата. Останалите трима измъкнаха плазмените си пушки и започнаха бясно да ги размахват, търсейки източника на огъня и бръщолевейки оживено на странния си лаещ език. Джон се прицели в този, който беше най-близо до него и натисна спусъка.

Извънземното се плъсна в калта, а от разкъсаната му дихателна маска забълбукаха мехурчета метан. Още два кратки откоса повалиха и последните двама грънтове.

* * *

Кели събра оръжията на грънтовете и подаде на всеки от отряда по една плазмена пушка. Спартанците имаха заповед при всяка възможност да изземат оръжия или технически устройства на Съглашението. Членовете на синия отряд се раздалечиха и продължиха пътя си. Когато чуха над главите си приближаващ звук на банши, се снишиха към земята и ги изчакаха да отминат. След още десет километра пресечена местност джунглата свърши и пред тях, по целия път до Лазурния бряг, се простряха оризови полета.

Преминаването им щеше да е още по-трудно от прекосяването на джунглата. Нахлузиха камуфлажни покривала, които екранираха топлинното им излъчване и запълзяха по корем през калта. Командира забеляза, че над града кръжаха три големи кораба. Ако превозваха войски, в тях можеха да се поместят хиляди войници на Съглашението. Ако пък бяха бойни кораби, всяка директна атака на града по суша би била обречена на провал. И в двата случая положението не беше особено добро. Погрижи се да направи ясен и чист видео— и аудиозапис на корабите.

Когато се измъкнаха от калта, се озоваха близо до брега в края на града. Командира провери картата и поведе отряда към изхода на канализацията. Двуметровата тръба бе преградена със стоманена решетка. Двамата с Фред лесно огънаха металните пръти и влязоха вътре. Започнаха да си проправят път през стигащата до хълбоците им мръсотия. Командира не обичаше тесните пространства. Тук подвижността им бе ограничена от тръбите. По-лошото обаче бе, че се движеха накуп и можеха лесно да бъдат унищожени с гранати или масиран огън. Сензорите за движение даваха сигнали за стотици цели. Тук те бяха напълно безполезни, объркваше ги постоянно изливащият се поток от страничните тръби.

Електронната карта го водеше през лабиринта от тръби. Отгоре се процеждаха снопове светлина, проникващи през вентилационните отвори в капациите на шахтите. От време на време нещо се преместваше и закриваше светлината. Спартанците се движеха бързо и безшумно през мътната вода, докато не стигнаха крайната си цел, точно под градския център на Лазурния бряг.

С леко трепване на главата Командира даде сигнал на хората си да се разпръснат и да държат очите си отворени. Той прокара сондата с

оптично влакно през капака на шахтата, на нивото на улицата и вкара другия край в шлема си.

Жълтата светлина на натриевите лампи къпеше всичко на повърхността в зловещо сияние. По ъглите на улиците стояха грънтове, премина сянката на обикалящо банши. Електрическите коли, паркирани на улицата, бяха преобърнати, а контейнерите за отпадъци бяха съборени или подпалени. Всички прозорци на нивото на улицата бяха счупени. Командира не видя никъде следи от цивилни.

Придвижиха се до следващата пресечка. Командира отново провери картината на повърхността. Тук бе по-оживено: група от грънтове с черни брони криволичеше по улицата, два чакала с глави на лешояди се боричкаха около къс месо. Нещо друго обаче привлече вниманието му. На тротоара, или по-точно над тротоара имаше други извънземни. На височина тварите бяха горе-долу колкото хора, но той никога преди не бе виждал нещо подобно. Смътно напомняха на охлюви, с бледа, розово-виолетова кожа. За разлика от останалите сили на Съглашението тези не бяха двуноги. Вместо крака имаха няколко подобни на пипала израстъци, стърчащи от дебелите им туловища. Рееха се на половин метър от земята, носени сякаш от странните розови мехури на гърбовете им.

Едно от тях отвори с пипало капака на кола и започна да разглобява електрическия двигател с изненадваща бързина. Само след двадесет секунди всички части бяха наредени в спретнати редици по настилката. Създанието спря за момент, след това с невероятна скорост пренареди частите, разглоби ги и ги свърза по няколко различни начина. Най-накрая то просто сглоби колата отново и отплува по пътя си. Командира провери видеокамерата, за да се увери, че е записал всичко. Тази раса от силите на Съглашението никога досега не бе регистрирана.

Завъртя оптичния кабел и го насочи към другия край на улицата. Една пресечка по-надолу кипеше още по-голямо оживление. Изтегли сондата и премести синия отряд още една пресечка на юг. Даде им знак да останат на място и след това се покатери по металните дръжки на шахтата, докато стигна под капака. Внимателно прокара сондата отново на повърхността през вентилационните отвори.

Точно до сондата се намираще копитото на един чакал и закриваше половината му полезрение. Той я завъртя много

предпазливо и видя още петдесет чакала, които сновяха напред-назад. Бяха групирани около сграда от другата страна на улицата. Сградата напомняше на снимките, показвани им от Дежа преди години — приличаше на атински храм с бели, мраморни стъпала и йонийски колони. В края на стълбите бяха разположени две стационарни оръдия. Още лоши изненади.

Прибра сондата и направи справка с картата. Сградата беше природонаучният музей на Лазурния бряг. Съглашението бе съсредоточило тук значителна огнева мощ — стационарните оръдия имаха внушителен обсег, при който една фронтална атака би била чисто самоубийство. „Защо защитават здание, построено от хората? — запита се той. — Дали това не е техният генерален щаб?“

Командира даде знак на „Син-2“. Посочи прохода, който минаваше под сградата. Вдигна два пръста, посочи към очите ѝ, после надолу към прохода, а след това бавно сви ръката си в юмрук. Съвсем бавно Кели тръгна на разузнаване по коридора.

Командира погледна часовника си. Всеки момент трябваше да се появят и червеният, и зеленият отряд. По негова заповед Джеймс вече беше инсталирал заземения приемо-предавател към тръбите над тях.

— Зелен отряд, приближете се.

— Разбрано, водачът на зеления отряд е тук, сър — прошепна по канала Линда. — Обследвахме жилищните райони. — Тя замълча за момент. — Нямахме оцелели... точно както на Дракон III. Закъснели сме.

Той разбра. И преди се бяха натъквали на това. Съглашението не взимаше пленници. На Дракон III бяха видели по сателитния канал как оцелелите хора бяха струпани заедно и разкъсани от хищните грънтове и чакали. Когато спартанците стигнаха до мястото, вече нямаше кого да спасяват, но поне бяха отмъстили за жертвите.

— Зелен отряд: останете в готовност и се пригответе за оттегляне и обезопасяване на района.

— Състояние на готовност — потвърди Линда.

Превключи на канала за връзка с червения отряд:

— Червен отряд, докладвайте.

Гласът на Джошуа запраця по комуникационния канал:

— Докладва водачът на червения отряд, сър. Попаднахме на нещо, което ще заинтересува ВСР. Забелязахме нов тип раса от силите

на Съглашението. Някакви дребни същества, които могат да летят. Приличат на учени или изследователи. Разглобяват каквото им попадне, като че ли търсят нещо. Не изглеждат, повтарям, не изглеждат враждебно настроени. Препоръчвам да не ги атакувате. Вдигат много голям шум, сър.

— Проблем ли имате?

— Проблемът бе избегнат, сър — отвърна той, — но има една спънка.

„Спънка“. За спартанците тази дума имаше по-специален смисъл. Попадане в засада или минно поле, ранен другар или въздушна бомбардировка — това бяха все неща, за които бяха подготвени. „Спънки“ бяха нещата, на които не знаеха как да реагират. Непредвидени усложнения.

— Продължавай — понижи глас Командира.

— Намерихме оцелели. Двадесет цивилни, скрити в товарен кораб. Сред тях има няколко ранени.

Командира се замисли върху тази информация. Не беше в правомощията му да поставя на кантар живота на няколко цивилни срещу възможността за унищожаване на десет хиляди от войските на Съглашението със заложеното от тях ядрено оръжие. По този въпрос заповедите, които имаше, бяха пределно ясни. Не можеха да взривят бомбата, ако това излагаше на риск живота на гражданското население.

— Нова цел на мисията, водач на червения отряд — каза Командира. — Изведете цивилните до пункта за изтегляне и ги евакуирайте на орбиталните бази.

Превключи отново каналите, за да предаде следващото съобщение до всички отряди:

— Водач на зеления екип, още ли сте в обхват?

След кратка пауза чу гласа на Линда:

— Слушам.

— Придвижете се към пристанището и съгласувайте действията си с червения отряд. При тях има оцелели, които трябва да се евакуират. Водачът на зеления отряд поема стратегическия контрол върху мисията.

— Прието — каза тя, — тръгваме натам.

— Разбрано, сър — отвърна и Джошуа, — ще изпълним задачата.

— Син отряд, край — и Командира прекъсна връзката.

Задачата на зеления и червения отряд нямаше да е лесна. Цивилните щяха да ги забавят, а ако се наложеше да ги защитават от патрули на Съглашението, най-вероятно щяха да ги забележат.

Върна се „Син-2“. Тя включи канала за връзка и докладва:

— До сградата има достъп. Има стълба, а след нея заварена стоманена преграда, но можем да си проправим път.

Командира съобщи по канала за връзка на своя отряд:

— Приемаме, че червеният и зеленият отряд ще успеят да изведат цивилните от Лазурния бряг. Действайте съгласно плана.

Спря за момент и след това продължи, обръщайки се към „Син-2“:

— Свали предпазителите на ядрената бомба и я зареди.

ГЛАВА 21

2120 ЧАСА, 18 ЮЛИ 2552 (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР) / РАЗРУШИТЕЛ НА КУОН „ИРОКЕЗ“, ВОЕННА ЗОНА В ОРБИТА ОКОЛО СИГМА ОКТАНУС IV

— Какво е състоянието на кораба? — попита капитан Кийс, като се появи на мостика, закопчавайки яката си. Направи му впечатление, че ремонтната станция „Люлка“ все още закрива задната им камера. — И защо още сме толкова близо до станцията?

— Сър, целият екипаж е на пултовете за управление на оръжията — отговори лейтенант Доминик. — Тактическите данни са прехвърлени на вашия пулт.

На екрана пред Кийс изскочи тактическата диаграма на „Ирокез“, съседните съдове и ремонтната станция.

— Както виждате — продължи лейтенант Доминик, — ние се отделихме от станцията, но тя се движи по същото направление като нас. Адмирал Станфорд иска да останат заедно с флотилията.

Капитан Кийс седна в командирското кресло — наричаха го още „горещото кресло“ — прегледа данните и кимна одобрително.

— Изглежда адмиралът има нещо наум.

После се обърна към лейтенант Хол:

— Какво е състоянието на двигателите, лейтенант?

— Двигателите работят на петдесет процента от мощността си — докладва тя. Изправи се в цял ръст, над метър и осемдесет, и отправи на капитана почти укорителен поглед. — Сър, двигателите понесоха сериозни поражения при последната битка. Направеният ремонт е... ами, най-доброто, което можахме да направим без пълната им замяна.

— Разбирам, лейтенант — отвърна спокойно Кийс.

В действителност той също се безпокоеше за двигателите, но нямаше смисъл да тревожи Хол още повече. Най-малко от всичко искаше да подкопава самочувствието ѝ.

— Офицер по оръжията? — капитан Кийс се обърна към лейтенант Хикова. Дребничката жена приличаше повече на порцеланова кукла, отколкото на боен офицер, но Кийс знаеше, че това

впечатление е само повърхностно. Във вените ѝ вместо кръв течеше живак, а нервите ѝ бяха от стомана.

— Магнитното оръдие се зарежда, сър — докладва тя, — заряд шестдесет и пет процента и нараства с два процента в минута.

Всяка операция на „Ирокез“ бе забавена до крайност. Двигателите, оръжията... не можеха да се откъснат дори от тромавата ремонтна станция. Кийс се изпъна в креслото си. Не разполагаше с време за самообвинения. Трябваше да направи най-доброто, на което бе способен с това, с което разполагаше. Нямахше друга алтернатива.

Вратите на асансьора се разтвориха и на палубата се появи млад мъж. Бе висок и строен. Тъмната му коса, по-дълга от разрешеното по правилник, бе зализана назад. Беше обезоръжаващо красив. Кийс забеляза, че жените от екипажа продължително огледаха новодошлия, преди да се върнат към задълженията си.

— Сержант Лъвъл на вашите заповеди, капитане — отривисто отдаде чест той.

— Добре дошли на борда, сержант. — Капитан Кийс отвърна на поздрава, учуден, че несресаният офицер се придържа толкова строго към военния протокол. — Поемете управлението на навигационния пулт, моля.

Останалите офицери на мостика забиха погледи в сержанта. Необичайно бе офицер с толкова нисък чин да пилотира голям кораб като този.

— Сър? — Лъвъл сбърчи чело, явно объркан. — Дали не е станала някаква грешка, сър?

— Вие сте сержант Уилям Лъвъл, нали? Доскоро назначен на външния наблюдателен пост „Архимед“?

— Да, сър. Изтеглиха ме оттам толкова неочаквано, че...

— Тогава заемете мястото си на пулта, сержант.

— Да, сър!

Сержант Лъвъл седна пред навигационния пулт, огледа за няколко секунди управлението му и го пренастрои по свой вкус. В ъгълчетата на устата на Кийс се прокрадна усмивка. Знаеше, че Лъвъл има по-богат боен опит от всеки друг офицер на мостика и му допадна, че сержантът се приспособява толкова бързо към непознатата обстановка.

— Покажете ми координатите на флотилията и относителното разположение на врага, сержант — нареди Кийс.

— Да, сър — отвърна Львъл.

Ръцете му затанцуваха по клавишите. Само след секунда на главния екран изскочи карта на системата. Дузина малки триъгълни маркери указваха флотилията на адмирал Станфорд, разположена между Сигма Октанус IV и нейната луна. Това бе отлична изходна позиция. Битката в орбита около планетата би ги поставила в капана на гравитационното ѝ поле, като бой с гръб, опрян в стена.

Кийс се вгледа внимателно в изображението на екрана и се намръщи. Адмиралът бе подредил корабите от флотилията в плътна формация. Когато силите на Съглашението започнеха да ги обстрелват с плазмените си оръжия, те нямаше да имат достатъчно пространство за маневриране. Корабите на Съглашението бързо се придвижваха навътре в системата. Капитан Кийс преброи двадесет сигнала на радара. Съотношението на силите никак не му харесваше.

— Получавам заповеди — каза лейтенант Доминик. — Адмирал Станфорд иска да заемем тази позиция възможно най-бързо.

На картата, в ъгъла на формацията, запулсира синьо триъгълниче.

— Сержант Львъл, откарайте ни там с максимална скорост.

— Разбрано, сър — отвърна той.

Капитан Кийс едва превъзможна надигналата се вълна на смущение, когато ремонтната станция започна да ги изпреварва. Тя зае позиция точно над плътната бойна формация на адмирала. Станцията се завъртя и застана с ръба си към приближаващата флота на Съглашението, за да се излага най-малко на техния огън.

— Завъртане и обратна тяга — каза сержант Львъл. „Ирокез“ се завъртя и намали скорост. — Ускорители за поддържане на станцията. На позиция сме, сър.

— Много добре, сержант. Лейтенант Хикова, отклонете колкото се може повече мощност, за да заредите магнитните оръдия.

— Разбрано, сър — отговори Хикова, — кондензаторите се зареждат с максимална скорост.

— Капитане — обади се лейтенант Доминик, — от корабния ИИ на „Левиатан“ получаваме кодирано направление за стрелба и броячи с оставащото време.

— Прехвърлете данните към лейтенант Хикова, покажете ги и на моя екран.

На тактическата карта се появи линия, която свързваше „Ирокез“ с една от приближаващите фрегати на Съглашението. В ъгъла се виждаше оставащото до изстрела време — двадесет и три секунди.

— А сега искам да видя направленията за стрелба на цялата флотилия, лейтенант Доминик.

Картата се покри с паяжина от траектории, до всяка от които имаше малък таймер. Адмирал Станфорд бе предвидил флотилията да разменя изстрели със Съглашението, както силите на Севера и Юга от времето на гражданската война — такава тактика можеше да се определи само като кървава... или дори самоубийствена. Каква, по дяволите, беше идеята на адмирала? Кийс се загледа в екраните, опитвайки се да открие логика в на пръв поглед налудничавата идея на адмирала... и най-накрая я разгада. Рисковано решение, но ако свършеше работа, можеше да се окаже гениално.

Таймерите за стрелба бяха подбрани така, че изстрелите да се групират в два или три мощни залпа. Първият залп трябваше да разруши щитовете на корабите на Съглашението, а последният окончателно да ги нокаутира. Номерът обаче можеше да мине само веднъж. След това, когато останалите невредими кораби на Съглашението отвърнеха на огъня, флотилията на КУОН щеше да бъде унищожена. „Ирокез“ и другите кораби бяха неподвижни мишени. Даваше си сметка, че адмиралът така или иначе не би могъл да се отдалечи твърде много от Сигма Октанус IV, но при нулева скорост и без пространство за маневриране нямаше как да избегнат плазмените торпеда.

— Пуснете сигнал за декомпресия във всички по-маловажни сектори на кораба, лейтенант Хол, и след това ги изпразнете.

— Да, сър — отвърна тя и прехапа долната си устна.

— Какъв е статусът на магнитните оръдия? — Кийс не можеше да отлепи погледа си от броячите на оставащото време до изстрела. Двадесет секунди... петнадесет... десет...

— Сър, всички магнитни оръдия са готови за стрелба! — обяви Хикова. — Свалям предпазители.

Корабите на Съглашението започнаха бавно да се завъртат в пространството, макар че все още се носеха по инерция към

формацията на КУОН. Отстрани по корпусите им се събираха червени искри.

Пет секунди.

— Прехвърлям контрола по изстрела на компютъра — каза лейтенант Хикова. Тя въведе в компютъра поредица от кодове за стрелба и след това блокира ръчното управление. „Ирокез“ подскочи и към врага с мълниеносна скорост се понесоха два снаряда.

На наблюдателния екран на десния борд се виждаше как разрушителите и фрегатите на КУОН изстрелват първия залп.

Флотилията на Съглашението също стреля. Червени стрели от енергия пронизаха пространството и полетяха към тях.

— Време до попадение на плазмените торпеда? — обърна се към сержант Лъвъл капитанът.

— Двадесет и две секунди, сър.

Вакуумът между двете сражаващи се сили се изпълни със стотици ивици от огън и нажежен метал, които сякаш разкъсваха самата тъкан на пространството. Траекториите им се сближиха, пресякоха се, след което огнените топки започнаха да нарастват на екрана.

Лейтенант Доминик каза:

— Получаваме втора поредица от времена и направления за стрелба. Адмирал Станфорд е на линията за спешна връзка, сър.

— Свържи ме на холокуб две — нареди Кийс.

Малкият холографски куб в близост до главния екран, който обикновено бе запазен за корабния ИИ, премигна и се задейства. В него се появи призрачното изображение на адмирал Станфорд.

— До всички кораби: останете на позициите си. Пренасочете цялата мощност на двигателите си за презареждане на оръдията. Намислили сме нещо специално. — Недейте, повтарям, недейте при никакви обстоятелства да нарушавате формацията или да стреляте, преди да получите заповед за това. Край.

И холографската проекция на адмирала изчезна, както се беше появила.

— Вашите заповеди, сър? — сержант Лъвъл се завъртя в креслото си.

— Чухте адмирала, сержант. Поддържайте кораба на сегашното положение. Лейтенант Хикова, незабавно заредете оръдията.

— Разбрано, сър.

Кийс кимна и Хикова се върна към работата си.

— Три секунди до попадението на първия залп — съобщи тя.

Кийс отново се обърна към екрана и се загледа съсредоточено в магнитните снаряди, които пълзяха по него и се стовариха върху корабите на Съглашението. Щитовете им проблеснаха в сребристосиньо и се претовариха, когато свръхплътните снаряди се забиха сред формацията. От ударите няколко кораба излетяха с въртене от позициите си.

— Оръжеен офицер? — извика той. — Поражения сред неприятеля?

— Многобройни попадения сред флотилията на Съглашението, сър — отговори Хикова, — попадение на втория залп... сега.

Няколко от изстрелите се разминаха с целите си. Кийс потрепна — всеки пропуснал целта снаряд означаваше още един вражески кораб, който щеше да оцелее и да отвърне на огъня. Основната част от снарядите обаче се врязаха в незащитените извънземни съдове. Главния разрушител на Съглашението бе улучен директно, наклони се и се завъртя наляво. Кийс видя как двигателите на разрушителя припламнаха, когато пилотът се опита да възстанови контрола си над него и точно в този момент втори магнитен снаряд го удари от другата страна. За секунда корабът на Съглашението потрепери, остана на мястото си, след това напрежението на корпуса стана твърде голямо и той се пречупи. Разрушителят се разпадна и се пръсна в широка дъга от отломки.

Втори кораб на Съглашението — този път фрегата — бе разтърсен от многобройните попадения на магнитните снаряди. Килна се на лявата си страна и се вряза в съседната фрегата от вражеската флотилия. От корабите изригнаха искри, когато в пространството експлодира сиво-бял стълб от изпуснати газове. Светлините на корабите примигнаха и угаснаха, когато двата безжизнени космически съда, скрепени в смъртоносна хватка, се стовариха в центъра на формацията на Съглашението. Миг по-късно останките от корабите удариха трета фрегата и експлодираха, изстрелвайки струи плазма в цялото околno пространство. Дузина от близките кораби започнаха да изпускат газове и по корпусите им проблеснаха огньовете.

Сега обаче, предният наблюдателен екран се изпълни с приближаващи плазмени торпеда.

— Командира на флотилията на линията за спешна връзка — обяви Доминик. — Само звуков сигнал.

— Пуснете го, лейтенант — нареди Кийс.

Високоговорителите се изпълниха с шум и пукот. Сред шума постепенно се отвори гласът на адмирал Станфорд:

— Щабът до всички кораби, останете на позициите си — каза адмиралът. — Пригответе се за стрелба. Подайте таймерите на вашите компютри и... стискайте палци.

Сянка премина през камерата от горната страна на кораба. Кийс видя на екрана как ремонтната станция, квадратна плоча с близо еднокилометрова страна, се завъртя и се плъзна пред формацията.

— Господи — прошепна сержант Львъл, — те ще поемат цялата тежест на ударите вместо нас.

— Доминик, провери телескопите. Виждаш ли от станцията да излитат спасителни капсули? — попита Кийс, макар че вече знаеше отговора.

— Сър — отвърна Доминик, а плътният му глас бе натезал от тревога, — нито една капсула не е напуснала станцията.

Очите на всички на мостика на „Ирокез“ бяха приковани в екрана. Кийс стискаше ръце от ярост и безсилие. Не можеха да направят нищо друго, освен да гледат.

Предният екран потъмня, когато станцията мина пред тях. По задната повърхност се появиха червени и оранжеви точки, метални пари, излитащи под формата на струи. Станцията се наклони обратно към флотилията, тласната от ударите на плазмените торпеда. Тя продължи да пада надолу, а пораженията се разпростряха по цялата ѝ площ. По повърхността ѝ се появиха дупки, разкриващи вътрешната структура от метални греди, които сега сияеха, нажежени до бяло. След това екранът остана отново празен.

— Долни камери — каза капитан Кийс. — Сега!

Гледката се смени, когато Доминик включи камерите по корема на „Ирокез“. Станцията се появи отново. Тя се въртеше и цялата ѝ предна повърхност пламтеше, горещината се предаваше от разтопения център към краищата...

— Магнитни оръдия готови за стрелба след три секунди — с леден глас съобщи лейтенант Хикова. — Целта е фиксирана.

Кийс стисна ръкохватките на креслото си:

— Екипажът на станцията пожертва живота си, за да ни даде възможност за този изстрел, лейтенант — изръмжа капитан Кийс, — не го пропилявайте.

„Ирокез“ се разтърси от изстрела на магнитното оръдие. На контролния екран Кийс видя, че цялата флотилия стреля едновременно. Двадесет и един оръдейни изстрела, три пъти подред за тези, които бяха дали живота си на борда на станцията.

— Всички кораби, разпръснете се и атакувайте! — изрева адмирал Станфорд. — Изберете целите си и стреляйте. Унищожете колкото можете повече от тези гадини. Край на връзката.

Трябваше да се преместят преди силите на Съглашението да успеят да презаредят плазмените си оръжия.

— Петдесет процента мощност на двигателите — нареди капитан Кийс — и поемете по курс две-осем-нула.

— Разбрано — потвърдиха в унисон сержант Лъвъл и лейтенант Хол.

— Лейтенант Хикова, свалете предпазителите на ракетните системи „Арчър“.

— Предпазителите свалени, сър.

„Ирокез“ се отдалечи почти под прав ъгъл спрямо формацията. Останалите кораби на КУОН се разпръснаха във всички посоки. Един от разрушителите набра скорост и пое срещу редиците от кораби на Съглашението.

В момента, когато корабите на КУОН се разпръснаха, залпът от магнитни снаряди достигна корабите на Съглашението. Адмиралът бе избрал за прицел остатъка от по-малките кораби от бойната група на неприятеля. Щитовете им проблеснаха, надиплиха се и изчезнаха. Фрегатите се разтърсиха от ударите на снарядите. Пробойни разкъсаха корпусите им. Цялото бойно поле бе осеяно от бавно носещи се, разрушени кораби. Изненадващият втори залп бе нанесъл съкрушителни поражения на Съглашението — поне дузина от вражеските кораби бяха извън строя. Така оставаха осем кораба — разрушители и крайцери.

Започна размяна на изстрели с импулсни лазери и ракети „Арчър“ и всички кораби на екрана се приближиха един към друг. Както корабите на КУОН, така и тези на Съглашението, спуснаха еднопилотните си изстребители. Тактическият компютър едва успяваше да следи всичко и Кийс се проклинаше заради липсата на корабен ИИ, докато в тъмнината просветваха ракетите и плазмените разряди. Еднопилотните кораби — изстребителите „Лонгсфорд“ на хората и плоските, подобни на риби изстребители на Съглашението — се гмуркаха и обстрелваха бойните кораби. Пространството бе изпълнено с изгорелите газове на ракетите „Арчър“. Сините снопове светлина на импулсните лазери се разсейваха в облаците от газове и хвърляха призрачно сияние над пялото бойно поле.

— Вашите заповеди, сър? — неспокойно попита Лъвъл.

Капитан Кийс се поколеба за миг — нещо... не беше наред. Битката се бе превърнала в пълен хаос и бе почти невъзможно да се каже какво се случваше. Данните от сензорите се объркваха от постоянните експлозии и стрелбата с енергийните оръжия на извънземните.

— Лейтенант Хол, сканирайте околността на планетата — каза Кийс. — Сержант Лъвъл, приближете ни до Сигма Октанус IV.

— Сър? — гласът на лейтенант Доминик звучеше учудено. — Няма ли да атакуваме флотилията на Съглашението?

— Не, лейтенант.

За част от секундата екипажът на мостика замря — всички, с изключение на сержант Лъвъл, който бързо натискаше клавишите и чертаеше новия курс на кораба. Всички бяха вкусили удоволствието от победата при последната си битка и сега искаха още. Капитан Кийс познаваше това усещане и добре знаеше колко е опасно. Той обаче нямаше намерение да влезе в бой с двигатели, работещи на половин мощност, с поражения по корпуса и без ИИ, който да направлява насочената отбрана срещу еднопилотните кораби на Съглашението. Едно плазмено торпедо в долната част на кораба и с тях бе свършено. Ако бе останал на старата си позиция и се беше опитал да стреля в бъркотията, вероятността да уцели приятелски кораб бе точно толкова голяма, колкото и вероятността да поразии вражески. Не. Имаше няколко повредени кораби на Съглашението, които те можеха да довършат, за да са сигурни, че няма да могат да нападнат повече тяхната

флотилия. Не очакваше това да ги покрие със слава, но при сегашното състояние на кораба славата не беше от особено значение. По-важно бе да оцелеят.

Капитан Кийс се загледа в бушуващата на екрана битка. „Левиатан“ бе улучен от плазмено торпедо и предната му част гореше. Кораб на Съглашението се блъсна във фрегатата на КУОН „Ясно време“, корпусите на двата съда се зацепиха един в друг и те откриха огън от упор. „Ясно време“ избухна в кълбо от ядрен взрив, който погълна и разрушителя на Съглашението. От тактическия монитор изчезнаха индикаторите и на двата кораба.

— Засечен е кораб на Съглашението в орбита около Сигма Октанус IV — докладва лейтенант Хол.

— Покажете ми го — каза Кийс.

На екрана се появи малък съд. Бе по-малък от фрегатата, но определено по-голям от извънземните спускаеми кораби. Беше гладък и лъскав и изглеждаше сякаш ту се появява, ту се слива с чернотата на заобикалящото го пространство. Двигателният отсек бе замаскиран и лишен от характерното виолетово-бяло сияние на двигателните системи на Съглашението.

— Намират се на геостационарна орбита над Лазурния бряг — съобщи лейтенант Хол. Стабилизаторите им работят само с микро импулси. По мое мнение за прецизно поддържане на курса.

Лейтенант Доминик я прекъсна:

— Регистрирам разсейки от насочено излъчване от повърхността на планетата, сър. Лазер в далечната инфрачервена област.

Капитан Кийс се обърна отново към битката, която се разгаряше на екрана. Дали тази касапница не бе само диверсия за отклоняване на вниманието? Единствената цел на първоначалната атака на Сигма Октанус IV бе да се спуснат кораби, които да завладеят Лазурния бряг. След като тя бе изпълнена, бойната група бе напуснала системата. А сега, каквито и да бяха целите на Съглашението на земята, те изпращаха информация към разузнавателния си кораб... докато останалата част от флота им държеше силите на КУОН настрана.

— По дяволите — промърмори той. — Сержант Львъл, поемете курс право към този кораб.

— Да, сър.

— Лейтенант Хол, натиснете двигателите докрай. Ще ми трябва максималната скорост, която можете да изстискате от тях.

— Разбрано, сър. Ако изхвърлим основния охлаждащ газ и използваме резервния, мога да вдигна мощността на двигателите до шестдесет и шест процента..., но само за пет минути.

— Направете го.

„Ирокез“ бавно се насочи към вражеския кораб.

— Пресрещане след двадесет секунди — каза Лъвъл.

— Лейтенант Хикова, заредете ракетните установки „Арчър“ от А до D. Разкъсайте този кучи син на парчета.

— Ракетните установки „Арчър“ са заредени, сър — отговори тя с равен глас. Ръцете ѝ се движеха грациозно по клавиатурата. — Стрелям.

Ракетите „Арчър“ се стрелнаха към разузнавателния кораб на Съглашението, но с приближаването си до целта започнаха да се отклоняват встрани, после неконтролируемо се завъртяха, подминаха кораба и се устремиха към планетата.

Лейтенант Хикова тихо изруга на японски.

— Насочващите прибори на ракетите бяха блокирани — каза тя. — Техните електронни заглушаващи системи са успели да измамат насочващите програми на ракетите, сър.

„Тогава нямаме друг избор, помисли Кийс. Могат да блокират ракетите ни, но да видим дали ще могат да блокират това.“

— Насочете кораба право към тях, сержант Лъвъл — нареди Кийс.

Той навлажни устни:

— Разбрано, сър.

— Дайте сигнал за сблъсък — разпореди се капитан Кийс, — хванете се здраво, готови за удар.

— Те се движат — каза Лъвъл.

— Следвайте ги.

— Корекция на курса. Дръжте се... — извика Лъвъл.

Осемхилядитонният „Ирокез“ се стовари върху малкия кораб на Съглашението. Ударът едва се почувства на мостика, но мъничкият извънземен кораб бе смазан от силата му. Премазаният му корпус се завъртя и започна да пада към Сигма Октанус IV.

— Докладвайте за повредите! — изрева Кийс.

— Пробив на корпуса в долни палуби от 3 до 8, сър — извика Хол. — Вътрешните херметични прегради вече са били спуснати и никой не се е намирал в тези сектори, съгласно вашите заповеди. Не са регистрирани повреди в системите.

— Добре. Застанете на първоначалната позиция на вражеския кораб, сержант Лъвъл. Искам да прихванем предавателния лъч.

Долните камери показваха кораба на Съглашението, който се гмурна в атмосферата. Щитът му засия в жълто, после в бяло и най-накрая изчезна, когато системите на кораба отказаха. Той избухна в кървавочервен пламък и се спусна към хоризонта, следван от черна струя дим.

— „Ирокез“ губи височина — каза сержант Лъвъл. — Падаме в атмосферата на планетата... корабът ще се обърне. — „Ирокез“ се завъртя на 180 градуса. Сержантът се съсредоточи над екраните и добави: — Имаме нужда от повече енергия. Сър, разрешете да използвам аварийните ускорители.

— Разрешавам.

Лъвъл изстреля задните аварийни ускорители и корабът подскочи. Очите на сержанта бяха приковани в екраните, докато се бореше за всеки сантиметър, който можеше да спечели от маневрата. От челото му се стичаше пот и напояваше пилотския му костюм.

— Орбитата е стабилизирана... почти — Лъвъл въздъхна с облекчение и се обърна към Кийс. — Успяхме, сър. Включвам стабилизаторите за прецизно поддържане на курса.

— Приемам — каза лейтенант Доминик и след това спря, — приемам някакъв сигнал, сър. Явно е кодиран.

— Непременно го запишете, лейтенант.

— Да, сър. Записващите устройства работят, но декодиращите програми не могат да дешифрират кода, сър.

Капитан Кийс се обърна към наблюдателния екран. Очакваше да види кораб на Съглашението готов за стрелба. От флотилиите както на Съглашението, така и на КУОН не бе останало много. В пространството се носеха дузина горящи кораби. Останалите се движеха бавно. По няколко кораба се виждаха огнени проблясъци. Единични експлозии осейваха черното небе.

Един от незасегнатите разрушители на Съглашението обаче, се обърна и напусна бойното поле. Завъртя се и се насочи право към

„Ирокез“.

— Охо — промълви Лъвъл.

— Лейтенант Хол, свържете ме с „Левиатан“ по канала за спешна връзка — нареди Кийс.

— Да, сър — каза тя.

В холокуба се появи образът на адмирал Станфорд. На челото му имаше дълбока рана, и от нея към очите му се процеждаше кръв. Той я избърса с трепереща ръка, очите му блестяха от гняв.

— Кийс? Къде, по дяволите, е „Ирокез“?

— Сър, „Ирокез“ се намира на геостационарна орбита над Лазурния бряг. Унищожихме един разузнавателен кораб на Съглашението и в момента прихващаме секретно предаване от планетата.

За момент адмиралът го изгледа с недоверие, след това кимна в знак на съгласие:

— Продължавайте.

— Един разрушител на Съглашението напуска битката... и в момента се насочва към нас. Мисля, че причината за нашествието на Съглашението може да се крие в това съобщение и те не искат да разберем какво е то, сър.

— Разбирам, синко. Стой там. Кавалерията идва на помощ.

На задния екран Кийс видя как останалите осем кораба на КУОН прекъснаха сраженията и се обърнаха към приближаващия се разрушител. Три магнитни оръдия стреляха и снарядите се врязаха в кораба на Съглашението. Щитовете му издържаха само за част от секундата, един от снарядите прониза носовата му част, но той продължи да се носи към „Ирокез“ с пълна скорост.

— Сигналят изчезна, сър — съобщи лейтенант Доминик. — Прекъсна по средата на предавания пакет. Прекъсването е от източника.

— По дяволите — капитан Кийс обмисли възможността да остане и да се опита отново да прихване сигнала, но само за миг. По-добре бе да запазят това, което вече бяха записали и да бягат с него, преди да е станало късно.

— Сержант Лъвъл, да изчезваме оттук.

— Сър! — каза лейтенант Хол. — Гледайте.

Разрушителят променяше курса си на движение... заедно с другите оцелели кораби на Съглашението. Те се разпръснаха и започнаха да набират скорост, за да излязат от системата.

— Та те бягат — каза лейтенант Хикова, а обикновено спокойният ѝ глас звучеше учудено.

Само за няколко минути корабите на Съглашението набраха скорост и изчезнаха в хиперпространството. Капитан Кийс погледна към задния екран и преброи само седем кораба от цялата флотилия на КУОН, които бяха останали невредими.

Той се отпусна на командирското си кресло:

— Сержант Львъл, връщаме се оттам, откъдето дойдохме. Бъдете готови да приемете ранени. Подайте отново въздух към всички запазени палуби.

— Господи — каза лейтенант Хол, — та ние май наистина спечелихме тази битка.

— Да, лейтенант. Спечелихме — отвърна Кийс.

Но той се питаше какво точно бяха спечелили. Силите на Съглашението имаха определена причина да навлязат в системата и го ужасяваше мисълта, че може би са получили това, за което бяха дошли.

ГЛАВА 22

2010 ЧАСА, 18 ЮЛИ 2552 (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР) / СИГМА ОКТАНУС IV, ЛАЗУРЕН БРЯГ

Време беше да заредят ядрената бомба. Малкото устройство притежаваше достатъчно енергия, за да унищожи Лазурния бряг и да изтрие от лицето на планетата заразата на Съглашението. Джон внимателно отстрани лентите, обвиващи тактическото ядрено устройство „Хаос“ и го прикрепил към стената на канала. Залепващият слой на гърба на черната полусфера прилепна към бетона. После той вкара ключа на детонатора в тънкия прорез на предната ѝ страна. По устройството нямаше външни индикатори. На визьора на шлема му обаче, се появи малък екран, указващ че ядреният заряд е задействан.

„«Хаос» АКТИВИРАН“, примигна надпис на визьора му, „ОЧАКВА СЕ СИГНАЛ ЗА ДЕТОНАЦИЯ“.

Устройството — трийсетмегатонов ядрен експлозив — можеше да се взриви само с радиосигнал и това представляваше проблем тук, в канализационната система. Дори сигнал от мощните комуникационни съоръжения на космически кораб не би могъл да проникне през стоманата и бетона над тях. Джон бързо монтира заземения приемопредавател и го поставил на тръбите над главата си. После трябваше да постави друг предавател отвън, за да предаде сигнала под земята... гореща линия, която щеше да отприщи огнената буря.

По принцип, изискванията на мисията бяха изпълнени. Скоро зеленият и червеният отряди щяха да евакуират цивилните. Бяха обследвали района и бяха открили нова разновидност от същества, принадлежащи към Съглашението — странното летящо създание, което разглобяваше и сглобяваше направените от хората машини, като учен или инженер, който изследва дадено устройство, за да разкрие тайните му. Сега можеше да се оттегли и да унищожи окупационните сили на Съглашението. Даже трябваше да се оттегли — по улиците над него се намираше цяла армия от грънтове и чакали, включително поне един взвод от ветерани с черни доспехи. Във въздуха се носеха три средно големи, спускаеми кораба. Специалните части на морските

пехотинци бяха избити и спартанците не можеха да разчитат на подкрепа. Негова беше отговорността да измъкне хората си невредими.

Този път обаче заповедите, които Джон бе получил, бяха необичайно общи и това го караше да се чувства некомфортно. Бяха му казали да проучи района и да събере разузнавателна информация за Съглашението. Знаеше със сигурност, че тук има още какво да научи.

В музея на Лазурния бряг определено ставаше нещо. Съглашението никога досега не бе проявявало интерес към човешката история и изобщо към хората или каквито и да било създадени от тях предмети. Бе виждал обезоръжен чакал да води ръкопашен бой, вместо да вдигне лежащия до него автомат. А единствената цел, за която силите на Съглашението бяха използвали издигнатите от хора здания, бе като мишени. Така че откриването на причината, поради която бяха завзели и пазеха музея, твърдо спадаше към събирането на разузнавателна информация съгласно неговите заповеди. Струваше ли си обаче да излага на риск живота на другарите си, за да разбере това? И ако загинеха, щеше ли да е пропилял живота им... да го е пожертвал за нещо значимо?

— Командире? — прошепна Кели. — Какво ще заповядате, сър?

Той включи комуникационния канал на синия отряд:

— Влизаме вътре. Използвайте заглушителите си. Не атакувайте неприятеля, освен ако не е крайно необходимо. Обстановката тук и бездруго е напечена. Искаме само да разберем какво са намислили и веднага се измъкваме.

Три светлини премигнаха в потвърждение на думите му. Командира знаеше, че те безрезервно вярват на преценката му. Надяваше се да е достоен за доверието им.

Спартанците провериха въоръжението си и завинтиха заглушители към автоматите си. След това тихо се прокраднаха по широкия страничен проход на канализацията. По стената се издигаше ръждива стълба, водеща до отвор в тавана, преграден от заварена стоманена пластина.

— Термичната паста вече е поставена — докладва Фред.

— Запали я — каза Командира, като отстъпи встрани и извърна поглед.

Термичната паста заискри като електродъгов кислороден, хвърляйки отчетливи сенки в помещението. Когато ослепителната светлина

угасна, в стоманената пластина се бе образувал назъбен кръг, нажежен до червено. Командира се изкачи по стълбата, опря гърба си в пластината и натисна. Тя се отдели с метално изпукване. Той я спусна долу и я остави настрана. Закачи към шлема си оптичното влакно и го провря през дупката. Помещението бе празно.

Напрегна мускулите на краката си и заедно със скафандъра „Мьолнир“ се прехвърли нагоре през дупката, а с лявата си ръка се издърпа в помещението. В дясната стискаше автомата, сякаш не бе потежък от пистолет. Подготви се да посрещне вражеския огън... но не се случи нищо. Продължи напред, оглеждайки малката тъмна стая. Помещението бе с каменни стени, по които имаше множество лавици. По тях бяха наредени стъклени буркани, пълни с прозрачна течност и различни екземпляри насекоми. По пода внимателно бяха подредени кутии и касетки.

След него влезе Кели, последваха я Фред и Джеймс.

— Засичам сигнали на сензори за движение — каза Кели по вътрешния канал.

— Блокирай ги.

— Готово — отвърна тя, — но в началото може да са ни хванали за малко.

— Разпръснете се — нареди Командира. — Бъдете готови да скочите обратно долу, ако тук стане твърде напечено. В противен случай започнете да действате по стандартната тактика за отвличане на вниманието и атака.

Зад вратата, вдясно от тях, по мраморния под отекна тропот от копитата на извънземни. Спартанците се стопиха в сенките. Командира приклепна зад една касетка и измъкна бойния си нож.

Вратата се отвори и в рамката се очертаха силуетите на четири чакала. Пред себе си държаха енергийни щитове, които допълнително разкривяха грозните им муцуни. Синьо-бялото сияние на щитовете пулсираше в тъмната стая. „Отлично, помисли си Командира. Това напълно ще блокира способността им да виждат в тъмното.“

В свободните си ръце чакалите държаха плазмени пистолети, готови за стрелба. Докато извънземните си шепнеха, цевите на пистолетите им се движеха напосоки, после се стабилизираха, когато те с бавни предпазливи движения започнаха да се промъкват напред. Движеха се в нестройна V-образна формация — водачът бе на метър

пред останалите. Групата се приближи до мястото, където се криеше Командира.

Раздаде се лек шум: звън на стъклени бутилки от другия край на стаята. Чакалите се обърнаха и... предоставиха на Командира незащитените си гърбове. Той изскочи от укритието и заби острието на ножа си в основата на гърба на най-близкия чакал. Отсече десния му крак, хвана другия чакал за тила и смачка черепа му. Другите двама се завъртяха и блестящите енергийни щитове ги отделиха от него. Чуха се три приглушени изстрела от автоматите МА5В. Куршумите достигнаха до целите си и кръвта на извънземните — черна на фона на ярката синьо-бяла светлина — опръска отвътре енергийните им щитове. Чакалите се строполиха на земята.

Командира събра плазмените им пистолети и откачи генераторите на щитовете, пристегнати на ръцете им. Имаше постоянна заповед да събира непокътнати образци, разкриващи технологиите на Съглашението. ВСР досега не бе успяла да възпроизведе енергийните щитове, но се надяваха на скорошен успех. Междувременно спартанците можеха да използват щитовете на убитите от тях чакали. Командира закрепил извитото парче метал към ръката си. Натисна единия от двата големи бутона на устройството и пред него се появи трептящ слой. Раздаде останалите генератори на другите от отряда. Натисна другия бутон и щитът изчезна.

— Не ги използвайте, освен ако нямате друг избор — каза той. — Бръмченето им и отражателната им повърхност могат лесно да ни издадат, а и не знаем колко дълго могат да издържат.

В отговор получи три премигвания.

Кели и Фред заеха позиции от двете страни на отворена врата. Тя вдигна палец в знак, че всичко е наред. Тръгна напред, а спартанците поеа след нея и започнаха да се изкачват по кръгло стълбище. Пред вратата на първия етаж тя спря за близо десет секунди. Най-накрая им махна и те пристъпиха в централното фоайе на музея.

В средата на залата бе окачен скелетът на син кит. Безжизненото туловище заприлича на Командира на космически кораб на Съглашението. Той прогони илюзията и бавно продължи напред по черните мраморни плочи. Странно, но не се натъкнаха на друг патрул от чакали. Стотици от тях охраняваха сградата отвън, а вътре нямаше нито един. Интуицията подсказваше на Командира, че нещо не е наред,

а Мендес му бе казал хиляди пъти да се доверява на усещанията си. Дали не беше капан?

Спартанците уплътниха редиците си и предпазливо се насочиха към източното крило. Тук бяха изложени образци от местната флора и фауна: гигантски цветя и бръмбари с големината на юмрук. Засега сензорите за движение не отчитаха нищо. Фред се закова на място... после рязко махна с ръка на Джон да се приближи. Бе застанал до витрина, в която бяха забодени препарирани пеперуди. На пода пред нея, с лице към земята лежеше размазан чакал. На гърба му се виждаше отпечатък от огромно ходило. Съществува, което бе сторило това, сигурно тежеше над един тон. Командира забеляза няколко кървави следи, водещи към западното крило.

Включи инфрачервените сензори и внимателно се огледа наоколо — нито в това помещение, нито в съседните имаше източници на топлина. Той тръгна по следите и даде сигнал на отряда да го последва.

В западното крило бяха научните експонати. По стените бяха окачени електростатични генератори и квантовополеви холограми, истински гоблен от проблясващи стрели и виещи се линии. В ъгъла имаше камера, в която жужаха субатомни маркери. Направи му впечатление, че движението в камерата е необичайно активно. Цялото помещение му напомняше на класната стая на Дежа на Рийч. Странично разклонение водеше към друго крило. На арката над входа му бе изгравирани надпис ГЕОЛОГИЯ.

Зад арката се намираше силен източник на инфрачервено излъчване, тънка като косъм нишка, която се издигаше право нагоре и извън сградата. Командира я видя само за секунда. Мигна с очи и вече я нямаше. Беше толкова ярка, че инфрачервените сензори се бяха претоварили и изключили автоматично. Даде знак на Джеймс да застане от лявата страна на арката, а на Кели и Фред — да отстъпят назад и да покриват фланговете. Самият той застана отдясно. Прокара сондата с оптично влакно пред себе си, като я огъна леко, за да надзърне зад ъгъла.

В помещението бяха изложени образци от минерали — серни кристали, необработени смарагди и рубини. В средата се намираше монолитен къс от розов кварц, широк три метра и висок шест. В единия край на залата имаше две същества. Командира не ги забеляза

веднага — стояха съвсем неподвижно и бяха... толкова огромни. Явно едното от тях бе премазало изпречилия се на пътя му чакал. Командира нерядко бе изпитвал страх, но никога не го показваше. Обикновено той просто отбелязваше това чувство, после го оставяше настрана и продължаваше напред, както го бяха учили по време на обучението му. Този път обаче не му беше толкова лесно да се отърси от страха.

Двете създания смътно напомняха хуманоиди. Бяха високи два метра и половина. Трудно бе да се различат частите на тялото им, защото от главата до петите бяха покрити с матова сиво-синя броня, подобна по цвят на корабите на Съглашението. Само на няколко места под бронята се виждаше кожата на създанията, осеяна със сини, оранжеви и жълти петна. На мястото на очите им се намираха тънки процепи. На лявата ръка на всяко от съществата висеше тежък щит, дебел като бронята на космически кораб. На дясната ръка бе закачено оръжие с огромна цев, което бе толкова масивно, че ръката отдолу сякаш се сливаше с него.

Движенията им бяха бавни и отмерени. Едното от тях свали един от минералите от поставката му и го постави в червена метална кутия. Наведе се над кутията, а в това време другото се обърна и натисна бутоните за управление на устройство, което приличаше на малък импулсен лазер. Лазерният лъч се насочи право нагоре, излизайки извън зданието през разбития стъклен купол над главите им. Това бе източникът на инфрачервеното излъчване. Явно разсеяната от праха във въздуха енергия се бе оказала достатъчно голяма, за да изгори инфрачервените му сензори. Устройство с такава мощност лесно можеше да изпрати съобщение дори и в космическото пространство.

Командира бавно сви юмрук — сигнал за останалите от отряда да се заковат на място. След това с бавни, премерени движения даде знак на спартанците да се подготвят за атака. Махна на Фред и Кели да минат напред. Фред се промъкна до него, а Кели се плъзна до Джеймс. После Командира вдигна два пръста и направи движение настрана, по посока на стаята. Светлините за потвърждение премигнаха. Той влезе пръв, движейки се странично от дясната страна. Плътно до него застана и Фред. Джеймс и Кели минаха от лявата страна. Откриха огън.

Бронебойните куршуми заотскачаха от броните на извънземните. Едното се обърна и вдигна щита си, за да закрие партньора си,

червената кутия и лазерния предавател. Куршумите на спартанците не оставяха дори и следа по техните брони. Извънземното леко мръдна ръка по посока на Кели и Джеймс. Светкавица заслепи Командира. Последва оглушителна експлозия, блъсна го вълна от нажежен въздух. Изминаха три секунди преди зрението му да се възстанови.

На мястото, където се намираха Кели и Джеймс, зееше огромен кратер, който се разширяваше назад. От стаята с научни експонати зад тях бяха останали само прах и пепел. Кели беше отскочила навреме. Беше приклепнала на пет метра навътре в стаята и продължаваше да стреля. Джеймс обаче не се виждаше никъде.

Другото грамадно същество се обърна към Командира. Той натисна бутона на генератора на защитно поле на ръката си. Успя да го направи точно навреме — оръжието на стоящото по-близо до него извънземно проблесна отново. Въздухът пред Командира затрептя и експлодира, той полетя назад, разби с трясък стената зад него и прелетя още десет метра преди да се удари в стената на съседната стая. Генераторът на защитното поле се бе нажежил до бяло. Командира откъсна разтопения метал от ръката си и го захвърли настрани. Никога досега не бе виждал такива плазмени оръжия. Бяха почти толкова мощни, колкото и стационарните, използвани от чакалите.

Той скочи на крака и се втурна обратно в стаята. Ако тези оръжия бяха подобни на плазмените оръдия на Съглашението, значи те също имаха нужда от презареждане. Надяваше се това да даде достатъчно време на спартанците да се справят с тях. Все още изпитваше страх, дори по-силен от преди, но неговият отряд бе тук и той трябваше първо да се погрижи за тях, преди да остави на чувствата да го надвият. Кели и Фред обикаляха около двете същества, стреляйки на откоси. Амунициите им привършваха и трябваше да сменят пълнителите. Това явно не вършеше работа. Така не можеха да се справят с тях. Може би ракета „Джекхамър“, изстреляна от упор, би проникнала през бронята им.

Погледът на Командира бе привлечен към центъра на помещението. Пред очите му попадна кристалът от розов кварц. Той нареди по комуникационния канал на останалите:

— Преминете на бризантни куршуми — след това той смени боеприпасите и откри огън... в пода до краката на гигантските същества.

Кели и Фред също смениха пълнителите и започнаха да стрелят. Мраморните плочи се натрошиха и дървото под тях се разлетя на трески. Едното от създанията вдигна ръка отново, подготвяйки се за стрелба.

— Продължавайте да стреляте! — изкрещя Джон.

Подът изскърца, огъна се и се продъни, а гигантските извънземни се стовариха в мазето отдолу.

— Бързо — извика Командира. Захвърли автомата си и застана зад кварцовия монолит. — Бутайте!

Кели и Фред се облегнаха с цялата си тежест на кристала и напрегнаха мускули. Огромният къс помръдна на милиметър. Джеймс се хвърли напред, блъсна се в кристала, подпря рамо до тях и натисна. Лявата му ръка от лакътя надолу бе изгорена, но той не издаде и стон. Кварцовият монолит помръдна, достигна до дупката в пода, наклони се и полетя надолу. При приземяването му се чу глух удар и изхрущяване. Командира се надвеси над ръба. От едната страна на каменния къс се подаваше крак, покрит с броня, а от другата — гърчеща се ръка. Създанията още бяха живи. Движенията им се забавиха, но не спираха.

Червената кутия се крепеше в неустойчиво равновесие на ръба на дупката. Залюля се... нямаха шанс да я достигнат навреме. Той се обърна към Кели — най-бързата от спартанците — и изкрещя:

— Хвани я!

Кутията се понесе надолу... и Кели скочи. С един скок тя грабна минерала, сви тялото си, претърколи се, после се изправи на крака, здраво стиснала в една ръка камъка и го подаде на Командира. Камъкът представляваше гранитен къс с няколко, подобни на диаманти, инклузии. Какво го правеше толкова важен? Пъхна го в чантата си за боеприпаси и после събори с ритник лазерния предавател на Съглашението. Отвън се чуваше шумът и лаят на армията от чакали и грънтове.

— Да се махаме оттук, спартанци.

Обхвана Джеймс с ръка и му помогна да се изправи. Спуснаха се в сутерена и като заобиколиха отдалече прикованите под камъка гиганти, се върнаха в тръбите на канализацията. Движеха се бързо през мръсотията и не спряха, преди да се измъкнат от канализационната система и да навлязат в оризовите полета в

покрайнините на Лазурния бряг. Фред закрепил здраво заземения предавател към стоманените тръби над главите им и го свързал към грубо направената антена отвън.

Командира погледна назад към града. Около небостъргачите кръжаха банши. Проектори на транспортните кораби на Съглашението къпеха улиците в синя светлина. Грънтовете сякаш бяха полудели, лаят и ревовете им се сливаха в оглушителна врява.

Спартанците се придвижиха към брега и последваха редицата от дървета на юг. На два пъти по пътя Джеймс колабира и най-накрая изпадна в безсъзнание. Командира го метна на рамо и го понесе. Спряха и се скриха, когато покрай тях премина патрул от дузина грънтове. Извънземните бързо ги подминаха — не ги видяха или не им обърнаха внимание, защото се носеха с пълна скорост обратно към града.

Когато стигнаха на километър от мястото на срещата, Командира включи връзката:

— Водач на зеления отряд, навлизаме в периметъра ви. Ще сигнализираме със син дим.

— Готови сме и ви чакаме, сър — отвърна Линда, — добре дошли.

Командира пусна една димна граната и те навлязоха в просеката. Пеликанът беше невредим. Ефрейтор Харланд и неговите пехотинци стояха на пост, а спасените цивилни бяха настанени на сигурно място в кораба. Зеленият и червеният отряд се бяха скрили сред храсталака и дърветата. Линда се приближи до тях. Даде знак на хората от своя отряд да поемат Джеймс и да го вкарат в пеликана.

— Сър — каза тя, — всички цивилни са на борда, готови сме за отлитане.

Командира изпита желание да седне, да затвори очи и да се отпусне. Но това обикновено бе най-опасният момент от всяка мисия... тези няколко последни мига, в които вниманието ти е притъпено.

— Добре. Огледайте зоната още веднъж, за да сме абсолютно сигурни, че никой не ни е проследил.

— Да, сър.

Ефрейтор Харланд се приближи и отдаде чест.

— Сър? Как успяхте? Цивилните казаха, че сте ги измъкнали от града покрай цяла армия на Съглашението, сър. Как го направихте?

Джон вирна глава:

— Такава беше нашата задача, ефрейтор — каза той.

Ефрейторът го погледна вторачено, после и другите спартанци:

— Разбирам, сър.

Когато водачът на зеления отряд докладва, че зоната е чиста и последният спартанец се качи на кораба. Джеймс беше дошъл в съзнание. Някой бе свалил шлема му и бе подложил одеяло под главата му. Очите му бяха пълни със сълзи от болката, но той успя да отдаде чест на Командира с лявата си ръка. Джон махна на Кели, тя му инжектира доза обезболяващо и Джеймс отново изпадна в безсъзнание.

Пеликанът се издигна във въздуха. В далечината двете слънца се показваха на хоризонта и контурите на Лазурния бряг се очертаваха в утринната светлина. Корабът внезапно ускори и започна да се издига с пълна скорост, поемайки на юг.

— Сър — каза пилотът по вътрешния канал, — получаваме многобройни сигнали от радарите... към нас се приближават около двеста банши.

— Ще се погрижим за това, лейтенант — отговори Джон. — Бъдете готови за електромагнитен импулс и ударна вълна.

Командира задейства радиопредавателя си и бързо набра последния защитен код, след което изпрати кодираното съобщение. На хоризонта се появи трето слънце. За миг то засенчи светлината на двете звезди, после бавно изстина до кехлибареножълто и червено, а небето потъмня от черни облаци прах.

— Мисията е изпълнена — каза той.

ГЛАВА 23

0500 ЧАСА, 19 ЮЛИ 2552 (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР) / РАЗРУШИТЕЛ НА КУОН „ИРОКЕЗ“, ВОЕННА ЗОНА В ОРБИТА ОКОЛО СИГМА ОКТАНУС IV

Капитан Кийс се облегна на медния парапет на мостика на „Ирокез“ и започна да оглежда опустошенията. Пространството около Сигма Октанус IV бе осеяно с отломки: безжизнените туловища на кораби на Съглашението и на КУОН бавно се въртяха във вакуума, заобиколени от облаци останки: назъбени парчета броня, разбити корпуси на еднопилотни кораби и овъглени метални късове, които представляваха източник на милиони отразени сигнали за радарите. Това поле от отпадъци щеше да представлява опасност за навигаторите в продължение на десетилетия. Бяха успели да открият почти всички тела на загиналите в битката.

Кийс мерна с поглед останките от „Люлка“ в момента, когато поразената космическа ремонтна станция прелетя покрай него. Широката цял километър плоча сега бе изведена на стабилна висока орбита около планетата. Тя бавно се разкъсваше от собственото си въртене, гредите и металните пластини се усукваха и огъваха под действието на гравитационните сили. Плазмените оръжия на Съглашението бяха прогорили десетте слоя от свръхтвърд метал, сякаш бяха хартия. Тридесет доброволци от станцията бяха загинали, пилотирайки тромавото съоръжение. Адмирал Станфорд бе постигнал своята „победа“, но на каква цена.

Кийс извади на електронния си бележник данните за жертвите и оценките на пораженията. Намръщи се, докато цифрите минаваха по екрана. Силите на КУОН бяха загубили повече от двадесет кораба, а оцелелите бяха претърпели тежки поражения. Повечето налагаха месеци поправки в корабостроителниците. Близо хиляда души бяха загинали в битката, а още стотици бяха ранени, повечето от тях се намираха в критично състояние. Към това трябваше да се добавят хиляда и шестстотин пехотинци, загинали на повърхността на планетата, както и триста хиляди цивилни, убити от силите на Съглашението. „Някои спечелиха“ — помисли горчиво Кийс.

Лазурният бряг сега представляваше димящ кратер, но останалата част от планетата все още принадлежеше на хората. Бяха спасили близо тринадесет милиона души. Може би все пак жертвите бяха оправдани. Толкова много живот и смърт бяха сложени на везните при тази битка. Ако балансът в това уравнение се бе наклонил дори малко в тяхна вреда, може би всичко щеше да е загубено. Никога не бе учил на това студентите си в Академията — че победата зависи колкото от уменията, толкова и от късмета.

Капитан Кийс се загледа в последния завръщащ се от повърхността на планетата кораб. Той се скачи с „Левиатан“ и след това огромният транспортър се обърна и започна да набира скорост, за да излезе от системата.

— Обиколката е завършена — докладва лейтенант Доминик. — Мисля, че прибрахме и последната спасителна лодка, сър.

— Искам да сме напълно сигурни, лейтенант — отвърна Кийс. — Преминете още веднъж през системата. Сержант Лъвъл, определете курса, ще направим още една обиколка.

— Да, сър — уморено отвърна Лъвъл.

Екипажът на мостика бе изтощен както физически, така и емоционално. Всички бяха дали удължени дежурства, докато търсеха оцелели. След тази обиколка капитан Кийс възнамеряваше да смени дежурствата.

Погледна към екипажа и забеляза, че нещо се бе променило. Движенията на лейтенант Хикова бяха потвърди и решителни, като че ли всичко, което правеше сега, щеше да предопредели изхода на следващата им битка. Разликата спрямо обичайната ѝ апатичност просто се набиваше на очи. Престорено приповдигнатото настроение на лейтенант Хол бе изместено от истинска увереност. Доминик изглеждаше почти щастлив — пръстите му с лекота набираха доклада до флотското командване. Дори сержант Лъвъл изглеждаше оживен, въпреки изтощението си.

Може би адмирал Станфорд все пак бе прав. Може би флотът се нуждаеше от тази победа повече, отколкото той можеше да си представи. Бяха надвили Съглашението. Макар да не бе широко известно, флотът на КУОН бе успявал да победи решително само в три малки сражения. А откакто адмирал Коул бе превзел отново колонията Харвест, не бе имало сражение от такъв мащаб. Още повече завършило

с пълна победа и спасяването на цял един свят. Това щеше да докаже на всички, че победата е възможна, че все още има надежда. Но, замисли се той, реална ли беше тази надежда? Успяха да победят, защото имаха късмет и два пъти повече кораби от силите на Съглашението. И освен това, той подозираше, че бяха надвили врага, само защото истинската цел на Съглашението не беше да победи.

Офицерите от военноморското разузнаване бяха пристигнали на „Ирокез“ веднага след битката. Те поздравиха капитан Кийс за проявената храброст, а после прекопираха и изтриха всеки бит от данните, прехванати от наземното предаване на врага. След това, разбира се, шпионите на ВСР си заминаха, без да дадат никакви обяснения.

Докато си играеше с лулата, Кийс прехвърляше отново сражението в главата си. Не. Силите на Съглашението бяха загубили, просто защото целта им на Сигма Октанус IV бе различна — и ключът се съдържаше в прехванатото съобщение.

— Сър — каза лейтенант Доминик, — пристигат заповеди от командването на флота.

— Прехвърлете ги на моя пулт, лейтенант — нареди капитан Кийс от командното кресло. Компютърът сканира ретината и отпечатъците от пръстите му и декодира съобщението. На малкия монитор пред себе си той прочете:

**ВАЖНО СЪОБЩЕНИЕ НА КОСМИЧЕСКОТО УПРАВЛЕНИЕ НА ОБЕДИНЕНИТЕ НАЦИИ
НОМЕР 09872Н-98**

Код на секретност: червено

Код за общ достъп: файл (светкавица-матрица-четири)

От: Адмирал Майкъл Станфорд, командващ офицер на космическия кораб на КУОН „Левиатан“/ Командващ на „Трети отдел“ на КУОН (служебен номер в КУОН: 00834-19233-НС)

До: Капитан Якоб Кийс, командващ офицер на космическия кораб на КУОН „Ирокез“ (служебен номер в КУОН: 01928-19912-ЖК)

ТЕМА: ЗАПОВЕДИ ЗА НЕЗАБАВНО ИЗПЪЛНЕНИЕ
Ниво на достъп: СЕКРЕТНО (съгласно директива
БГХ)

/начало на файла/

Кийс,

Остави всичко друго и тръгвай към хангара. ВСР
вика и двама ни на незабавен инструктаж в главната
квартира на Рийч. Изглежда, че шпионите от
военноморското разузнаване, както обикновено, имат
намерение да си играят на криеница.

После ще има пури и коняк.

Поздрави,

Станфорд

/край на файла/

„Страхотно“ — промърмори сам на себе си той.

— Лейтенант Доминик, предайте моите поздравления на
адмирала. Сержант Лъвъл, генерирайте случаен вектор съгласно
протокола на Коул и се подгответе за напускане на системата. Изведете
ни за един час в хиперпространството, после ще сменим курса и ще се
насочим към военната база на Рийч.

— Прието, сър. Случайният вектор за скок е готов, следите ни са
прикрити.

— Лейтенант Хол, организирайте отпуските на екипажа.
Връщаме се за поправки и добре заслужена почивка и възстановяване.

— Слава богу — вметна сержант Лъвъл.

Без да е задължен да го прави, капитан Кийс щеше да се погрижи
да осигури на екипажа си почивката, която заслужаваха. Това бе най-
малкото, което можеше да направи за тях. „Ирокез“ бавно ускоряваше
в посока извън системата. Кийс се загледа за последен път в Сигма
Октанус IV. Сражението бе приключило, но защо имаше чувството, че
се е насочил към следваща битка?

* * *

„Ирокез“ си проправяше път през облак от титанов прах, образуван от броня на кораб на КУОН, изпарена от плазмено торпедо на Съглашението. Фините частици отразяваха светлината от Сигма Октанус и искряха в червено и оранжево. Изглеждаше така, сякаш разрушителят се носеше сред океан от кръв. След време специален екип по обезопасяване щеше да прочисти района и да събере отломките. Сега обаче из системата все още се носеха отпадъци, вариращи по размер от микроскопични пращинки до тридесетметрови секции от ремонтната станция.

Една от тези отломки летеше съвсем близо до „Ирокез“. Представляваше малък къс с големина на топка за тенис, почти неотличим от останалите парчета с подобен размер, които задръстваха екраните на радарите и даваха фалшиви сигнали на термичните сензори. Ако някой обаче, се вгледаше по-внимателно, щеше да забележи, че точно това парче метал се движи в посока обратна на заобикалящите го отломки. Летеше по следите на ускоряващия се кораб и целенасочено се приближаваше към него. Когато бе достатъчно близо, от него се проточиха миниатюрни електромагнити, които го насочиха към основата на двигател номер три на „Ирокез“. Там то се сля идеално с останалите елементи от ванадиева стомана.

На повърхността му се отвори обектив и се насочи към звездите, събирайки данни, за да определи текущото си местоположение. Щеше да прави това в продължение на няколко дни, като в същото време натрупва енергиен заряд. Когато зарядът достигнеше критична стойност, щеше да изстреля едно нищожно кристалче памет от талиев нитрид със скорост близка до тази на светлината, около което щеше да се образува малко хиперпространствено поле. Ако траекторията му бе прецизно изчислена, кристалчето щеше да попадне право в приемник на Съглашението, разположен на точно определено място в реалното пространство и малката автоматична сонда щеше да разкрие на Съглашението всяко място, през което бе минал „Ирокез“.

ГЛАВА 24

1100 ЧАСА, 12 АВГУСТ 2552 (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР) / СИСТЕМА ЕПСИЛОН ЕРИДАНИ, ВОЕНЕН КОМПЛЕКС „РИЙЧ“, ПЛАНЕТА РИЙЧ, ЛАГЕР „ХЕТКОК“

Командира подкара джипа към укрепения портал, без да обръща внимание на цевта на картечницата, насочена не особено точно към него. Дежурният ефрейтор енергично отдаде чест, когато Джон му подаде картата си за самоличност.

— Сър! Добре дошли в лагера „Хеткок“ — поздрави го офицерът. — Следвайте този път до вътрешния пост и представете своите акредитиви там. Те ще Ви насочат към централната сграда.

Джон кимна. Тежката метална порта се разтвори и гумите на джипа изхрущяха по чакъла. Сгушен сред високите планини на северния континент на Рийч, лагерът „Хеткок“ бе укрепление от най-висок клас: обичайните му посетители бяха държавни глави, висши офицери и други високопоставени личности, както и една дивизия от опитни, калени в боя морски пехотинци.

— Сър, моля следвайте синия път до този пункт — упъти го ефрейторът на вътрешния пост, като сочеше с ръка към окачена на стената карта — и паркирайте на паркинга за посетители.

След минута видяха централната сграда. Джон спря джипа и закрачи през приятно познатия вътрешен двор. Той и другите спартанци тайно бяха идвали тук по време на тяхното обучение. С мъка скри усмивката си, когато си спомни колко пъти бяха задигали храна и провизии от базата. Това място му липсваше. Твърде отдавна не се бе връщал на Рийч. Това бе едно от малкото места, за които Джон смяташе, че не са застрашени от Съглашението. В орбита над главите им кръжаха стотина кораба и двадесет магнитни оръдия „Марк V“. Оръдията се захранваха от термоядрени реактори, заровени дълбоко в недрата на планетата. Всяко оръдие „Марк V“ можеше да изстреля снаряд с такава скорост и маса, че дори щитовете на Съглашението трудно щяха да издържат повече от един залп. Неговият дом никога нямаше да падне.

Високи огради и бодлива тел ограждаха вътрешния двор на лагера. Командира спря пред портала и отдаде чест на военния полицай. Той впери очи в парадната му униформа, застана мирно със зейнали уста, без да може да отдели поглед от него.

— Очакват Ви, Командире, сър. Моля, заповядайте.

Реакцията на постовия не беше изненадваща. Слуховете за спартанците и техните постижения се разпространяваха въпреки булото на секретност, с което ВСП се опитваше да ги обгърне. Преди три години информацията за тях бе станала публично достояние по настояване на адмирал Станфорд — за повдигане на бойния дух. От пръв поглед можеше да се познае, че Командира принадлежи към спартанците. Беше висок над два метра, а теглото му бе 130 килограма здрави като стомана мускули и твърди като камък кости. Освен това на униформата му имаше специални отличителни знаци: златен орел с хищно извадени нокти, готов за нападение. В единия си крак птицата държеше светкавица, а в другия — три стрели.

Емблемата на спартанците не бе единственото нещо, което привличаше вниманието в парадната му униформа. Лявата му страна бе покрита от бойни отличия и медали. Мендес би се гордял с него, но Джон отдавна бе престанал да обръща внимание на почестите, с които го отрупваха. Не обичаше лъскавите одеяния. Той, както и другите спартанци, предпочиташе своя скафандър „Мьолнир“. Без него се чувстваше някак разголен и беззащитен, като че ли беше излязъл без кожата си. Бе свикнал с увеличените си скорост и сила, с това, че мислите му незабавно се превръщаха в действия.

Командира влезе с отмерена стъпка в централната сграда. Отвън тя приличаше на най-обикновена, макар и голяма колиба от неодялано дърво. Вътрешните ѝ стени обаче бяха облицовани с бронирани плочи от „титан-А“, а в подземията ѝ се намираха бункери и луксозни конферентни зали, простиращи се на стотици метри под земята, в планинските недра. Взе асансьора до подниво III. Военният полицай му бе казал да изчака в залата за инструктаж, докато бъде извикан от комисията. В залата вече седеше ефрейтор Харланд със списание в ръка и нервно потропваше с крак по пода. С влизането на Командира той незабавно скочи и отдаде чест.

— Свободно, ефрейтор — каза Командира. Хвърли неодобрителен поглед към тежко тапицираните кресла и реши да

остане прав.

Ефрейторът се загледа в униформата му, беше нервен. Накрая се изпъна и каза:

— Мога ли да ви попитам нещо, сър?

Командира кимна.

— Как станахте спартанец? Искам да кажа... — той сведе поглед към земята, — искам да кажа, ако някой иска да се запише за спартанец, какво трябва да направи?

Да се запише? Командира се замисли върху думата. Как се бе записал той! Преди двадесет и пет години д-р Хелси го бе избрала заедно с другите спартанци. За него това бе чест, но той никога не се беше записвал. Всъщност никога не беше виждал други спартанци, освен своите другари. Някога, когато беше „завършил“ обучението си, бе чул д-р Хелси да споменава, че Главния Мендес ще тренира друга група спартанци, но никога не ги беше виждал — нито тях, нито пък него.

— Не можеш да се запишеш — каза той накрая на ефрейтора, — трябва да те изберат.

— Разбирам — отвърна ефрейтор Харланд и сви вежди. — Все пак, сър, ако някой някога попита, кажете им да ме запишат.

Появи се военният полицаи.

— Ефрейтор Харланд. Очакват ви.

В другия край на помещението се отвори двойна врата. Харланд отново отдаде чест на Джон и кимна. Докато вървеше към вратата, ефрейторът се размина с по-възрастен мъж, който излизаше от залата. Бе облечен с униформата на капитан от военноморските сили на КУОН. Джон бързо го огледа от глава до пети. Нашивките му бяха лъскави, материята беше нова. Явно наскоро бе произведен в чин. Джон застана мирно и отривисто отдаде чест.

— Офицер на борда — каза отсечено той.

Капитанът поспря и внимателно изгледа Джон. Докато отвръщаше на поздрава, в очите му проблесна игриво пламъче:

— Свободно, Командире.

Джон застана свободно. Името на капитана беше Кийс, Я. То беше избродирано на сивата му парадна куртка. Джон разпозна името незабавно: капитан Кийс, героя от Сигма Октанус. „Или поне — помисли си той, — един от оцелелите герои.“ Кийс погледна към

униформата на Командира. Очите му се спряха върху емблемата на спартанците, а после на пластината с неговия номер, точно под ивиците, указващи неговия чин. По лицето на капитана се появи лека усмивка:

— Радвам се да ви видя отново, Командире.

— Сър? — Командира никога не беше срещал капитан Кийс. Чувал бе за великолепната му тактическа маневра при Сигма Октанус, но никога не се бе срещал с него лице в лице.

— Срецнахме се много, много отдавна. Д-р Хелси и аз... — изведнъж той спря. — По дяволите. Нямам право да говоря за това.

— Разбира се, сър. Разбирам.

В залата влезе военният полицаи.

— Капитан Кийс, адмирал Станфорд ви вика.

Кийс му кимна.

— Един момент — каза той, приближи се до Командира и прошепна: — Внимавайте вътре. Висшите офицери от ВСР са... — той спря, търсейки подходящата дума, — раздразнени от изхода на сблъсъка ни със Съглашението при Сигма Октанус. На ваше място щях да съм предпазлив — и той погледна назад към вратите на залата за инструктаж.

— Раздразнени ли, сър? — запита Джон, искрено изненадан. Той си представяше, че висшето ръководство на КУОН ще бъде опиянено от победата, независимо от цената ѝ. — Но ние победихме.

Капитан Кийс направи стъпка назад и изви вежда въпросително:

— Д-р Хелси никога ли не ви е учила, че победата не е най-важното, Командире? — той отдаде чест. — А сега ме извинете.

Джон отвърна на поздрава. Беше толкова объркан от думите на капитан Кийс, че остана с вдигната ръка, дори след като той излезе от стаята.

Победата беше най-важното. Как някой с авторитета на капитан Кийс можеше да твърди обратното? Командира се опита да си припомни дали някога бе чел нещо подобно в книгите по военна история или философия. Какви други възможности, освен победата имаше? Единственият друг очевиден вариант беше загубата... а винаги го бяха учили, че поражението е неприемлива алтернатива. Със сигурност капитан Кийс не искаше да каже, че би било по-добре да загубят битката при Сигма Октанус? Бе немислимо.

Стоя мълчаливо близо десет минути, размишлявайки. Накрая военният полицаи влезе в стаята.

— Очакват ви, сър.

Двойната врата се разтвори и оттам излезе ефрейтор Харланд. Очите на младия мъж бяха изцъклени и той леко трепереше. Изглеждаше по-зле, отколкото когато Командира го бе открил на Сигма Октанус IV. Командира кимна отсечено на ефрейтора и влезе в стаята за инструктаж. Вратите се затвориха след него.

Очите му веднага свикнаха със слабото осветление в стаята. В другия край на правоъгълната стая забеляза голямо, извито бюро. Над главата му се издигаше сводест таван, на фона на който камерите, микрофонът и високоговорителите приличаха на съзвездия. Светна прожектор, който последва Командира, когато той се приближи към бюрото. В сянката седяха дузина мъже и жени във военноморски униформи. Дори с помощта на подобреното си зрение, Командирът едва успяваше да различи свъсените им лица и лъскавите офицерски дъбови листа и звезди през блясъка на насочения към него прожектор.

Застана мирно и отдаде чест. Без да обръщат внимание на Командира, членовете на комисията продължаваха да разговарят един с друг.

— Съобщението, прихванато от Кийс, има смисъл само ако се разшифрова по този начин — каза един мъж в тъмното. Един холокуб забръмча и във въздуха над него затанцуваха миниатюрни геометрични знаци: квадрати, триъгълници, линии и точки.

Командира си помисли, че приличат на морзов код или на древни ацтекски йероглифи.

— Ще приема тази теория — отвърна женски глас, скрит в сенките. — Но софтуерът за превод не даде резултат. Това, което сме открили, не е нов диалект на Съглашението.

— Ако изобщо е диалект на Съглашението — добави някой друг.

Най-накрая един от офицерите благоволи да забележи Командира.

— Свободно, войнико — каза той.

Командира свали ръката си:

— Спартанец-117 се явява по ваша заповед, господа.

Последва мълчание, след това се обади женски глас:

— Бихме искали да ви поздравим за успешната мисия, Командире. Вие ни предоставихте обширен материал за анализ. Сега бихме желали да се спрем на някои подробности от нея.

Нещо в гласа ѝ накара Джон да се почувства неспокоен. Не се страхуваше, но изпитваше чувство подобно на това, когато му предстоеше битка. Имаше същото усещане, когато започнеха да летят куршуми.

— Както ви е добре известно, Командире — каза първият мъжки глас, — ако не отговоряте само истината или пък пропуснете някоя важна подробност, може да бъдете изправен пред военен съд?

Джон настръхна. Нима допускаха, че някога би изневерил на дълга си?

— Ще дам възможно най-точните отговори, сър — сухо отговори той.

Холографският куб забръмча отново и се появиха изображения, записани от камера на спартанец. Джон забеляза идентификационния номер на камерата — беше неговата собствена. Картината се приближи, после спря. Във въздуха увисна неподвижно триизмерното изображение на летящите същества, които бе видял на Лазурния бряг.

— Пуснете записа, с повторение на кадри от първи до девети — разпореди се женски глас.

В същия миг холографското изображение оживя — извънземното бързо разглоби и после сглоби отново електрическият двигател на кола.

— Относно това създание — продължи тя. — По време на мисията забелязахте ли други видове от силите на Съглашението — грънтове или чакали — да общуват с тях?

— Не, госпожо. Доколкото можах да видя, те действат самостоятелно.

— А тези? — попита тя. Картината се смени и сега показваше битката му с гигантските извънземни. — Виждали ли сте тези същества да осъществяват контакт с други видове на Съглашението?

— Не, госпожо... — той се замисли. — Е, по определен начин, да. Бихте ли върнали записа две минути преди този кадър, моля.

Холографският запис застина и след това започна да се връща назад.

— Ето — каза той. Записът бе спрял в момента, когато Командира и Фред разглеждаха премазания чакал в музея.

— Вижте вдлъбнатината в гърба на този чакал — каза той. — Смятам, че тя представлява отпечатък от крака на едно от гигантските извънземни.

— Какво искаш да кажеш, синко? — дрезгаво запита възрастен мъж.

— Мога само да изразя своето мнение, сър. Аз не съм учен.

— Изразете го, Командире — нареди същият скърцащ глас. — Ако не за друг, поне за мен ще бъде много интересно да науча, какво мисли човек, който е бил пряк свидетел на случилото се.

От тъмнината долетя шумолене на хартия, после настъпи тишина.

— Ами, сър... струва ми се, че чакалът просто е попаднал на пътя на по-голямото същество. Не се забелязва опит тялото му да е било премествано, нито пък следите на следващите стъпки се отклоняват. Голямото извънземно просто е прегазило по-дребното.

— Може би доказателство за йерархична кастова структура? — промърмори старият мъж.

— Да продължаваме — чу се отново женският глас, сега в него се долавяше раздражение.

Холографското изображение се промени. Появи се каменен къс — този, който Командира бе взел от музея.

— Този камък — каза тя — е типичен образец на вулканичен гранит, но с необичайно висока концентрация на находки от алуминиев окис и по-точно на рубини. По състав съответства точно на образците от минерали, открити в квадрант тринадесет на двадесет и четири.

— Командире — продължи тя, — вие сте извадили този камък — направи пауза — от оптичен скенер. Така ли е?

— Да, госпожо. Извънземните бяха поставили камъка в червена метална кутия. Образецът се сканираше от лазери във видимата област на спектъра.

— И инфрачервеният импулсен лазерен предавател бе свързан към тази кутия? Сигурен ли сте? — попита тя.

— Напълно, госпожо. Моите термични датчици регистрираха част от излъчването, разсеяна от околния прах.

Жената продължи:

— Каменният образец има приблизително пирамидална форма. Находките във вулканичната матрица се отличават с това, че в тях са

представени всички съществуващи кристални решетки на корунда: бипирамидална, призматична, слоеста и ромбоедрична. Сканирайки с неутронен сноп от върха към основата на пирамидата, получихме следното изображение.

На екрана отново се заредиха поредици от квадрати, триъгълници, линии и точки — символите отново напомниха на Джон за писмеността на ацтеките. Дежа беше разказвала на спартанците за ацтеките — как Кортес, разполагайки с по-добра тактика и технологии почти бе изтрил от лицето на земята цялата раса. Дали същото нямаше да се случи и сега, в битката между хората и Съглашението?

— А сега — намеси се първият мъжки глас, — тази работа с взривяването на тактическото ядрено устройство „Хаос“... разбирате ли, че по този начин са заличени всички допълнителни доказателства за дейността на Съглашението на Лазурния бряг? Съзнавате ли какви възможности са били пропуснати, войник?

— Имах пределно ясни заповеди, сър — без колебание отговори Командира, — получени директно от „Трети отдел“ на специалните военноморски части.

— „Трети отдел“ — промърмори жената, — който явно е ВСР...

Възрастният мъж в тъмното сподавено се изсмя. Близо до мястото, откъдето идваше гласът му, едва доловимо присветна и после угасна запаленият връх на пура:

— Да не би да намекувате, Командире — каза възрастният мъж, — че унищожаването на всички „доказателства“, както се изразиха моите колеги, е станало, защото те са дали заповед за това?

Трудно беше да намери добър отговор на този въпрос. Каквото и да кажеше Командира, със сигурност, щеше да подразни някой от присъстващите.

— Не, сър. Само казвам, че унищожаването на всичко, включително на някое „доказателство“ — е директно следствие от взривяването на ядреното оръжие, извършено в пълно съответствие с дадените ми заповеди, сър.

Първият мъж прошепна:

— Господи... какво очаквате от един от войниците играчки на д-р Хелси?

— Достатъчно, полковник! — сръза го по-възрастният мъж. — Този човек е заслужил право на малко уважение... дори и от ваша

страна.

После продължи по-тихо:

— Командире, благодаря ви. Мисля, че приключихме засега. Може да ви извикаме отново по-късно..., но засега сте свободен. Смятайте всичко, което сте чули или видели тук, за секретна информация.

— Да, сър!

Командира отдаде чест, завъртя се на токовете си и се отправи към изхода. Двойната врата се отвори и после се затвори след него. Той въздъхна. Имаше чувството, че току-що е бил изтеглен от бойното поле. Спомни си, че последните няколко стъпки често бяха най-опасните.

— Надявам се, че са се държали добре с теб... или поне прилично.

В едно от пухкавите кресла седеше д-р Хелси. Бе облечена в дълга сива пола, която отговаряше на цвета на косата ѝ. Тя стана, пое ръката му и леко я стисна. Командира застана мирно.

— Госпожо, радвам се да ви видя отново.

— Как се чувстваш, Командире? — попита тя. Гледаше право в ръката, опряна за поздрав до челото му. Той бавно я свали.

Тя се усмихна. За разлика от всички останали, които поздравявайки Командира се заглеждаха в униформата му, в медалите, отличията или спартанската емблема, винаги го гледаше в очите. И никога не отдаваше чест. Джон не можеше да свикне с това.

— Много добре, госпожо — каза той. — Спечелихме битката за Сигма Октанус. Добре стана, че успяхме да постигнем пълна победа.

— Да, наистина — тя замълча и се огледа наоколо. — Искаш ли да извоюваш още една победа? — прошепна тя. — Най-голямата, която сме постигали досега?

— Разбира се, госпожо — отвърна той без следа от колебание.

— Надявах се да ми отговориш така, Командире. Скоро ще си поговорим пак.

Тя се обърна към военния полицаи пред входа на залата:

— Отваряй проклетите врати, войнико. Да приключваме с това.

— Да, госпожо — отвърна той.

Вратата се отвори навътре. Тя спря и се обърна към Командира:

— Скоро пак ще се видим с теб и с другите спартанци.

После влезе в притъмнената стая и вратите хлопнаха след нея.

Командира незабавно забрави за срещата с комисията и за странния въпрос на капитан Кийс за победите. Ако д-р Хелси имаше мисия за него и неговия отряд, тя щеше да е достойна. Хелси му беше дала всичко: дълг, чест, цел в живота и съдбата да защитава човечеството. Джон се надяваше да му разкрие и още нещо: как да спечели войната.

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА
МЪОЛНИР

ГЛАВА 25

0915 ЧАСА, 25 АВГУСТ 2552 (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР) / СИСТЕМА ЕПСИЛОН ЕРИДАНИ, ВОЕНЕН КОМПЛЕКС „РИЙЧ“, ПЛАНЕТА РИЙЧ, КРИЛО „ОМЕГА“ НА СЕКРЕТНАТА БАЗА НА „ТРЕТИ ОТДЕЛ“

— Добро утро, д-р Хелси — каза Дежа. — Тази сутрин закъснявате с четиринадесет цяло и три минути.

— Това е заради мерките за сигурност, Дежа — отвърна д-р Хелси, махвайки разсеяно към холографската проекция на изкуствения интелект, която се носеше над бюрото ѝ. — Предпазните мерки на ВСР стават все по-абсурдни.

Тя захвърли сакото си на облегалката на старинното кресло и се настани зад бюрото. Въздъхна и за хиляден път ѝ се прииска да има прозорец. Офисът ѝ се намиреше дълбоко под земята, в крило Омега на свръхсекретната база на ВСР, с кодовото наименование „ЗАМЪК“. Замък представляваше обширен комплекс, разположен на две хиляди метра под гранитния щит на Високите планини — защитен от бомбено попадение, добре укрепен и недостъпен. Трябваше да признае обаче, че сигурността имаше и някои неудобства. Всяка сутрин слизаше до секретния лабиринт, преминаваше през дузина охранителни пунктове и се подлагаше на поредица от тестове на ретината, гласа, пръстовите отпечатъци и мозъчните си вълни.

ВСР я бяха погребали тук преди години, когато финансирането ѝ бе пренасочено към проекти с по-висок приоритет. Останалите хора от екипа бяха прехвърлени към други операции и достъпът ѝ до секретна информация беше сериозно ограничен. Дори склонното към потайности ВСР не беше добре настроено към нейните експерименти. Сега всичко се беше променило — благодарение на Съглашението, помисли си тя. Проектът „СПАРТАНЕЦ“, който не се ползваше с особена популярност нито сред командването на флота, нито сред научната общност, се бе оказал най-ефективен. Нейните спартанци доказваха своите способности отново и отново във всяка от неизброимите наземни схватки.

Когато спартанците започнаха да трупат успехи, скептицизмът на флотското командване изведнъж се изпари. За броени дни оскъдният ѝ

бюджет набъбна като балон. Предложиха ѝ дори просторен офис в престижната Олимпийска кула в главната квартира на командването. Тя, разбира се, отказа. Сега генералите и другите важни персони, които искаха да се срещнат с нея, трябваше да загубят половин ден, само за да преодолеят многобройните охранителни постове до нейното скривалище. Тя се наслаждаваше на иронията, която се съдържаше във всичко това, — изгнанието ѝ се бе превърнало в бюрокралично оръжие. Но това нямаше никакво значение. То беше само средство за постигане на основната цел на д-р Хелси... средство за подновяване на проекта „Мьолнир“. Пресегна се да вземе чашата си за кафе и събори на земята купчина документи. Те паднаха и се пръснаха по пода, но тя не си направи труда да ги събере. Загледа се в тъмнокафявата утайка на дъното на чашата. Беше поне от няколко дни.

Кабинетът на най-важния учен на армията съвсем не беше така стерилен, както си го представяха повечето хора. По пода се валяха секретни досиета и документи. Холографският проектор над главата ѝ превръщаше тавана и стените в звезден небосклон. Луксозна дървена ламперия покриваше стените, по които висяха рамкирани фотографии на нейните спартанци по време на връчване на награди, както и хиляди статии посветени на тях, които бяха излезли, откакто командването на флота даде публичност на проекта преди три години. Наричаха ги „супервойниците“ на КУОН. Важните клечки я бяха уверили, че повдигането на бойния дух оправдава нарушаването на секретността. В началото тя се беше съпротивлявала, но за нейна изненада повишеният обществен интерес се бе оказал удобен. При цялата шумотевица около подвизите на спартанците, никой не се беше сетил да повдигне въпроса за истинското им предназначение или за техния произход. Ако истината излезеше наяве — отвлечени деца, превърнати в бързо развиващи се клонинги, рискована хирургическа намеса и биохимични изменения — общественото мнение можеше само за една нощ да се обърне срещу проекта. Неотдавнашните събития на Сигма Октанус бяха дали на спартанците и на проекта „Мьолнир“ последния тласък за преминаването в крайната им работна фаза.

Постави очилата си и извика файловете от вчерашното заседание на комисията. Компютърната система на ВСР за пореден път сканира ретината и гласа ѝ.

„САМОЛИЧНОСТТА ПОТВЪРДЕНА, РЕГИСТРИРАН Е ИЗКУСТВЕН ИНТЕЛЕКТ БЕЗ ПРАВО НА ДОСТЪП, ДОСТЪПЪТ ОТКАЗАН.“

Проклятие. Параноята във ВСР нарастваше с всеки изминал ден.

— Дежа — каза тя, като въздъхна отегчено, — шпионите са станали подозрителни. Налага се да те изключа, иначе ВСР няма да ми дадат достъп до файловете.

— Разбира се, докторе — спокойно отвърна Дежа.

Хелси подаде командата за изключване на терминала и Дежа премина в неактивен режим. Това, помисли тя, е само работа на Акерсън, мръсника му с мръсник. Беше се борила със зъби и нокти, за да предпази Дежа от поставянето на ограниченията в софтуера ѝ, предложени от ВСР и това явно беше тяхното жалко отмъщение. Смръщи вежди от нетърпение, докато компютърът най-накрая изплю данните, които бе поискала. Миниатюрните проектори в рамките на очилата фокусираха данните директно върху ретината ѝ.

Очите ѝ се движеха бързо напред-назад, сякаш бе навлязла във фазата на бърз сън, докато преглеждаше протоколите от заседанието на комисията — ВСР нямаха представа какви бяха целите на Съглашението на Сигма Октанус IV. От цялата операция бяха научили само четири очевидни факта. Първо, Съглашението бе положило значителни усилия само за да се добере до един-единствен образец от минерал. Второ, структурата на находките в този образец съответстваше на изпратения сигнал, засечен от „Ирокез“. Трето, високата степен на подреденост на тази структура показваше, че тя не е случайна. И четвърто, и най-важно, декодиращите програми на КУОН не успяваха да открият връзка между този сигнал и който и да е от известните диалекти на Съглашението.

Какви бяха нейните заключения? Извънземният предмет принадлежеше или на предтеча на сегашното, общество на Съглашението... или пък на друга, все още неоткрита, извънземна култура. Когато беше подхвърлила тези разсъждения на вчерашното заседание, специалистите на ВСР се бяха изпокрили от ужас. Особено това надуто говедо, полковник Акерсън, спомни си тя със задоволство. Нито една от двете възможности не допадаше на ръководството.

Ако предметът бе стара технология на Съглашението, това само показваше, че не знаят почти нищо за културата му. След двадесет

години интензивни изследвания, за които бяха похарчени трилиони долари, те едва бяха почнали да разбират кастовата система на извънземните. А ако беше вярна втората хипотеза за предмет, принадлежащ на друга извънземна раса... нещата се усложняваха още повече. Полковник Акерсън и някои от генералите веднага бяха започнали да обсъждат логистичните проблеми, които щяха да възникнат при едновременната битка срещу два извънземни противника. Ситуацията ставаше абсолютно безнадеждна. Та те не можеха да се справят и с един. КУОН нямаше шансове за оцеляване при война на два фронта.

Тя подпря глава на ръката си. Сред всички мрачни перспективи се прокрадваше и лъч на надежда. След срещата бе променена официалната тайна доктрина на отдела за специални операции към флотското командване — организацията, под чието пряко ръководство се намираха специалните военноморски части, отговорни за дейността на спартанците. ВСР имаше нови текущи заповеди — финансирането за разузнавателни мисии щеше да скочи десет пъти. Предвиждаше се пускането в действие на малки разузнавателни кораби, които да претърсят отдалечените системи, за да открият базите на Съглашението. А д-р Хелси бе получила зелена светлина за проекта „Мьолнир“.

Истината беше, че тя изпитваше смесени чувства към него. Това можеше да бъде кулминацията на най-голямата мечта в живота ѝ. Рисковете ѝ бяха добре известни — като при залагане на рулетка, шансовете за успех бяха малки, но възможната печалба бе огромна. Победа срещу Съглашението... или смъртта на всички спартанци.

Холографските кристали над нея засияха и се появи Кортана. Седеше с кръстосани крака на бюрото на д-р Хелси или по-точно се носеше на сантиметър над ръба му. Фигурата ѝ бе слаба и стройна. Оттенъкът на кожата ѝ преливаше от морскосиньо до лавандула в зависимост от настроението ѝ и околната светлина. „Косата“ ѝ бе късо подстригана. Лицето ѝ притежаваше някаква странна ъгловата красота. По сияещото ѝ тяло от време на време проблясваха програмни редове. И ако човек я погледнеше под подходящ ъгъл, можеше да долови в призрачното ѝ тяло отсенки от скелетна структура.

— Добро утро, д-р Хелси — обади се Кортана. — Прочетох доклада на комисията...

— ... който беше с гриф „Строго секретно. Само за прочит“.

— Мммм... — Кортана се замисли. — Май не съм го забелязала — тя скочи от бюрото и направи кръг около нея.

Кортана бе програмирана с най-добрия софтуер за подривни действия, както и с решимостта да използва способностите си за разбиване на кодове. Тези качества бяха необходими за изпълнението на мисиите ѝ, но когато скучаеше, тя предизвикваше хаос в системите за сигурност на самото ВСП, а се случваше да скучае доста често.

— Предполагам, че си разгледала секретните данни, донесени от Сигма Октанус IV? — попита я Хелси.

— Може и да съм ги виждала някъде — небрежно отвърна Кортана.

— Какви са твоите анализи и заключения?

— Има много повече данни, които трябва да се вземат под внимание от тези, включени в доклада на комисията — тя се загледа в пространството, сякаш четеше нещо.

— О, така ли?

— Преди четиридесет години геоложка експедиция на Сигма Октанус IV открива няколко вулканични камъка с подобен, макар и не точно същия, аномален състав. Геолозите на КУОН смятат, че тези образци са попаднали на планетата вследствие на сблъсък с метеорит — най-често са откривани в стари ерозирани кратери на повърхността на планетата. Изотопното датироване на обекта разполага тези кратери на шестдесет хиляди години преди настоящия момент... — Кортана замълча и по холографските ѝ черти пробягна някакво подобие на усмивка, — макар че тази стойност може да е неточна поради човешка грешка, разбира се.

— Разбира се — сухо отвърна д-р Хелси.

— Освен това, хм... се свързах с астрофизичния отдел на КУОН и открих някои интересни неща в архивите им от данни за изследване на далечния космос. На около четиридесет хиляди светлинни години от системата на Сигма Октанус се намира черна дупка. Изключително мощен импулсен лазерен сигнал е бил разсеян от материята в акреционния диск — така този сигнал е останал по същество „затворен“ там, поради ускоряването на материята до скоростта на светлината. От наша гледна точка, съгласно специалната

теория на относителността, тази информация е замразена на хоризонта на събитието.

— Ще ти повярвам, щом казваш — каза д-р Хелси.

— Този „замразен сигнал“ съдържа информация, която съответства на образа на Сигма Октанус IV — Кортана въздъхна и сви рамене. — За съжаление, всичките ми опити за дешифриране на кода се провалиха... поне засега.

— Какво е заключението ти, Кортана? — напомни ѝ д-р Хелси.

— Данните не са достатъчни за пълен анализ, докторе.

— Кажете ми хипотезите си.

Кортана прехапа устна.

— Има две възможности. Данните произлизат или от Съглашението, или от друга извънземна раса — намръщи се тя. — Ако са на друга извънземна раса, Съглашението може би търси тези предмети, за да открие технологиите им. Всяко от тези заключения отваря по няколко нови възможности пред специалните военноморски части...

— Да, знам — прекъсна я д-р Хелси. Ако я оставеше, Кортана можеше да говори цял ден. — Една от тези възможности е проекта „Мьолнир“.

Кортана се завъртя и очите ѝ се разшириха:

— Одобрива ли крайната фаза?

— Нима е възможно — отвърна д-р Хелси с нескрито удивление — аз да знам нещо, което ти не знаеш, Кортана?

Кортана сбърчи чело от разочарование, после чертите ѝ се върнаха в обичайното си спокойно състояние.

— Предполагам, че има малка вероятност за това. Ако искате, мога да я пресметна.

— Не, благодаря — усмихна се д-р Хелси.

Кортана ѝ напомняше на самата нея като малка: беше по-умна от родителите си, през цялото време четеше, говореше, учеше и гореше от желание да сподели знанията си с всеки, който имаше търпение да я изслуша. Разбира се, имаше съвсем логична причина, поради която Кортана напомняше на д-р Хелси за самата нея.

Кортана беше „умен“ ИИ, изключително сложно изкуствено творение. Всъщност понятията „умен“ и „глупав“, отнесени към ИИ-та, бяха подвеждащи. Всички ИИ-та бяха изключително интелигентни.

Но Кортана беше различна. Тъй наречените „глупави“ ИИ-та бяха предвидени да функционират само в рамките на динамичните си матрици за достъп до паметта. Притежаваха поразителни умения в рамките на своите специалности, но не можеха да проявяват „творчески“ способности. Дежа например, беше пример за „глупав“ ИИ — невероятно полезен, но ограничен.

Умните ИИ-та от друга страна нямаха ограничения върху динамичните си матрици. Знанията и творческите им способности можеха да се развиват неограничено. Но за това се плащаше висока цена. След време това развитие довеждаше до самоблокиране. Някой ден Кортана щеше да започне да мисли твърде много за сметка на нормалните си функции. Това напомняше на човек, който отдава целия си мозък на мислене и спира да изпраща сигнали към сърцето и дробовете си. Както и другите умни ИИ-та, с които д-р Хелси бе работила през последните години, и Кортана щеше по същество да „умре“ след седем години работа.

Но мозъкът ѝ бе различен от този на всички останали ИИ-та, които д-р Хелси бе срещала. Матрицата ѝ бе създадена чрез изпращане на електрически импулси по невронните връзки на човешки мозък. След това тези връзки се прехвърляха върху свръхпроводяща наноструктура. При този метод човешката мозъчна тъкан се разрушаваше, така че той можеше да се приложи само към подходящ кандидат, който беше мъртъв. Кортана обаче трябваше да разполага с най-добрия възможен разум. От това зависеше успехът на мисията и животът на спартанците. По настояване на д-р Хелси ВСР бяха клонирали собствения ѝ мозък и прехвърлили спомените ѝ към него. Само един от двадесетте клонирани мозъка премина невредим през целия процес. Така Кортана буквално беше изскочила от мозъка на д-р Хелси, както Атина от главата на Зевс. И в определен смисъл, тя беше д-р Хелси.

Кортана се изпъна, лицето ѝ се озари от нетърпение.

— Кога скафандрите „Мьолнир“ ще бъдат напълно готови? Кога тръгвам?

— Съвсем скоро. В системите трябва да се направят само още няколко последни изменения.

Кортана скочи на „крака“, застана с гръб към д-р Хелси и се загледа в снимките на стената. Прокара пръсти по стъклата.

— Кой ще бъде за мен?

— Кого си избираш?

Тя незабавно се насочи към снимката в центъра на колекцията на д-р Хелси. На нея се виждаше красив мъж, застанал мирно, докато адмирал Станфорд закачаше ордена на Почетния Легион на КУОН на гърдите му — гърди, който вече бяха отрупани с отличия.

Кортана огради с пръсти лицето на мъжа.

— Толкова е сериозен — промълви тя. — Замислени очи. Привлекателен по първичен, животински начин, не мислите ли, докторе?

Д-р Хелси се изчерви. Очевидно точно така мислеше. Мислите на Кортана много често бяха отражение на нейните собствени, само че без ограниченията, наложени от военния и социален протокол.

— Може би ще е по-добре да избереш някой друг...

Кортана се извърна с лице към д-р Хелси и вдигна вежда подигравателно.

— Вие ме попитахте кого си избирам...

— Това беше само въпрос, Кортана. Не съм ти дала право на окончателно решение. Трябва да се вземе предвид и съвместимостта.

Кортана премигна.

— Невронните му връзки са в синхрон с моите с точност до два процента. При инсталирането на новия интерфейс ще попаднем в допустимите граници. Всъщност... — погледът ѝ се зарея някъде и символите по тялото ѝ засветиха по-ярко — току-що разработих специален интерфейс, при който съответствието ще бъде с точност нула цяло нула осемдесет и един процент. Няма да откриете по-добро съвпадение с никого от останалите. Мога да го гарантирам — добави тя свенливо.

— Разбирам — отвърна д-р Хелси. Тя се дръпна от бюрото, стана и закрачи из стаята.

Защо се колебаеше? Съответствието наистина беше идеално. Но дали предпочитанието на Кортана към спартанец-117 не беше резултат от това, че той беше любимецът на д-р Хелси? Имаше ли значение? Кой можеше да го защити по-добре? Д-р Хелси се приближи до снимката.

— Наградиха го с ордена на Почетния Легион, защото скочи в бункер, натъпкан с войници на Съглашението. Справи се сам с

двадесет от тях и спаси живота на взвод морски пехотинци, които бяха притиснати под обстрела на стационарно енергийно оръдие. Прочетох доклада, но все още нямам представа как е успял да го направи.

Обърна се към Кортана и я погледна право в странните прозрачни очи.

— Чела ли си служебната му биография?

— В момента я препрочитам.

— Тогава знаеш, че той не е нито най-умният, нито най-бързият, нито най-силният от спартанците. Но е най-смелият, а вероятно и с най-голям късмет. По мое мнение е най-добрият.

— Да — прошепна Кортана, — съгласна съм с вашия анализ, докторе.

— Въпросът е, ще можеш ли да го пожертваш, ако се наложи? Ако е необходимо за успеха на мисията? — попита тихо д-р Хелси. — Ще можеш ли да гледаш как умира?

Кортана спря и бягащите по кожата ѝ символи замръзнаха.

— Моята първостепенна задача е успешният край на мисията — отговори тя безстрастно. — Безопасността на спартанците, както ѝ моята собствена, е на второ място.

— Добре — д-р Хелси се върна до бюрото и седна. — Тогава ще го имаш.

Кортана се усмихна и се озари от електрическо сияние.

— Така — каза д-р Хелси и потропа по масата, за да привлече вниманието ѝ. — А сега ми покажи кой кораб избираш за мисията.

Кортана отвори ръка. На дланта ѝ лежеше миниатюрен модел на крайцер от клас „Халцион“.

— „Есенна колона“ — каза Кортана.

Д-р Хелси се облегна назад и скръсти ръце. Съвременните крайцери на КУОН бяха рядкост във флота. Останали бяха единици от тези внушителни кораби, а дори и те бяха изтеглени, за да подсилят защитата на вътрешните колонии. Това старо корито обаче не спадаше към тях.

— „Есенна колона“ е на четиридесет и три години — каза Кортана. — Корабите от клас „Халцион“ са най-малките кораби, които някога са влизали в категорията на крайцерите. Теглото му е едва една трета от тонажа на крайцерите от клас „Маратон“, които са все още в употреба. Корабите от клас „Халцион“ бяха изтеглени от складовете,

всъщност смятаха да ги нарежат за старо желязо. „Есенна колона“ бе преоборудван през 2550 година, за да изпълни мисия по време на конфликта при Зета Дорадус. Термоядрените му двигатели „Марк II“ осигуряват една десета от мощността на съвременните реактори. Бронята му е лека по сегашните стандарти. Въоръжението му е допълнено с едно магнитно оръдие и шест ракетни установки „Арчър“. Единствената достойна за отбелязване особеност на този кораб е вътрешната му структура. — Кортана се наведе и свали бронята на холографския модел, както се сваля ръкавица. — Конструкцията е проектирана от д-р Роберт Маклийс — съосновател на корабостроителниците „Райс и Маклийс“ на Марс през 2510 година. На времето си конструкцията е била сметната за ненужно утежнена и скъпа поради множеството вътрешни оребрявания и шестоъгълни междинни отделения. По тази причина проектът постепенно е бил отхвърлен при всички следващи модели. Корабите от клас „Халцион“ обаче, имат славата на практически неразрушими. Докладите свидетелстват, че такива кораби са оставали боеспособни даже при наличие на пробойни във всички отделения и загуба на деветдесет процента от бронята.

— Общата им оценка? — поинтересува се д-р Хелси.

— Под средната — отвърна Кортана. — Те са бавни и неефективни при офанзива. Сред флота са обект на шеги и подигравки.

— Идеално — каза д-р Хелси. — Съгласна съм с твоя избор. Ще започнем операциите по преоборудването незабавно.

— Сега остава да намерим само капитан и екипаж — каза Кортана.

— А да, капитан — д-р Хелси сложи очилата си. — Разполагам с идеалния човек за тази работа. Той е тактически гений. Ще ти препратя служебното му досие, за да се увериш сама.

И тя прехвърли файла на Кортана. Кортана се усмихна, но скоро усмивката ѝ изчезна.

— Извършил е маневрите при Сигма Октанус Четири без бордови ИИ?

— Корабът му е напуснал доковете без ИИ по технически причини. Не мисля, че има проблеми да работи с компютри. Въсъщност това е била една от първите му заявки при преоборудването на „Ирокез“.

Кортана не изглеждаше съвсем сигурна.

— Освен това той притежава най-важното качество за тази работа — каза д-р Хелси. — Може да пази тайна.

ГЛАВА 26

0800 ЧАСА, 27 АВГУСТ 2552 (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР) / СИСТЕМА ЕПСИЛОН ЕРИДАНИ, ВОЕНЕН КОМПЛЕКС „РИЙЧ“, ПЛАНЕТА РИЙЧ

Това бе третият път, когато Джон влизаше в защитената заседателна зала на Рийч. Амфитеатърът бе обгърнат от аура на секретност, която създаваше усещането, че сред кръглите му стени постоянно се взимат решения от първостепенно значение. И наистина, всеки път, когато бе идвал тук, животът му се променяше. При първото си посещение бе посветен като спартанец — сякаш преди цяла вечност. Сепна се, като си спомни колко млада изглеждаше тогава д-р Хелси. За втори път се бе озовал тук при завършването на спартанската си програма на обучение и тогава за последен път бе видял Главния Мендес. Тогава той седеше на пейката до него — на същото това място, на което Командира бе сега. А днес? Имаше чувството, че отново всичко щеше да се промени.

Около него се бяха скупчили две дузини спартанци: Фред, Линда, Джошуа, Джеймс и много други, с които не бе говорил от години. Непрекъснатите сражения през последните десет години държаха сплотените спартанци разделени на светлинни години едни от други. В залата влязоха д-р Хелси и капитан Кийс. Спартанците застанаха мирно и отдадоха чест. Кийс отговори на поздрава.

— Свободно — каза той.

Придружи д-р Хелси до центъра на залата, после седна, а тя застана на подиума.

— Добър вечер, спартанци — каза тя. — Моля, заемете местата си.

Те седнаха като един.

— Тази вечер сме събрали тук — започна тя, — всички спартанци, с изключение на трима, които се сражават твърде далече и не могат лесно да бъдат отзовани. При сраженията през последното десетилетие на бойното поле са загинали само трима спартанци, а един е тежко ранен и не може да продължи да изпълнява службата си. Искам да ви поздравя за отличните оперативни резултати, най-добри в

цялата флота. — Тя замълча и ги огледа. — Много се радвам да ви видя отново.

Сложи очилата си и продължи.

— Адмирал Станфорд ме помоли да ви запозная с предстоящата ви мисия. Поради нейната сложност и необичаен характер можете да пренебрегнете обичайния протокол и да задавате всякакви въпроси по време на моята презентация. Сега, направо на наболелия въпрос — Съглашението.

Над главите им светнаха холографски проектори и от лявата страна на д-р Хелси в спретната редица се появиха лъскавите кораби на Съглашението: корвети, фрегати и разрушители. Вдясно от нея се наредиха изображения на същества от различните раси на Съглашението в една трета от реалната им големина — грънт, чакал, летящото същество с пипала, което Джон бе видял на Сигма Октанус IV, както и тежковъоръжените титани, които той и неговият отряд бяха надвили. Знаеше много добре, че това са само холограми, но след цяло десетилетие борба, инстинктите му повеляваха първо да убива, и после да се занимава с подробностите.

— Все още знаем много малко за Съглашението — започна д-р Хелси. — Техните подбуди и начин на мислене засега остават загадка за нас, но задълбочените анализи ни подсказват някои основателни хипотези.

Спря и добави:

— Информацията, която следва, разбира се е секретна. Известно ни е, че Съглашението — нашия превод на името, с което те самите се наричат — представлява конгломерат от няколко различни извънземни раси. Смятаме, че се подчиняват на някаква кастова структура, макар че точната организация на тази структура засега не е известна. Допускаме обаче, че Съглашението завладява и асимилира различни раси, като усвоява техните качества и постижения. Научните методи на Съглашението са по-скоро подражателни, отколкото творчески, следствие от подхода им за обществена асимилация — продължаваше д-р Хелси. — Това съвсем не значи, че те са лишени от интелигентност. При първия ни сблъсък с тях, те са събрали компютърни и мрежови компоненти от разрушените ни кораби и... са ги разучили с удивителна бързина. Когато флотилията на адмирал Коул е пристигнала при Харвест, Съглашението е установило връзка по

комуникационния канал и е направило опит за проникване в ИИ на наш кораб. Само за няколко седмици те са изучили основите на компютърните ни системи и нашия език. Нашите опити за разгадаване на компютърните системи на Съглашението имат само частичен успех, въпреки вложените усилия и десетилетия време. Оттогава те извършват все по-успешни атаки на компютърните ни мрежи. Ето защо протоколът на Коул е от такова значение и неизпълнението му се третира като предателство. Може би един ден Съглашението ще може да изтегля информацията от навигационните бази данни на кораб, без дори да го пленява.

Командира хвърли поглед към капитан Кийс. Капитанът стискаше в едната си ръка старинна лула. Офицерът дръпна от нея веднъж и замислено се загледа в д-р Хелси и изображенията на корабите на Съглашението. После бавно поклати глава.

— Както казах и по-рано, Съглашението представлява набор от генетично различаващи се групи, подчинени на твърда кастова система — Тя посочи грънтовете и чакалите: — Тези най-вероятно са част от тяхната военна каста, при това не особено висшестояща, като се има предвид колко много биват пожертвани при наземните операции. Смятаме, че има и раса от военни командири, която засега наричаме „Елита“.

Направи крачка напред към летящите извънземни с пипалата.

— Смятаме, че това са техните учени.

Когато се приближи още малко, фигурата оживя. Видеозаписът показваше как създанието разглобява електрическа кола, произведена от хората. Джон веднага разпозна собствения си запис. Д-р Хелси се обърна и тръгна обратно към подиума.

— ВСР предполага, че съществуват поне още две касты. Войни, способни да командват наземните войски и вероятно да пилотират космическите кораби, и управляваща каста. Разшифровахме няколко съобщения на Съглашението, в които се споменава за... — тя замълча за миг, проверявайки данните на екраните на очилата си, — а, да, за „Пророци“. Според нас тези „Пророци“ представляват управляващата каста и останалите раси се отнасят към тях с почти религиозно преклонение.

Д-р Хелси свали очилата си.

— Тук идва вашият ред. Мисията ви е свързана с тези така наречени „Пророци“ и се състои от четири етапа. Етап първи. Атакувате Съглашението и обезвреждате, но без да разрушавате, един от техните кораби. — Тя се обърна към капитана. — Оставям тази задача в опитните ръце на капитан Кийс и наскоро преоборудвания му кораб „Есенна колона“.

Капитан Кийс прие комплимента ѝ с отсечено кимване и замислено потупа устни с мундщука на лулата си. Командира никога не беше чувал някой кораб на Съглашението да е бил залавян. Беше чел докладите за действията на капитан Кийс на Сигма Октанус IV и се замисли какви са реалните шансове за пленяването на съд на Съглашението. Това щеше да е трудна задача дори за един спартанец.

— Втори етап — каза д-р Хелси. — Спартанците се качват на заловения кораб на Съглашението, обезвреждат екипажа и проникват в навигационната база данни. Ще направим точно това, което те се опитват да направят с нас — да открием разположението на техния основен свят.

Командира вдигна ръка.

— Да, Командире?

— Госпожо. Ще имаме ли на разположение специализиран персонал, способен да проникне в компютрите на Съглашението?

— В известен смисъл — каза тя и погледна настрани. — Ще стигна до този въпрос след малко. Искам да ви уверя обаче, че тези специалисти няма да ви създадат затруднения по време на втория етап. Даже мисля, че ще са ви от полза при сраженията. Съвсем скоро ще ви направя демонстрация.

Подобно на изказването на капитан Кийс, че *победата не е всичко*, отговорът на д-р Хелси беше друга загадка. Как така компютърните специалисти нямаше да се окажат в тежест на спартанците при сражение? Дори и да можеха да се бият, те пак щяха да бъдат слабото звено в битката. Ако пък изобщо не можеха да се бият, спартанците трябваше да ги пазят в разгара на боя.

— При третия етап — каза д-р Хелси — трябва да откарате пленения кораб до света, от който е дошъл.

В главата на Командира незабавно изникнаха няколко въпроса. Кой щеше да пилотира извънземния кораб? Успявал ли бе някой да разбере начина на действие на системите за управление на

Съгласението? Надали, след като от КУОН досега не бяха залавяли техен кораб. Какви опознавателни сигнали трябваше да изпратят при навлизането в пространството на Съгласението? Или щяха да се промъкнат там крадешком? Когато в един план имаше толкова много неясноти, обучението на спартанците им повеляваше да спрат и да обмислят неговата ефективност. Неизяснените въпроси водеха до усложнения или, както ги наричаха, „спънки“. А спънките на свой ред водеха до наранявания, смърт и провал на мисията. Колкото по-прост бе планът, толкова по-добре. Не искаше обаче да избързва с въпросите си. Д-р Хелси със сигурност би предвидила тези възможности.

— На четвъртия етап — продължи тя, — ще трябва да се внедрите и да заловите лидерите на Съгласението и заедно с тях да се върнете в контролираната от КУОН част от пространството.

Командира се размърда неспокойно. Не разполагаша с разузнавателни данни за пространството, в което властваше Съгласението. Знаеше ли някой поне как изглеждат тези лидери на Съгласението, Пророците? Главния Мендес му бе казал да вярва на д-р Хелси. Командира реши да изслуша всичко докрай, преди да задава други въпроси. Това можеше да подрони авторитета ѝ пред другите спартанци, а това бе последното, което искаше да се случи. И все пак имаше нещо, което трябваше да изясни. Вдигна отново ръка. Тя му кимна.

— Д-р Хелси — каза той, — вие казахте „да заловим“ лидерите на Съгласението, не да ги елиминираме?

— Точно така — отвърна тя. — Според нашата представа за устройството на обществената система на Съгласението, убийството на някого от управляващата каста само ще ескалира конфликта. Вашата заповед е да пазите заловените лидери на Съгласението на всяка цена. Ще ги докарате обратно в главната квартира на КУОН, а ние ще ги използваме, за да постигнем примирие или дори да сключим мирен договор със Съгласението.

Мир? Командира се замисли върху непознатата дума. Това ли бе искал да каже капитан Кийс? Алтернативата на победата не бе непременно загубата. Ако избереш да не участваш в играта, не би могло да има нито победа, нито загуба.

Д-р Хелси пое дълбоко въздух и бавно го изпусна.

— Някои от вас вече се досещат, но бих искала да го кажа и аз. Според мен, а и според много други хора, войната не се развива добре... въпреки последната ни победа. Не е много известно колко сериозно всъщност, е положението. Според прогнозите на ВСР разполагаме с месеци, вероятно не повече от една стандартна година, преди Съглашението да открие и разруши оставащите вътрешни колонии... и да се насочи към Земята.

Командира беше чувал тези слухове и незабавно ги бе отхвърлял като неоснователни, но да ги чуе от някого, на когото вярваше, накара кръвта му да замръзне във вените.

— Вашата мисия може да предотврати това — каза д-р Хелси. Тя замълча и сведе глава, после отново ги погледна. — Тази операция е изключително рискована. Има много неизвестни, а просто не разполагаме с необходимото време за събиране на разузнавателна информация. Убедих командването на флота да не ви задължава да участвате в тази мисия. Адмирал Станфорд очаква доброволци.

Командира я разбираше. Д-р Хелси не беше сигурна дали при тази операция ще пожертва или ще пропилее живота им.

Изправи се без колебание и в същия миг останалите спартанци го последваха.

— Добре — каза тя и клепачите ѝ потрепнаха. — Много добре. Благодаря ви.

Тя слезе от подиума.

— До няколко дни ще се срещна с вас поотделно, за да продължа инструктажа. Ще ви покажа как ще качите компютърните специалисти на борда на кораба на Съглашението... и ще ви покажа нещо, което ще ви помогне да се върнете невредими от тази мисия: „Мьолнир“.

ГЛАВА 27

0600 ЧАСА, 29 АВГУСТ 2552 (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР) / СИСТЕМА ЕПСИЛОН ЕРИДАНИ, ВОЕНЕН ПОЛИГОН НА КУОН НОМЕР 01478-В, ПЛАНЕТА РИЙЧ

Стрелбището беше необичайно тихо. Обикновено въздухът бе изпълнен с шум — острото, насечено тракане на автоматичната стрелба, виковете на войниците, които се упражняваха в ръкопашен бой и грубите, пълни с ругатни команди на инструкторите. Джон се намръщи, докато караше джипа към охранителния пост. Тишината, която цареше тук, го караше да се чувства неспокойно. Още по-обезпокояваща бе засилената охрана. Днес на портала имаше три пъти повече военни полицаи от обикновено.

Джон паркира джипа и към него се приближиха трима военни полицаи.

— Посочете причината за посещението си, сър — нареди най-старшият.

Без да каже и дума, Джон му подаде документите си — заповеди директно от висшето ръководство. Полицаят видимо се притесни:

— Моите извинения, сър. Д-р Хелси и останалите ви очакват в ПВ зоната.

Караулният отдаде чест и разтвори вратата.

На картите тренировъчният комплекс бе означен като „Военен полигон на КУОН 01478-В“. Войниците, които тренираха, му бяха измислили друго име — „Мъчилицето“. Джон познаваше комплекса много добре — голяма част от началните тренировки на спартанците бяха преминали тук. Полигонът беше разделен на три области: зона за преодоляване на препятствия, тренировъчно стрелбище и ПВ зона — „Подготовка и възстановяване“ — която най-често се използваше по съвместителство като отделение за първа помощ. По време на обучението си Джон бе попадал доста пъти в това отделение.

С бърза стъпка Командира се насочи към издигнатата от сглобяеми плоскости конструкция. Друга двойка военни полицаи, с готови за стрелба автомати МА5В, провериха отново документите му, преди да го пуснат в сградата.

— А, ето че най-сетне се появи — каза непознат глас. — Да вървим, синко, и по-бързо, ако обичаш.

Джон спря. Човекът пред него бе възрастен, на около шестдесет години, облечен с комбинезон и престилка на корабен лекар. Нямаше обаче никакви отличителни знаци, помисли си Джон с известно притеснение. За миг в паметта му изникна яркият спомен за това как преди много години той и неговите другари спартанци бяха ритали и били до безсъзнание неуниформените инструктори.

— Какъв сте вие, сър? — попита той предпазливо.

— Аз съм капитан в КУОН, синко — усмихна се през зъби възрастният мъж, — но днес нямах време за издокарване. Хайде, да вървим.

Капитан и нови заповеди. Добре.

— Да, сър.

Капитанът с лекарска престилка го придружи до медицинското отделение на ПВ зоната.

— Съблечи се, ако обичаш — каза той.

Джон бързо се съблече, после сложи грижливо сгънатата си униформа на близкото болнично легло. Капитанът застана зад него и започна да маже врата и тила му с някаква миризлива течност, от която кожата му замръзна.

След малко влезе д-р Хелси.

— Това ще отнеме само минутка, Командире. Ще заменим с по-добри няколко компонента от стандартния ти невронен интерфейс. Легни и не мърдай, ако обичаш.

Командира се подчини. Един техник напръска врата му с препарат за местна упойка. Кожата му изтръпна, после стана студена и безчувствена. Усети как разрязаха кожата и после чу няколко отчетливи изщраквания, които отекнаха в черепа му. Последва кратък лазерен импулс и го напръскаха с друг спрей. В съзнанието му блеснаха искри и усети как стаята се завърта, после изпита замайване. Картината пред очите му се размаза. Премигна бързо и тя отново се нормализира.

— Отлично... процедурата завърши — каза д-р Хелси. — Моля, последвай ме.

Капитанът подаде на Командира хартиена престилка. Той я облече и излезе навън след д-р Хелси.

На полигона се издигаше куполът на голяма шатра. Бялата тъкан, с която бе обвита, се димпеше от вятъра. Около нея се бяха наредили десет военни полицаи с автомати в ръце. Командира забеляза, че те не бяха обикновени морски пехотинци. Носеха отличителните знаци със златна комета на специалните части — Орбиталните сили за бързо реагиране — „Скок в ада“. Непоклатими и безпощадни. В съзнанието му проблесна спомен — кръвта на войници точно като тези, просмукваща се в тепиха на боксовия ринг. При вида им Джон усети прилив на адреналин.

Д-р Хелси се приближи до военните полицаи на входа и им показа документите си. Те ги приеха, а след това сканираха ретината и гласа ѝ. Същото направиха и с Командира. След като потвърдиха самоличността му, те веднага отдадоха чест, което технически погледнато не бе нужно, тъй като Командира не беше с униформа. От учтивост той отвърна на поздрава. Войниците продължаваха да се оглеждат напрегнато наоколо, сякаш очакваха нещо да се случи. Безпокойството на Джон се усили — малко неща можеха да уплашат един войник от ОСБР.

Д-р Хелси въведе Командира в шатрата. В центъра ѝ, на издигната платформа между две колони, бе окачен празен скафандър „Мьолнир“. Не беше неговият скафандър. След дългите години употреба металните плочки се бяха назъбили и надраскали, а някога сияещото зелено покритие бе потъмняло до маслиненокафяво. Този скафандър беше безупречен, а повърхността му бе с лек метален блясък. Забеляза, че пластините на бронята бяха малко по-дебели, а в черния слой под тях бяха вплетени повече елементи. Захранващият блок бе два пъти по-малък, а около ставите сияеха тънки процепи.

— Това е истинският скафандър „Мьолнир“ — прошепна му д-р Хелси. — Това, което си използвал досега, притежава само малка част от възможностите на този. А тук — тя се обърна към Командира — е събрано всичко, за което някога съм си мечтала. Моля те, облечи го.

Командира се освободи от хартиената престилка и с помощта на двама техници постави отделните елементи на скафандъра. Д-р Хелси сведе поглед.

Макар че елементите на скафандъра бяха по-тежки и масивни от тези на стария, след като бяха свързани и активирани, те станаха леки като перце. Скафандърът прилягаше на Джон идеално. Биологичният

слой се затопли и прилепна към кожата му, после започна да се охлажда, докато температурата на скафандъра се изравни с неговата.

— Направихме стотици малки подобрения — каза тя. — По-късно ще ти изпратя техническите данни. Две от тях обаче, представляват доста сериозни изменения в системата. Може да ти потрябва известно време, за да свикнеш.

Челото на д-р Хелси се набразди. Джон никога по-рано не я беше виждал притеснена.

— Първо, успяхме до голяма степен да възпроизведем и трябва да кажа, дори да подобрим енергийните щитове, използвани от чакалите на Съглашението.

Значи този скафандър имаше щит? Командира бе чувал, че изследователският отдел на ВСП работи над приспособяването на технологии на Съглашението. Самите спартанци имаха постоянни заповеди при възможност да събират устройства и апарати на Съглашението. Изследователите и инженерите бяха оповестили известен напредък в областта на изкуствената гравитация — някои кораби на КУОН вече преминаваха изпитания с гравитационните системи. Фактът, че скафандрите „Мьолнир“ разполагаха с щитове, бе невероятен пробив. Тази технология бе останала неразгадана с години. По-голямата част от научната общност вече бе загубила всяка надежда, че ще постигне успех с нея. Може би точно това тревожеше д-р Хелси. Може би не бяха успели да отстранят всички проблеми.

Д-р Хелси кимна на техниците:

— Да започваме.

Техниците се обърнаха към таблата на приборите. Един от тях, по-млад от останалите, нахлузи слушалките на вътрешния канал за връзка.

— Окей, Командире — гласът му изпука в слушалките на шлема на Джон. — На визьора на шлема ви има икона за активиране. Освен това на дванадесета позиция в шлема има ръчен превключвател.

Джон натисна превключвателя с брадичка. Нищо не се случи.

— Моля изчакайте малко, сър. Трябва да подадем на скафандъра заряд за активиране. След това той може да се презарежда с енергия от хранящия си блок. Качете се на платформата и останете абсолютно неподвижен.

Джон се качи на платформата, на която първоначално бе поставен скафандърът. Колоните премигнаха и засияха с яркожълта светлина. Започнаха да се въртят бавно около основата на платформата. Командира усети как пръстите на ръцете и краката му изтръпват от събралия се електростатичен заряд. Блясъкът се засили и предпазният слой на визьора на шлема му автоматично потъмня. Зарядът във въздуха нарасна и от йонизацията по кожата му полазиха тръпки. Усети мириса на озон. След това въртенето се забави и светлината отслабна.

— Натиснете отново бутона за активиране, Командире.

Въздухът около него изпука, сякаш отскочи от скафандъра. Не виждаше обаче блещукането, характерно за щитовете на Съглашението. Дали работеше? Прокара длан по ръката си и усети съпротивление на сантиметър от скафандъра. Да, работеше. Колко пъти на него или на неговите другари им се бе налагало да търсят начини да преодолеят щитовете да чакалите? Сега трябваше да преосмисли тактиката си. Да преосмисли всичко.

— Осигурява защита отвсякъде — разнесе се от слушалките гласът на д-р Хелси — и изразходва енергията *много* по-ефективно от щитовете на Съглашението, открити от спартанците. Полето на щита е концентрирало около ръцете, главата, краката, гърдите и гърба. На дланите то изтънява и е с дебелина под милиметър, за да не ви пречи да държите или манипулирате с различни предмети.

Главния техник натисна друг бутон на таблото и на визьора на Джон се появиха нови данни.

— В горния край на визьора се намира разделена на части лента — каза той. — Точно до индикаторите за боеприпасите и биологичното състояние. Тя показва нивото на заряд на щита. Не го оставяйте да се разрежи напълно — тогава ударите ще достигнат до скафандъра.

Командира се плъзна по платформата. Успя да запази равновесие и да спре. Движенията му сякаш бяха смазани. Земята се плъзгаше под краката му.

— Можете да настроите излъчвателите в долната част на ботушите, както и тези в ръкавиците, за да усилите триенето. При нормални обстоятелства е най-удобно да ги сложите на минимум, само помнете, че защитата ви на тези места ще бъде отслабена.

— Разбрано — той настрои силата на полетата. — В безтегловност полето в тези участъци се засилва до максимум, нали?

— Точно така — отвърна д-р Хелси.

— Колко може да издържи щитът, преди да поддаде?

— Това ще научиш днес, Командире. Както ще видиш, ние сме ти подготвили няколко изпитания, за да разбереш колко може да издържи защитното поле.

Той кимна. Беше готов за изпитанието. След седмиците, прекарани в пътуване през хиперпространството, имаше нужда от малко тренировка. Джон вдига визъора на шлема си и се обърна с лице към д-р Хелси:

— Казахте, че има две сериозни подобрения в системата, докторе?

Тя кимна и се усмихна.

— Да, разбира се.

Бръкна в джоба на престилката си и извади един прозрачен куб.

— Не вярвам да си виждал нещо подобно досега. Това е паметно-процесорното ядро на ИИ.

— Като Дежа ли?

— Да, като някогашния ви учител. Но този ИИ е малко по-различен. Позволи ми да ти представя Кортана.

Командира огледа цялата шатра. Не забеляза компютърен интерфейс или холографски проектор. Погледна въпросително д-р Хелси.

— Между активните вериги на скафандъра и вътрешните биоконтактни слоеве е вграден един нов слой — обясни д-р Хелси. — В него са вплетени паметно-процесорни свръхпроводници.

— Същият материал като ядрото на ИИ ли?

— Да — отговори д-р Хелси, — точно така. Твоят скафандър ще носи Кортана. Системата „Мьолнир“ има почти същите възможности като корабен изкуствен интелект. Кортана ще осъществява връзката между теб и скафандъра и ще осигурява важна за теб тактическа и стратегическа информация на бойното поле.

— Не съм сигурен, че разбирам.

— В Кортана са заложили всички хакерски програми, познати на ВСР — каза д-р Хелси, — а и тя притежава истински талант да ги адаптира за нуждите си в процеса на работа. Освен това разполага и с

най-добрия софтуер за превод от езиците на Съглашението. Основната ѝ цел е да прониква в техните компютърни и комуникационни системи. Тя може да прихваща насочените предавания на Съглашението и да осигурява актуална информация за неприятеля.

Текуща разузнавателна информация при операция без предварително разузнаване. Идеята допадна на Командира. Това до голяма степен щеше да увеличи шансовете му за победа.

— Този ИИ е компютърният специалист, който ще качим на кораба на Съглашението, така ли? — запита Командира.

— Да... и нещо повече. Нейното присъствие ще ти позволи да използваш възможностите на скафандъра по-ефективно.

Джон изведнъж си спомни — ИИ-та поемаха голямата част от насочената отбрана по време на военноморските операции.

— Тя може ли да контролира скафандъра? — тази мисъл не му хареса особено.

— Не. Кортана се намира в интерфейса между твоя мозък и скафандъра, Командире. Това рязко ще подобри времето ти за реакция. Тя може да трансформира в движение импулсите директно от двигателните центрове на мозъчната ти кора, но не може да те накара да подадеш такива импулси.

— Този ИИ — каза той — вътре в съзнанието ми ли ще се намира? — Явно това бе целта на „подобряването“ на стандартния интерфейс на КУОН.

— Точно това е въпросът, нали? — отвърна д-р Хелси. — Не мога да отговоря, Командире. Поне не научно.

— Не ви разбирам, докторе.

— Какво всъщност представлява съзнанието? Интуиция, разум, емоции — знаем, че те съществуват, но все още не знаем какво движи човешкия разум — тя замълча, търсейки подходящите думи. — Създаваме ИИ-та по подобие на невронните мрежи на човека, на електрическите сигнали в мозъка, защото знаем, че човешкият мозък функционира... но не знаем нито как, нито защо. Кортана се разполага „между“ твоето съзнание и скафандъра, като интерпретира електрохимичните сигнали в мозъка ти и ги предава към скафандъра през невронната присадка. Така че, поради липса на по-подходяща терминология, можем да кажем, че наистина Кортана ще бъде „вътре“ в съзнанието ти.

— Госпожо, моята първостепенна задача ще бъде да завърша успешно мисията си. Този ИИ — Кортана — може да има различни директиви.

— Не се притеснявай за това, Командире. Кортана има същите параметри на мисията като теб. Тя ще направи всичко необходимо, за да гарантира изпълнението на мисията, дори ако за това трябва да пожертва себе си или теб.

Командира си отдъхна с облекчение.

— А сега, застани на колене, ако обичаш, за да мога да вкарам паметно-процесорната ѝ матрица в куплунга на врата ти.

Командира коленичи. Чу се свистене, леко изпукване и после в съзнанието му нахлу студена вълна. Остра болка притисна челото му, след това се разсея.

— Малко е тесничко тук вътре — каза мек женски глас. — Здравей, Командире.

Този ИИ имаше ли офицерски чин? Със сигурност тя не беше цивилен, нито обикновен войник. Трябваше ли да се отнася с нея просто като с произведена от КУОН екипировка? Все пак той винаги се отнасяше към екипировката си с нужното уважение. След всяка мисия полагаше грижа да почисти и провери всеки нож или оръжие. Беше малко объркващо... гласът на Кортана се чуваше от слушалките на шлема му, но в същото време имаше чувството, че тя говори вътре в главата му.

— Здравей, Кортана.

— Хмм... Регистрирам високи нива на активност в мозъчната кора. Значи ти не си натъпканият с мускули автомат, за какъвто те представя пресата.

— Автомат? — промълви Командира. — Интересен израз от страна на един изкуствен интелект.

Д-р Хелси наблюдаваше Командира с нескрито любопитство.

— Не се сърди на Кортана, Командире. Понякога тя се държи малко дръзко. Ще трябва да се примириш с някои от чудатостите ѝ.

— Да, госпожо.

— Мисля, че веднага трябва да започнем с теста. Вие двамата ще се опознаете най-добре по време на тренировъчното сражение.

— Никой нищо не е споменавал за сражение — каза Кортана.

— Шефовете от ВСР уредиха изпитание за теб и новата система „Мьолнир“ — каза д-р Хелси — Някои от тях смятат, че вие двамата не сте готови за предложената от нас мисия.

— Госпожо! — изпъна се Командира. — Аз съм готов, госпожо!

— Знам, Командире. Някои други обаче... се нуждаят от доказателство. — Тя се загледа в сенките, хвърляни върху платнените стени на шатрата от застаналите отвън пехотинци. — Не е необходимо да ти напомням да си готов за всичко... и все пак бъди нащрек.

Гласът на д-р Хелси премина в шепот:

— Мисля, че някои офицери от ВСР биха се радвали, ако се провалиш при това изпитание, Командире. И може би са се погрижили това да стане, независимо от всичко.

— Ще се справя, докторе.

Челото ѝ се набразди от бръчки, но те бързо изчезнаха.

— Знам, че ще се справиш.

Тя отстъпи назад и вече на висок глас каза:

— Командире, заповедите са, след като изляза да преброиш до десет. След това трябва да преминеш трасето с препятствия. В другия му край има камбана. Целта ти е да я удариш.

Тя замълча, после добави:

— За да постигнеш тази цел, имаш право да неутрализираш всички заплахи.

— Разбрано — каза Командира. Край на неопределеността — сега разполагаше с цел и правила за действие.

— Внимавай, Командире — тихо каза д-р Хелси. Тя даде знак на двамата техници да я последват, обърна се и излезе от шатрата.

Командира не разбираше защо д-р Хелси смята, че е изложен на опасност, а и не бе нужно да разбира причината. Достатъчно му бе да знае, че опасността е налице. А той знаеше как да се справя с опасности.

— Протоколите за битка се зареждат — каза Кортана, — алгоритмите за електронна детекция, задействани. Скоростта на невронния интерфейс, увеличена с осемдесет и пет процента. Готова съм, когато кажеш, Командире.

Командира чу изщракване на метал около шатрата.

— Анализ на звуковия сигнал — каза Кортана, — открито съвпадение в базата данни. Идентифициран като...

— Някой, който зарежда автомат МА5В. Да, знам. Стандартното оръжие на Орбиталните сили за бързо реагиране.

— След като си толкова осведомен, Командире — иронично отвърна Кортана, — надявам се, че имаш и план за действие.

Джон свали визъора на шлема си и затвори скафандъра херметично.

— Да.

— В плана, предполагам, не влиза да те застрелят...?

— Не.

— Е, какъв е той? — гласът на Кортана звучеше загрижено.

— Първо ще довърша броенето до десет.

Джон чу как Кортана отчаяно въздъхна. Поклати глава в недоумение. Досега не се беше сблъсквал с така наречените умни ИИ-та. Кортана звучеше точно като човек. По-лошо, звучеше като цивилен. Нямахше да му е лесно да свикне с това.

По стената на шатрата пробягаха сенки — войниците отвън се движеха.

Осем.

Още преди да стигне до трасето с препятствия, в мисията се бяха появили пречки. Трябваше да се бие с войници от силите на КУОН. Реши да остави настрана въпросите защо. Бе получил заповеди и смяташе да ги изпълни. А с войници от ОСБР си бе имал работа и преди.

Девет.

Трима войници влязоха в шатрата, движейки се сякаш на забавен кадър — облечени в черно фигури, спуснати шлемове, ниско приведени, с готови за стрелба автомати. Двама заеха позиции по фланговете, а третият в средата откри огън.

Десет.

Движението на Командира бе светкавично. Скочи от платформата за активиране и, преди войниците да успеят да се прицелят отново, се приземи сред тях. Претърколи се и се изправи на крака точно до този, който бе стрелял първи. Сграбчи автомата и с рязко движение го измъкна от ръцете му. Със силно изпукване ръката на войника се откачи от рамото и той политна напред, губейки равновесие. Джон завъртя автомата и стовари приклада му в ребрата на мъжа. Те изпрацяха и войникът се строполи в безсъзнание на пода.

Джон се завъртя и се обърна наляво с вдигнат на нивото на главата му автомат. Прицели се, но все още имаше време — войникът не беше готов да стреля. За изострените сетива на Джон, подсилени от Кортана и невронния интерфейс, всичките му движения изглеждаха забавени. Съвсем забавени.

Замахна отново с приклада на оръжието. Главата на мъжа полетя назад от мощния, светкавичен удар. Той се преметна през глава и се стовари на земята. Опитното око на Джон оцени състоянието му за миг: мозъчно сътресение, счупен гръбначен прешлен. Стрелец номер две бе извън строя.

Последният от тримата успя да се завърти и откри огън. Три куршума рикошираха от енергийния щит на скафандъра. Индикаторът на щита примигна и спадна с едно деление. Преди войникът да успее да реагира, Командира отстъпи настрана и с всички сили блъсна надолу собствения му автомат. Войникът изрева, когато кракът му се пречупи. От панталона на ранения изскочи назъбения връх на счупена кост. Командира го довърши с удар на приклада по шлема. Джон провери състоянието на автомата и като установи, че не е повреден, измъкна няколко пълнителя от колана на поваления войник. В другия войник намери също остър като бръснач боен нож и го взе.

— Можеше да ги убиеш — каза Кортана. — Защо не го направи?

— Заповедите ми дават право да „неутрализирам заплахите“ — отвърна той. — Те вече не представляват заплаха.

— Въпрос на семантика — отвърна Кортана весело. — Не отричам обаче резултата... — тя млъкна изведнъж. — Нови цели. Седем сигнала от датчика за движение. Заобиколени сме.

Още седем войника. Командира можеше да открие огън и да ги избие. При други обстоятелства би го направил, но техните автомати не представляваха директна заплаха за него. Освен това КУОН се нуждаеше от всеки войник за битката срещу Съглашението. Хвърли се към централния стълб, който поддържаше покрива на шатрата и с рязко движение го измъкна. В мига, когато покривът започна да се свлича, той направи прорез в плата и изскочи през него. Срещу него стояха трима пехотинци. Започнаха да стрелят и Командира пъргаво отскочи встрани. Хвърли се към тях и замахна със стоманения прът през краката им. Костите изхрущяха, последвани от виковете на болка.

Командира се обърна, когато шатрата се свлече на земята. Сега останалите четирима можеха да го видят. Един от тях измъкна от колана си граната. Останалите трима бяха насочили автоматите си към него. Командира хвърли пръта като копие към човека с гранатата. Уцели го в гърдите и той се свлече с вик. Гранатата с изваден предпазител обаче падна на земята. Командира се хвърли и я ритна. Тя описа дъга над паркинга и се взриви, като изпусна облак от дим и шрапнели.

Останалите трима пехотинци откриха огън, като осеяха въздуха със залп от куршуми. Те обаче отскачаха със свистене от енергийния щит. Индикаторът за заряда на щита примигваше и спадаше след всяко попадение — постоянният огън бързо щеше да го изтощи. Джон се сви и се претърколи, като едва избягна един картечен откос и се хвърли върху най-близкия пехотинец. Замахна и удари с длан гърдите му. Ребрата на пехотинеца хлътнаха и той беззвучно се свлече на земята с бликаща от устата му кръв. Джон се завъртя, вдигна пушката си и стреля два пъти. Вторият войник изрева и изпусна автомата си, когато куршумите пронизаха колената му. С един ритник Джон изкриви цевта на захвърления автомат и го превърна в неизползваемо парче метал.

Последният пехотинец беше замръзнал на мястото си. Командира не му остави време да се окопоти. Измъкна автомата от ръцете му, откъсна колана с гранати и силно го удари по шлема. Войникът падна на земята.

— Време от началото на мисията: двадесет и две секунди — отбеляза Кортана. — Макар че, технически погледнато, започна да се движиш четиридесет милисекунди по-рано.

— Ще го имам предвид.

Командира праметна през рамо автомата и гранатите и се затича към прикритието на казармите. Вмъкна се под издигнатите сгради и лазешком се насочи към полигона. Нямаше нужда да се превръща в мишена за снайперистите, макар че щеше да му е интересно да разбере куршуми от какъв калибър можеше да отклони щитът. Опасно беше да мисли по този начин. Защитното поле беше полезно, но при масиран огън отслабваше много бързо. С него беше много по-издръжлив, но не и непобедим.

Излезе в началото на трасето с препятствия. Първата част представляваше пробег през десет акра едър назъбен чакъл. Понякога

караха новобранците да минават по трасето боси. Като се изключи болката, това беше най-лесната част от цялото трасе. Командира тръгна към полето с чакъл.

— Чакай — спря го Кортана. — Улавям инфрачервени сигнали с термичните сензори. Кодирана последователност... декодирам... ето, готово. Това е сигнал за активиране на мина „Лотос“. Минирали са полето, Командире.

Той замръзна. Беше използвал мини „Лотос“ и познаваше пораженията, които можеха да причинят. Острите шрапнели пронизваха бронята на танк със същата лекота, както и кора от портокал. Това щеше да го забави значително. Нямахме друг избор, освен да премине през полето. Беше получил заповед. Не искаше да си служи с хитрост и да заобиколи отстрани. Трябваше да докаже, че той и Кортана са готови за мисията.

— Някакви идеи? — попита я той.

— Вече мислех, че никога няма да попиташ — отвърна Кортана. — Определи позицията на една от мините, а аз ще оценя приблизително разположението на останалите на база на стандартната процедура за случайно разпределение, която използват инженерите на КУОН.

— Ясно.

Той измъкна една граната, издърпа предпазителя, преброи до три и я метна в средата на полето. Тя отскочи и експлодира, а ударната вълна отекна в земята и задейства две от мините. Във въздуха изригнаха два стълба от прах и чакъл. Експлозията разтърси Командира. Питаше се дали щитът на скафандъра би издържал подобно нещо. Нямахме желание да пробва, докато се намираше вътре в него. Увеличи силата на полето от долната страна на ботушите си до максимум. На визъора му се появи координатна мрежа, по която засвяткаха линии, докато Кортана обработваше различните пермутации.

— Открих решение! — каза тя. Върху мрежата се подредиха две дузини червени кръгчета. — Това е с точност деветдесет и пет процента. Най-доброто, което можах да направя.

— Никога няма пълна гаранция за нещо — отвърна Командира.

Той стъпи на чакъла и започна да се придвижва с къси, отмерени стъпки. С активираното защитно поле отдолу на ботушите си имаше

усещането, че се плъзга по лед. Вървеше с наведена глава, като избираше пътя си между червените точки на визьора. Ако Кортана бе сбъркала, вероятно нямаше да му остане време да го разбере. Изведнъж видя, че чакълът е свършил. Вдигна глава. Беше успял.

— Браво, Кортана. Благодаря ти.

— Няма защо... — гласът ѝ се проточи. — Улавям сигнали с разместени честоти по канал D. Кодирани заповеди оттук до военновъздушната база „Феърчайлд“. Използват лични пароли, така че не мога да разбера какво са намислили. Каквото и да е, обаче, не ми харесва.

— Тогава продължавай да се ослушваш.

— Правя го непрекъснато.

Той изтича към следващата част от трасето с препятствия: полето с бодлива тел. Тук новобранците трябваше да пълзят в калта под кълба от бодлива тел, докато инструкторите им стреляха над тях с бойни куршуми. Така войниците разбираха дали имат достатъчно кураж, за да понесат свистящите на сантиметри над главите им куршуми.

От двете страни на трасето сега имаше нещо ново: три установки с 30-милиметрови картечници.

— Картечниците се прицелват в нас, Командире — съобщи Кортана.

Той не смяташе да чака, за да разбере дали тези картечници имат настройка за минимална височина на стрелба. Нямаше намерение да пълзи през полето, докато бързата стрелба на картечниците изтощи защитното му поле.

Картечниците изщракаха и започнаха да се завъртат към него. Той се втурна към най-близката от тях. С няколко изстрела прекъсна кабелите, които захранваха серводвигателите на установката и я обърна към другите картечни гнезда. Приклепна зад металния щит на картечницата и откри огън по съседната установка. За сметка на скоростната си стрелба, картечниците бяха пословични с лошия си прицел. Затова Кортана коригира своя оптичен мерник и го синхронизира с този на картечницата. С нейна помощ Командира успя да улучи платформата на съседната картечница, а после насочи огъня към запаса и от боеприпаси. Миг по-късно избухна облак от огън и дим, картечницата замлъкна... и рухна на земята. Джон се наведе, издърпа предпазителя на една граната и я запрати към другата

картечница. Гранатата полетя във въздуха и се взриви точно над установката.

— Картечницата е унищожена — съобщи Кортана.

Още две гранати и всички картечници бяха извън строя. Чак сега забеляза, че индикаторът на защитното му поле бе спаднал с една четвърт и започваше да се презарежда. Дори не бе разбрал, че го бяха улучили куршуми. Каква немарливост.

— Струва ми се, че се справяш с положението — каза Кортана.
— Ще отделя няколко секунди, за да проверя нещо.

— Разрешавам — каза той.

— Не съм искала разрешение, Командире — отвърна тя.

Хладното течно присъствие в съзнанието му се отдръпна и той почувства някаква празнота. Понесе се през полето с бодлива тел, късайки стоманените жици като мокър канап. Кортана отново нахлу в съзнанието му с хладен повей.

— Току-що се свързах със сателитния канал — каза тя. — Използвах един от техните сателити, за да видя по-добре какво става тук долу. От базата „Феърчайлд“ насам се приближава изстребител „Скайхоук“.

Той се закова на място. Картечниците бяха едно нещо, но той не знаеше дали скафандърът щеше да издържи на огневата мощ на изстребителите. Те разполагаха с четири 50-милиметрови оръдия, в сравнение с които картечниците приличаха на детски играчки. Освен това имаха и ракети „Скорпион“, проектирани за поразяване на танкове. Казано накратко — не можеше да направи нищо срещу тях. Командира се затича, трябваше да намери прикритие. Отправи се към следващия участък от трасето — Колоните на Локи.

Този участък представляваше гора от десетметрови стълбове, разположени на случаен принцип едни спрямо други. Обикновено на стълбовете, под и около тях бяха скрити най-различни капани — зашеметяващи гранати, заострени колове... всичко, което инструкторите можеха да измислят. Целта беше наборниците да се научат да се придвижват бавно и да си отварят очите на четири. Командира нямаше време да търси капаните. Той се изкачи на първия стълб и застана на върха му. Скочи на следващия, олюля се, но възстанови равновесието си и продължи по-нататък. Заедно със скафандъра тежеше близо половин тон и трябваше да контролира

реакциите си до съвършенство, за да успее да се приземи успешно върху дебелия десет сантиметра дървен стълб.

— Сензорите за движение улавят приближаваща цел в края на обхвата — предупреди го Кортана. — Профилът на скоростта отговаря на изстребител „Скайхоук“, Командире.

Той се обърна, едва не загуби равновесие и трябваше да се залюлее напред-назад, за да не падне. На хоризонта се появи точка и до него долетя далечен гръмотевичен тътен. Само след миг се оказа, че точката има крила, а термодатчиците на Командира засякоха и реактивната струя зад нея. Изстребителят се приближи за секунди и откри огън с 50-милиметровите оръдия. Той скочи. Дървените стълбове се разлетяха на трески, докосени като стръкове трева. Командира се претърколи, сви се и залегна на земята. Няколко куршума го улучиха и зарядът на щита му спадна наполовина. Тези куршуми незабавно щяха да понижат стария му скафандър. Кортана съобщи:

— По моите пресмятания имаме единадесет секунди преди изстребителя „Скайхоук“ да обърне при максимално ускорение и да ни атакува отново.

Командира се изправи и се понесе през остатъците от стълбовете. Около него избухваха гранати и изригваше напалм, но той се движеше толкова бързо, че оставяше най-тежките поражения зад гърба си.

— Следващият път няма да използват оръдията — каза той. — След като не успяха да ни спрат с тях, сега ще използват ракетите.

— Може би е по-добре да излезем от трасето и да намерим по-добро прикритие — предложи Кортана.

— Не — каза той, — ще победим... по техните правила.

Последният участък на трасето представляваше открито поле, което трябваше да се прекоси тичешком. В края на полето Командира забеляза стойка, на която бе окачена камбаната. Погледна през рамо. Изстребителят се бе обърнал и сега се носеше право към него. Дори с много по-високата си скорост на движение, дори със скафандъра „Мьолнир“, нямаше да успее да стигне до камбаната навреме. Нямаше да стигне до нея жив.

Застана с лице към приближаващия се самолет.

— Ще имам нужда от помощта ти, Кортана — каза той.

— Само кажи — прошепна тя. Той долови тревогата в гласа ѝ.

— Изчисли скоростта на приближаване на ракетата „Скорпион“. Като отчиташ времето ми на реакция и скоростта на изстребителя при изстрелването, ми кажи в кой момент трябва да се дръпна встрани, за да отклоня ракетата с лявата си ръка.

Кортана замлъкна за секунда.

— Изчислението е завършено. „Да отклоня“ ли каза?

— Ракетата „Скорпион“ има насочващи сензори и детонатори при приближаване. Не мога да я надбягам, а и тя няма да ме подмине. Възможностите, които остават, са много малко.

Изстребителят пикира.

— Бъди готов — каза Кортана. — Надявам се, че знаеш какво правиш.

— Аз също.

От върха на лявото крило на самолета излезе пушек, изригна огън и изгорели газове и ракетата се понесе към тях. Командира забеляза как тя коригира курса си и полетя право към неговата позиция. В шлема му отекна пронизителен звук — насочващите системи на ракетата го бяха прихванали. Натисна един бутон и звукът изчезна. Ракетата се движеше бързо. Десет пъти по-бързо от него.

— Сега! — каза Кортана.

Извършиха движението заедно. Той помръдна мускулите си и скафандърът „Мьолнир“ — подсилен от връзката с Кортана — се подчини с невиджана досега бързина. Кракът му се сви и го изтласка настрана. Лявата му ръка се вдигна и мина пред гърдите му. Единственото, което виждаше, бе главата на ракетата. Въздухът сякаш замръзна и се сгъсти. Ръката му продължи да се движи с отворена, готова за удар длан, с най-голямата скорост, с която можеше да задвижи тялото си. Върхът на ракетата премина на сантиметър от главата му. Ръката му полетя във въздуха, пръстите му докоснаха металния корпус и го тласнаха встрани. Изстребителят „Скайхоук“ изрева над главата му. Ракетата се взриви.

Ударната вълна удари тялото му. Той прелетя шест метра, превъртя се през глава и се стовари по гръб на земята. Примигна, но не видя друго, освен тъмнина. Мъртъв ли беше? Нима беше загубил? Индикаторът за статуса на защитното поле на визьора му слабо пулсираше. Беше на нулата... след това примигна в червено и започна

да се презарежда. По вътрешната страна на шлема му имаше пръски кръв, а в устата си усещаше метален вкус. Изправи се, въпреки съпротивата на мускулите си.

— Тичай! — извика Кортана. — Преди да са се върнали.

Командира се затича. На мястото, където се намиреше преди, сега бе зейнал двуметров кратер. Усети как ахилесовото му сухожилие се къса, но не забави скорост. Премина половинкилометровия отрязък точно за седемнадесет секунди и заби пети, за да спре. Грабна въжетото на камбаната и я разклати три пъти. Звънкият тон бе най-прекрасният звук, който някога бе чувал. По комуникационния канал се разнесе гласът на д-р Хелси:

— Изпитанието е завършено. Отзовете хората си, полковник Акерсън! Ние спечелихме. Отлично, Командире. Великолепно! Остани там, изпращам лекарски екип.

— Да, госпожо — отвърна той задъхано.

Командира огледа небето за следи от изтребителя. Нямахше нищо, беше изчезнал. Коленичи и остави кръвта да се стича от носа и устата му. Погледна отново към камбаната... и се засмя. Познаваше добре това парче стомана с назъбени краища. Беше същата камбана, която бе ударил през първия ден от службата си. Деня, в който Главния Мендес го бе научил как се работи в екип.

— Благодаря ти, Кортана — каза той накрая. — Нямахше да се справя без теб.

— Няма защо, Командире — отвърна тя. После с дяволита нотка в гласа добави: — Да, нямахше да се справиш без мен.

Днес с Кортана бе усвоил един нов начин на съвместна работа. Д-р Хелси му беше направила страхотен подарък. Беше му дала оръжие, с което можеше да унищожи Съглашението.

ГЛАВА 28

0400 ЧАСА, 30 АВГУСТ 2552 (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР) / КРАЙЦЕР НА КУОН „ЕСЕННА КОЛОНА“ В ОРБИТА ОКОЛО СИСТЕМАТА ЕПСИЛОН ЕРИДАНИ, ВОЕНЕН КОМПЛЕКС „РИЙЧ“

Кортана никога не почиваше. Въпреки че бяха създадени по подобие на човешки мозък, изкуствените интелекти нямаха нужда от сън. Д-р Хелси мислеше, че проверката на системите на „Есенна колона“ ще ангажира вниманието на Кортана, докато тя самата се занимава с другите си секретни проекти. Беше сбъркала.

Макар че Кортана живо се интересуваше от уникалния дизайн и начин на работа на кораба, неговата подготовка заемаше нищожна част от изчислителните ѝ възможности. Тя наблюдаваше през една от камерите на кораба приближаването на совалката, с която пристигаше капитан Кийс. Лейтенант Хикова излезе, за да го посрещне. Капитан Кийс се обади по интеркома от палуба С:

— Кортана? Имаме ли енергия, за да задвижим кораба? Искам скоро да потеглим.

Тя пресметна оставащото време за подгряване на реактора и направи корекция, за да го ускори.

— Крайните изпитания на двигателите са в цикъл „Тета“ — отвърна Кортана. — Работят добре при нормални параметри. Насочвам тридесет процента от енергията към двигателите, сър.

— А какво е състоянието на другите системи? — попита капитан Кийс.

— Започвам проверка на оръжейните системи. Навигационните възли работят. Продължавам изпитанията и трикратните проверки на цялата система, капитане.

— Отлично — каза той. — Уведоми ме, ако се появят някакви проблеми.

— Разбрано, капитане — отвърна тя.

Връзката прекъсна. Кортана продължи проверките на „Есенна колона“, както ѝ бе наредено. Имаше обаче и по-важни неща за вършене, а именно да хвърли око в базите данни на ВСР и... да организира едно малко отмъщение. Тя насочи останалата част от

капацитета си, за да сондира сателитната комуникационна система около Рийч за входни точки. Ето. Търсец импулс в координирация сигнал на сателитната мрежа. Тя излъчи носеща вълна, резонансна на този сигнал и с нейна помощ се промъкна в системата. Всяко нещо по реда си. Имаше две неща за довършване.

Докато тя и Командира се намираха на трасето с препятствия, тя бе поела контрола над автоматичен наблюдателен сателит 419 и го беше завъртяла, за да получи картина на трасето от орбита. Влезе през отворената задна вратичка на системата и подмени цялата подпрограма на насочващите двигатели на сателита. Ако някой по-късно анализираше системата, щеше да открие, че поради грешка сателитът се е завъртял на случайна, а не на предварително зададена позиция. Измъкна се, но си остави задната вратичка отворена. Можеше да ѝ потрябва отново.

Другата недовършена работа, на която трябваше да отдели внимание, бе полковник Акерсън — човекът, който се опита да погуби Командира и нея. Кортана прочете отново препоръчаните от д-р Хелси условия за изпитване на системата „Мьолнир“ на трасето с препятствия. Да, тя наистина бе предложила да се използват бойни куршуми. Но изобщо не ставаше дума за отряд от орбиталните сили за бързо реагиране, нито пък за картечници, мини... и още по-малко за въздушно нападение. Всичко това бе идея на полковника. Той представляваше уравнение, което имаше нужда от изравняване. Д-р Хелси би го нарекла „отплата“.

Свърза се с базата данни за личен състав и планиране на КУОН. Беоулф, изкуственият интелект на ВСП, който я контролираше, я познаваше и знаеше, че не трябва да я допуска. Беоулф бе старателен, методичен и параноичен. По свой начин Кортана го харесваше. В сравнение с нейните възможности за „разбиване“ на кодове обаче, той приличаше на счетоводна програма. Кортана изпрати бърза поредица от заявки към мрежовия сървър, който обработваше молбите за прехвърляне. Това бе един сравнително ненатоварен сървър и тя го затрупа с милиарди различни заявки в минута. Мрежата направи опит да се възстанови и да се преконфигурира, което доведе до кратка десинхронизация на всички възли, включително и на номер седемнадесет — личните досиета на персонала. Тя използва момента и вкара един клин, подпрограма, която приличаше на обикновен входящ

сигнал, но отговаряше на всеки протокол за връзка. Така проникна в системата.

Служебната биография на полковника изглеждаше впечатляващо. Бе участвал в три битки срещу Съглашението. В началото на войната бе повишен и бе участвал като доброволец в една дузина секретни операции. През последните няколко години обаче се бе посветил предимно на политически игри. Бе подал няколко заявки за увеличаване на финансирането на своите специални стратегически военни проекти. Нищо чудно, че искаше да се отърве от Командира. Проектите „Спартанец II“ и „Мьолнир“ бяха преки конкуренти на неговите собствени. Нещо повече, те имаха успех там, където той търпеше поражение. В най-добрия случай действията на Акерсън можеха да се разглеждат като предателство. Но Кортана нямаше намерение да разкрива всичко това пред надзорния комитет на ВСР. Въпреки методите му на действие, той и неговите специални части все още можеха да бъдат от полза на КУОН в сраженията. Полковникът обаче, трябваше да си получи заслуженото.

От базата данни на ВСР тя се маскира като програма за рутинна банкова проверка и влезе в банковата сметка на полковника. Оттам изпрати значителна сума на един от бордеите на Гилгамеш. Погрижи се също копие от заявката за потвърждение на трансакцията да бъде изпратено на домашния му адрес. Полковник Акерсън беше женен мъж и... подобно нещо нямаше да убегне от вниманието на жена му. После Кортана се промъкна в личния му имейл и изпрати на личния състав внимателно съставено писмо с молба за преместване на преден пост. Най-накрая, тя вкара един фиктивен запис, електронен отпечатък, който посочваше като източник на промените личния електронен бележник на Акерсън. Преди той да успее да разплете цялата тази бъркотия, щеше да бъде изпратен да се сражава със Съглашението на някоя предна бойна позиция, където му беше мястото.

След като приключи с недовършените дела, Кортана провери отново състоянието на реактора на „Есенна колона“. Крайните изпитания вървяха отлично. Провери силата на магнитното поле и част от нея остана да следи за флуктуации на изхода на съоръженията. Инспектира трикратно всички оръжейни системи, след което се върна към собственото си проучване.

Спомни си колко добре се бе представил Командира тази сутрин на трасето с препятствия. Беше надхвърлил очакванията на Кортана. Многократно превъзхождаше описанията на пресата и на д-р Хелси. Беше интелигентен... не безразсъдно смел, но се доближаваше до това определение повече от всеки друг човек, с когото се бе срещала. Времето му на реакция под напрежение беше една шеста от стандартното за хората. А освен това, Кортана бе почувствала, че той притежава известно... — претърси речника си, за да открие подходящата дума — благородство. Бе поставил мисията и своите дълг и чест над личната си безопасност.

Отново проучи служебната му биография. Беше участвал в 207 наземни сражения срещу Съглашението и бе удостоен с всички значими войнски отличия, с изключение на медала за военнопленници. В биографията му имаше и празни места. Обичайните бели петна, дължащи се на любезната намеса на ВСР, разбира се, но... за нейна изненада бяха заличени и всички данни от времето преди да постъпи на редовна служба. Кортана нямаше намерение да остави едно най-обикновено изтриване да спре проучването ѝ. Проследи откъде е дошла заповедта за изтриване на тези данни — „Трети отдел“. Групата на д-р Хелси. Любопитно.

Проследи пътя на заповедта и се натъкна на слоеве от контраатакуващи програми, които започнаха да проследяват нейния сигнал. Блокира ги и те отново се опитаха да открият първоизточника на нейните команди. Беше се сблъскала с много добре написан софтуер за блокиране на проникването, значително превъзхождащ обичайните мудни програми на ВСР. Ако не друго, предизвикателството подразни любопитството на Кортана. Измъкна се от базата данни и затърси неохраняван достъп до досиетата на „Трети отдел“.

Започна да се вслушва в жуженето на преминаващия по повърхността на защитената мрежа на ВСР трафик. Днес мрежата бе необикновено натоварена от пакети с данни — заявки и кодирани съобщения от оперативните групи на ВСР. Надникна в тях, разкривайки тайните им, докато те преминаваха покрай нея. Попадна на заповеди за преместване на кораби и агенти извън системата на Рийч. Това явно бе свързано с новите разпоредби за изпращане на разузнавачи към външните системи и откриване на Съглашението. Видя няколко кораба, спрени в космическите докове на Рийч — тайни

мисии на ВСР, маскирани като частни яхти. Бяха им дали приятни, невинни имена: „Майски бръмбар“, „Окръжност“ и „Чучулига“.

Забеляза нещо, което можеше да използва — д-р Хелси тъкмо влизаше в лабораторията. Сега беше на третия охранителен пост и чакаше за сканиране на гласа и ретината. Кортана прихвана и анулира сигнала. Системата за проверка започна процедурата отначало.

— Моля, направете повторно сканиране на ретината, д-р Хелси — настоя системата, — и повторете днешната кодова фраза с нормално темпо.

Преди д-р Хелси да успее да направи това, Кортана изпрати нейните собствени файлове с данни от сканирането на ретината и гласа на д-р Хелси. Беше ги копирала отдавна и ето че сега ѝ свършиха работа. Защитните бариери на „Трети отдел“ се отвориха пред Кортана. Разполагаше само със секунда преди д-р Хелси да проговори и да отмени предишното право на достъп. Кортана обаче проникна като светкавица в системата. Потърси и намери това, което я интересуваше. За седемдесет милисекунди цялата възможна информация за спартанец-117 бе изкопирана в личните ѝ регистри. Излезе от базата данни на ВСР, като пренасочи всичките следи на проверките си обратно към фиктивния адрес на Акерсън.

Затвори всички връзки и се върна на „Есенна колона“. Бърза проверка на реактора — да, работеше в рамките на нормалните параметри — и изпрати пълен доклад на мостика до лейтенант Хол. След това Кортана се зае да изучава пълното досие на Командира. Започна да го сканира, връщайки се назад във времето: резултатите му от преминаването на трасето с препятствия, доклада пред главната квартира на ВСР. Спря се на сигнала, изпратен от Съглашението от Сигма Октанус IV. Той я заинтригува и тя се опита да преведе съобщението. Символите ѝ изглеждаха познати до болка, но никой от алгоритмите или вариантите на стандартните програми за превод, които изпробва, не дадоха резултат.

Продължи да поглъща данните от досието на Командира. Научи за измененията, на които бяха подложени той и другите спартанци, за бруталните методи на обучение и тренировки, за това как е бил отвлечен на шестгодишна възраст за целите на секретна операция на ВСР. Всичко това бе одобрено от д-р Хелси. Кортана спря за цели три цикъла на процесора, прекарвайки новите данни през подпрограмите

си за етика..., не можеше да разбере. Как бе възможно д-р Хелси, която бе толкова загрижена за своите спартанци, да им бе причинила всичко това?

Разбира се, защото бе необходимо. Това бе единственият начин да се предпази КУОН от въстания и от силите на Съглашението. Нима д-р Хелси беше чудовище? Или просто правеше това, което бе длъжна да стори, за да защити човечеството? Вероятно по малко и от двете.

Кортана изтри откраднатите файлове. Те вече нямаха значение. Каквото и да беше преживял Командира досега, то беше минало. Сега Кортана щеше да се грижи за него. Беше готова да направи всичко по силите си, стига да не застрашаваше успеха на мисията им, за да го предпази от всякакви по-нататъшни беди.

ГЛАВА 29

0400 ЧАСА, 30 АВГУСТ 2552 (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР) / КРАЙЦЕР НА КУОН „ЕСЕННА КОЛОНА“ В ОРБИТА ОКОЛО СИСТЕМАТА ЕПСИЛОН ЕРИДАНИ, ВОЕНЕН КОМПЛЕКС „РИЙЧ“

Капитан Кийс натисна бутоните на страничните двигатели на совалката „Кода“. Малкият кораб се превъртя и пред него се появи „Есенна колона“. В повечето случаи капитаните не обикаляха сами из космическите докове на Рийч, но Кийс беше настоял сам да кормува совалката. Персоналът без специални правомощия беше задължен да се придвижва само в тесен коридор около „Есенна колона“, а той искаше внимателно да огледа кораба отвън, преди да поеме управлението.

От това разстояние „Есенна колона“ можеше да бъде взета за по-дълга фрегата. С приближаването на совалката обаче, се разкриваха подробности, които издаваха истинската възраст на кораба. По корпуса му имаше няколко големи драскотини и вдлъбнатини. Дюзите на двигателите му бяха почернели. Аварийните двигатели на левия борд липсваха. В какво ли се бе забъркал, като прие да участва в мисията на д-р Хелси?

Придвижи се на стотина метра и зави откъм дясната страна. Товарният отсек от тази страна беше запечатан. Върху набързо заварените отгоре му метални пластини бяха нанесени червени и жълти предупредителни ивици. Приблужи се на десет метра и забеляза, че пластината не беше монолитно парче метал. Различаваха се отделни бронирани сегменти, тежко укрепени с плътен слой „титан-А“. Под формата на пчелна пита там бяха разположени кръглите люкове на ракетните установки „Арчър“. Преброи ги: десет реда от по тридесет люка. Във всеки от тях се намираха по дванадесет ракети. Корабът разполагаше с таен арсенал, достоен за истински крайцер.

Капитан Кийс насочи совалката към задната му част и забеляза замаскираните в една вдлъбнатина 50-милиметрови оръдия, предвидени за отбрана срещу еднопилотни изстребители. Под тях имаше поредица от издутини, част от системата на линейния ускорител на единственото магнитно оръдие на кораба. На вид бе

твърде малко, за да е достатъчно ефективно, но той не искаше да избързва с преценката си. Както останалата част от екипировката на кораба, може би и това оръжие беше по-добро, отколкото изглеждаше на пръв поглед. Поне той се надяваше да е така.

Капитан Кийс се върна от лявата страна и плавно се придвижи до товарния отсек. Обърна внимание на трите еднопилотни изстребителя „Лонгсорд“ и трите пеликана, които се намираха там. Единият от пеликаните имаше броня два пъти по-дебела от обикновеното и бе оборудван с приспособления, напомнящи абордажни куки. Носът на кораба бе увенчан с таран от назъбен титан.

Приземи се на автоматичната площадка за кацане и изключи таблото за управление. Миг по-късно, поета от автоматите на платформата, совалката се спусна надолу и премина през въздушната камера. Капитан Кийс нарами брезентовата си торба и скочи на палубата на кораба. Лейтенант Хикова бе дошла да го посрещне. Тя вдигна ръка за почест.

— Добре дошли на борда, капитан Кийс.

Той отвърна на поздрава.

— Как я намирате, лейтенант?

Тъмните очи на лейтенант Хикова се разшириха от възбуда.

— Не можете да си представите какво представлява този кораб, сър — на обикновено сериозното ѝ лице разцъфна усмивка. — Превърнали са го в нещо... специално.

— Видях какво са направили с десния товарен отсек — кисело отбеляза капитан Кийс.

— Това е само едно от нещата — каза тя, — ако искате, мога да ви разведа из целия кораб.

— С удоволствие — каза капитан Кийс. Той спря пред интеркома. — Само за момент, лейтенант — той включи интеркома. — Сержант Львъл, задайте ускорение на кораба по курс към периферията на системата. Веднага след като стигнем дотам, ще извършим скок в хиперпространството.

— Сър — отвърна Львъл, — двигателите ни все още са в процес на изпитания.

— Кортана? Имаме ли енергия, за да задвижим кораба? — попита капитан Кийс. — Искам скоро да потеглим.

— Крайните изпитания на двигателите са в цикъл „Тета“ — отвърна Кортана. — Работят добре при нормални параметри. Насочвам тридесет процента от енергията към двигателите, сър.

— А какво е състоянието на другите системи? — попита капитан Кийс.

— Започвам проверка на оръжейните системи. Навигационните възли работят. Продължавам изпитанията и трикратните проверки на цялата система, капитане.

— Отлично — каза той. — Уведоми ме, ако се появят някакви проблеми.

— Разбрано, капитане — отвърна тя.

— Най-накрая имаме ИИ — отбеляза той, обръщайки се към Хикова.

— Нещо повече, сър — отговори лейтенант Хикова — Кортана отговаря за крайните изпитания на кораба и контролира предложените от д-р Хелси реконструкции на кораба. За насочената отбрана имаме резервен ИИ.

— Така ли? — Кийс беше удивен. Напоследък бе достатъчно трудно да си осигуриш дори един ИИ, а да имаш два беше немислимо.

— Да, сър. Ще се заема с инсталирането на нашия собствен ИИ веднага, след като Кортана привърши с процедурите за диагностика.

Капитан Кийс бе срещал Кортана за кратко в офиса на д-р Хелси. Макар всички ИИ-та, които бе виждал, да бяха много надарени, Кортана бе изключителна. Капитан Кийс ѝ бе поставил няколко навигационни задачи и тя бе открила решенията на всички до една... и дори бе открила няколко възможности, които не му бяха хрумнали. Понякога бе твърде дръзка, но това си имаше и добри страни.

Лейтенант Хикова го поведе към асансьора и натисна бутона за палуба Д.

— Първоначално — каза Хикова — бях малко загрижена за цялата артилерия на борда. Един проникнал снаряд и бихме се взривили като връзка фойерверки. Но в този кораб няма празни места — целият е запълнен с оребрявания, шестоъгълници от „титан-А“ и хидравлични укрепителни елементи, които могат да се задействат при авария. Корабът може да издържи много тежък обстрел, сър.

— Да се надяваме, че няма да ни се наложи да проверяваме това — рече капитан Кийс и провери дали лулата се намира в джоба му.

— Да, сър.

Асансьорът премина през въртящия се сектор на кораба и Кийс усети как олеква и почувства лек пристъп на замайване. Хвана се за перилата. Вратите се разтвориха и те влязоха в подобното на пещера двигателно отделение. Таванът се извисяваше четири етажа над тях. Това бе най-голямата зала на кораба. Околовръст, по стените на шестоъгълното помещение имаше издадени платформи.

— Това е новият реактор, сър — каза Хикова.

Устройството бе разположено сред решетка от несъдържаща желязо керамика и оловен кристал. Главния пръстен на реактора бе вкаран в центъра на два по-малки реакторни пръстена. Около него кръжаха техници, отчитаха показанията на приборите и наблюдаваха екраните с данни по стените.

— Тази конструкция не ми е позната, лейтенант.

— Това е реактор от последно поколение. „Есенна колона“ е първият кораб, на който е инсталиран. Двата по-малки плазмени реактора са свързани към главния и го подсилват. Застъпващите се магнитни полета на трите реактора позволяват за известно време увеличаване на мощността с триста процента.

Капитан Кийс подсвирна одобрително, докато оглеждаше помещението.

— Не виждам тръби за охлаждане.

— Защото няма, сър. За отнемане на излишната топлина този реактор използва суспензия от йони, лазерно охладени до температури, близки до абсолютната нула. Колкото повече мощност изстискваме от реактора, толкова по-силен става охлаждащият поток. Системата е изключително ефективна.

По-малките реактори присветнаха и оживяха. Капитан Кийс почувства как температурата в стаята изведнъж се вдигна, после спадна отново. Той извади лулата и започна да я потупва в дланта си. Трябваше да преразгледа старите си тактически похвати. Този двигател му даваше нови възможности по време на битка.

— Има и още, сър.

Лейтенант Хикова го поведе обратно към асансьора.

— Разполагаме с четиридесет 50-милиметрови оръдия за насочена отбрана, с припокриващ се обсег, които обхващат всички възможни направления.

— По кое направление защитата ни е най-уязвима?

— Отпред и отдолу — каза тя, — по протежение на магнитното оръдие. В тази част има много малко артилерийски установки. Късите магнитни импулси водят до намагнетизиране на оръжията.

— Кажете ми нещо повече за магнитното оръдие, лейтенант. Не ми се струва достатъчно мощно.

— То работи със специални олекотени снаряди с желязна сърцевина, чийто външен слой обаче, е от волфрамов карбид. При попадане в целта снарядът се пръсва на парчета като бризантните куршуми за автомат — тя изрече всичко това толкова бързо, че трябваше да спре, за да си поеме дъх. — Това оръдие е оборудвано с възстановители на магнитното поле, които улавят разсеяната енергия на полето. Комбинирани с подсилващи кондензатори, те дават възможност за три последователни изстрела с едно зареждане.

Това щеше да е много ефикасно срещу защитните полета на Съглашението. Първият изстрел, или може би първите два изстрела щяха да неутрализират полето, а последният щеше да нанесе съкрушителния удар.

— Да разбирам ли, че въоръжението ви харесва, лейтенант?

— Ще използвам думите на сержант Лъвъл, сър: „Мисля, че се влюбвам.“

Капитан Кийс кимна.

— Забелязах в трюма няколко еднопилотни кораба и пеликани.

— Да, сър. Един от изстребителите „Лонгсфорд“ е екипиран с ядрена бойна глава „Шива“. Той може да се управлява дистанционно. Освен това на борда имаме три бойни глави „Хаос“.

— Разбира се — каза капитан Кийс. — А пеликаните? Бронята на единия от тях е подсилена.

— Спартанците се занимаваха с него. Нещо като кораб за абордаж.

— Спартанците ли? — попита капитан Кийс. — Те на борда ли са вече?

— Да, сър. Бяха тук дори преди нас.

— Заведете ме при тях, лейтенант.

— Да, сър — лейтенант Хикова спря асансьора и натисна бутона за палуба С.

Преди двадесет и пет години капитан Кийс бе помагал на д-р Хелси при набирането на кандидат-спартанците. Тя бе казала, че един ден те може да са единствената надежда на КУОН за постигане на мир. Тогава му се бе сторило, че преувеличава, но изглежда се бе оказала права. Дори и това, обаче, не оправдаваше стореното от двамата. Вината за съучастничеството му в тези отвличания все още го преследваше.

Вратите на асансьора се отвориха. Някогашният складов отсек бе преоборудван в казарма за тридесетте спартанци. Те всички бяха облечени в бойни скафандри „Мьолнир“. Приличаха му на извънземни. Отчасти машина, отчасти титанова броня — в тях сякаш нямаше нищо човешко. Помещението кипеше от трескава дейност — едни разтоварваха сандъци, други разглобяваха и почистваха автоматите си, няколко се упражняваха в ръкопашен бой. Капитан Кийс едва успяваше да проследи движенията им, бяха толкова бързи и решителни. Удар, блокиране, ответен удар — бързите им като светкавица движения се сливаха в непрекъснат проблясващ поток.

Като всеки във флота и той бе гледал предаванията по новините и бе чувал слуховете — във военните среди спартанците се ползваха с почти митична слава. От тях се очакваше да бъдат като свръхчовеци, неуязвими и неунищожими и това до голяма степен отговаряше на истината. Д-р Хелси му беше показала справките за бойните им постижения. Намирайки се сред спартанците на преоборудвания кораб „Есенна колона“, капитан Кийс започваше да се изпълва с вяра, че рискованата мисия на д-р Хелси може би щеше да успее.

— Капитан на палубата! — извика един от тях.

Всички замръзнаха в стойка мирно.

— Свободно — каза той.

Спартанците застанаха свободно. Един се обърна и се насочи към него.

— Командир, спартанец-117 на вашите заповеди, сър. — Бронираният гигант замълча и за момент Кийс помисли, че спартанецът се чувства неудобно. — Сър, съжалявам, че отрядът нямаше възможност да поиска разрешението ви за качване на борда. Адмирал Станфорд изрично настоя да не използваме комуникационните канали и компютърните мрежи.

Капитан Кийс се дразнеше от отражателните маски на шлемовете на спартанците. Така бе невъзможно да се различи изражението на лицето.

— Всичко е наред, Командире. Просто исках да ви поздравя. Ако вие или някои от вашите хора имате нужда от нещо, само ми се обадете.

— Да, сър — каза Командира.

Настъпи неловко мълчание. Капитан Кийс не се чувстваше на мястото си — бе като натрапник в елитен клуб.

— Е, добре, Командире, аз ще съм на мостика.

— Сър! — отдаде чест Командира.

Капитан Кийс отговори на поздрава и излезе, последван от лейтенант Хикова. Когато вратите на асансьора се затвориха, лейтенантът се обърна към него:

— При цялото ми уважение към спартанците, сър, не мислите ли, че са малко... странни?

— Странни ли? Да, лейтенант. Човек може да се държи малко странно, ако е видял и преживял толкова, колкото тях.

— Говори се, че в скафандрите изобщо няма хора, че те са само машини.

— Хора са — твърдо каза капитан Кийс.

Вратите на асансьора се разделиха и стъпиха на мостика. Той бе много по-малък от тези, в които бе летял досега: капитанското кресло се намираше само на метър от другите пултове. По-голямата част от повърхностите в помещението бяха отрупани с екрани, а през голям, извит илюминатор се откриваше панорамна гледка към звездите.

— Докладвайте текущото състояние на системите — нареди капитан Кийс.

Започна лейтенант Доминик:

— Комуникационните системи работят нормално, сър. Следим канала за съобщения на флотското командване на Рийч. Няма нови заповеди.

След мисията на „Ирокез“ Доминик бе подстригал косата си доста по-късо. Имаше и нова татуировка на лявата китка — вълнистата крива на Беселова функция.

— Осемдесет процента от крайните изпитания на реактора са преминали — докладва лейтенант Хол. — Кислород, подаване на

енергия, въртене, налягане, всички параметри са в нормите, сър — усмихна се, но усмивката ѝ не беше престорена както преди. Сега изглеждаше наистина щастлива.

Лейтенант Хикова седна в креслото и закопча колана си. Прибра черната си коса в стегнат кок.

— Състоянието на оръжейните системи е в нормите, сър. Кондензаторите на магнитното оръдие не са заредени.

Накрая се обади и сержант Лъвъл:

— Навигационните и сензорни системи работят, сър, параметрите са в нормите. Очаквам вашите заповеди.

Цялото внимание на Лъвъл бе насочено към пулта. На предвидения за ИИ постамент близо до навигационния пулт примигна малка холограма на Кортана.

— Крайните изпитания на двигателите протичат гладко, капитане — рече тя. — Личният състав е на борда. Разполагате с половината мощност, ако искате да задвижите кораба. Генераторите на Фуджикава-Шоу са в готовност... можете да ни изведете в хиперпространството, когато пожелаете.

— Отлично — каза капитан Кийс.

Кийс огледа екипажа си и остана доволен от това как ги бе закалила мисията на Сигма Октанус. Нерешителните им и измъчени изражения и нервната превзетост бе изчезнала. Добре, каза си той. Сега ще имам нужда от всеки от тях и то в най-добрата му форма.

По настояване на капитан Кийс екипажът бе запознат с мисията или поне с част от нея. Казано им бе, че трябва да се опитат да се доберат до технологии на Съглашението, като целта им бе да обезвредят един от извънземните кораби и да го върнат обратно невредим. Те обаче не знаеха какви бяха залозите в тази игра.

— Приближаваме периферията на системата Рийч — рапортува сержант Лъвъл. — В готовност за генериране на хиперпространствени...

— Капитане! — изкрещя лейтенант Доминик. — Пристигна съобщение с приоритет „Алфа“ от главната квартира на флотското командване на Рийч... сър, Съглашението ги атакува!

**ЧАСТ ПЕТА
РИЙЧ**

ГЛАВА 30

0000 ЧАСА, 29 АВГУСТ 2552 (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР) / ТЕСНОЛЕНТОВО НАСОЧЕНО ПРЕДАВАНЕ:
ПРОИЗХОД НЕИЗВЕСТЕН; КРАЕН ПУНКТ: „ТРЕТИ ОТДЕЛ“, СЕКРЕТНА АНТЕННА ПЛОЩАДКА „ОМЕГА“,
ГЛАВНА КВАРТИРА НА КУОН НА СИСТЕМАТА ЕПСИЛОН ЕРИДАНИ, ВОЕНЕН КОМПЛЕКС „РИЙЧ“

Важно съобщение: ХХ087R-ХХ
Кодираща последователност: „Гама“
Код за общ достъп: N/A
От: кодово име: Миньор
До: кодово име: Хирург
Тема: Текущ доклад/операция „Подкожна инжекция“
Ниво на достъп: СВРЪХСЕКРЕТНО. САМО ЗА
ПРОЧИТ(Директива „X-RAY“ на „Трети отдел“)

(извличането и възстановяването на файла завършено)

(начало на файла)

Секретен ремонтен отсек на космическия док. Корвета „Окръжност“, преминаваща последни реконструкции за разузнавателен кораб. Документацията на корабостроителницата променена успешно.

Регистрирани заявки от неидентифициран ИИ. Оценка — РИСК от разкриване на операцията.

Съгласно план за действие при непредвидени обстоятелства „ТАНГО“: маскиране на регистрационния номер на кораба, хардуерно изолиране от мрежата на доковия компютър; приложен софтуер срещу проникване; задействани „Алфа“ протоколи за сигурност на борда.

Точно както очаквахте, сър. Не се тревожете — според компютрите на станцията, „Окръжност“ никога дори не е съществувал.

(край на файла)

(активиран процес за разбъркване и изтриване)

Натиснете „ENTER“, за да продължите.

ГЛАВА 31

0447 ЧАСА, 30 АВГУСТ 2552 (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР) / СТАНЦИЯ ЗА ДИСТАНЦИОННО НАБЛЮДЕНИЕ „ФЕРМИОН“ В ПЕРИФЕРИЯТА НА СИСТЕМАТА ЕПСИЛОН ЕРИДАНИ

Главния старшина Макроб влезе в командния център на станцията за дистанционно наблюдение „Фермион“. Младши лейтенантите Бил Стрийтър и Дейвид Брайтлинг се изправиха и отдадоха чест. Той безмълвно отвърна на поздрава.

Разположените по целите стени екрани показваха информацията, получена от последните изпратени в хиперпространството сонди: многомерни графики, дъга на цветовете корекции и каталог на обектите, носещи се в хиперпространството. Някои от новопостъпилите офицери смятаха, че графиките изглеждат „симпатично“. За Главния Макроб обаче, всяка точица от екрана представляваше възможна опасност. Толкова много неща можеха да се крият в многомерното пространство: пирати, контрабандисти... Съглашението.

Макроб внимателно огледа работните пултове. Провери повторно и се убеди, че всички програми и хардуерът отговарят на зададените от КУОН параметри. Прокара ръка по екраните и клавиатурите, търсейки следи от прах. Пултовете бяха в идеално състояние. Като се имаше предвид какво охраняваха, а именно Рийч, и най-малкото несъвършенство бе недопустимо. Беше се погрижил и екипажът му да е наясно с това.

— Продължавайте все така — каза той.

След битката при Сигма Октанус флотското командване бе прехвърлило най-добрите си кадри на станциите за дистанционно наблюдение. Главния Макроб бе изтеглен от форт „Йорк“ в периферията на Вътрешните колонии. Беше прекарал последните три месеца, като помагаше на членовете на екипажа си да изтупат от прахта знанията си по абстрактна и комплексна алгебра, за да могат да интерпретират данните от сондите.

— Готови за изпращане на следващата серия от сонди, сър — каза лейтенант Стрийтър. — Линейният ускорител и

хиперпространствените генератори са заредени и са в готовност.

— Задайте време на връщане след тридесет секунди и изстрелвайте — нареди Главния Макроб.

— Разбрано, сър. Сондите са изстреляни. Ускоряват се и навлизат в хиперпространството.

Командването на флота изобщо не очакваше атака срещу военния комплекс на Рийч. Той бе сърцето на военните операции на КУОН. Но каквото и да го нападнеше, битката щеше да е кратка. В орбита около планетата се намираха двадесет супермагнитни оръдия. Всяко от тях можеше да ускори трихилядитонен снаряд до скорост 0.4 от скоростта на светлината и да го насочи с хирургическа точност. И ако това не бе достатъчно, за да спре Съглашението, в системата по всяко време имаше между сто и сто и петдесет космически кораба. Главния Макроб обаче, знаеше историята на една друга военна база, смятана за твърде силна, за да бъде нападната. Тогава военните бяха заплатили висока цена за липсата си на бдителност. Той нямаше да допусне Рийч да се превърне в нов Пърл Харбър. Не и по време на неговото дежурство.

— Сондите се завръщат, сър — обяви лейтенант Брайтлинг. — Сонда „Алфа“ навлиза в нормалното пространство на три... две... едно. Сканирам секторите. Сигналят е получен от точката на изтегляне минус четиридесет и пет хиляди километра.

— Обработете сигналите и изпратете безпилотната капсула за прибиране на сондата, лейтенант.

— Разбрано, сър. Получавам следящия сигнал... — лейтенантът се взря в екрана пред себе си. — Сър, бихте ли погледнали това?

— Покажете го на главния екран, лейтенант.

Контурите от радара и неутронния скенер се появиха... и запълниха целия екран. Главния Макроб никога не беше виждал нещо подобно в хиперпространството.

— Проверете дали няма грешка в потока от данни — нареди той. — По моите оценки обектът е с диаметър три хиляди километра.

— Проверено... диаметърът от три хиляди и двеста километра е потвърден, сър. Няма нарушения в сигнала. След завръщането на сонда „Бета“ ще можем да определим и траекторията на планетоида.

Много рядко се случваше в хиперпространството да попадне естествен обект с по-големи размери. Регистрирани бяха само няколко

откъслечни случая на комети или астероиди — астрофизиците на КУОН все още нямаха задоволително обяснение как тези обекти се бяха озовали там. Досега обаче не бе наблюдавано нищо подобно на това. Или поне не преди...

— О, Господи... — промълви Макроб.

Не и преди Сигма Октанус.

— Няма да чакаме сонда „Бета“ — излая Главния Макроб. — Веднага започваме изпълнението на протокола на Коул. Лейтенант Стрийтър, изтрийте навигационните бази данни. Веднага! Лейтенант Брайтлинг, отстранете защитните механизми на реактора на станцията.

Младшите офицери се поколебаха за миг, след това си дадоха сметка за сериозността на положението и бързо се захванаха да изпълнят заповедите му.

— Зареждам вирусите за прочистване на данните — извика лейтенант Стрийтър. — Изпразвам главната памет и кеша. — Той се обърна в креслото си с преbledняло лице. — Сър, научната библиотека е отделена от мрежата за профилактика. Тя съдържа всички астрофизични списания на КУОН.

— И навигационни данни за всяка звезда в радиус от сто светлинни години — прошепна Главния, — включително и Слънцето. Лейтенант, изпратете някого долу, за да унищожи тези данни. Не ме е грижа, ако трябва да използват и чук, стига данните да бъдат заличени.

— Разбрано, сър! — Стрийтър включи интеркома и припряно започна да изстрелва заповеди.

— Защитните механизми изключени — докладва лейтенант Брайтлинг. Стиснатите му от напрежение устни се бяха превърнали в тънка бяла линия. — Сър, сонда „Бета“ се връща на четири... три... две... едно. Готово. На сто и двадесет хиляди километра от целта. Сигналът е слаб. Изглежда сондата не функционира нормално. Сега се опитвам да го изчистя.

— Тази неизправност не е просто съвпадение, Стрийтър — каза Главния. — Незабавно се свържете с командването на флота по „Алфа“ канала! Компресируйте и изпратете записите с данни.

— Да, сър — пръстите на лейтенант Стрийтър се подхлъзнаха по клавиатурата и се наложи да въведе командата отново. — Записите са изпратени.

— Получен е сигналът от сонда „Бета“ — докладва лейтенант Брайтлинг. — Пресмятам траекторията на обекта...

Планетоидът се беше приближил. По повърхността му се наблюдаваха странни аномалии — издутини, неравности и шипове. Макроб потръпна и сви ръце в юмруци.

— Ще премине през системата Рийч — каза лейтенант Брайтлинг. — Пресича равнината на планетите след седемнадесет секунди в периферията на системата, в точка с координати нула-четири-едно. — Той рязко си пое въздух: — Сър, това е само на една светлинна секунда от нас.

Лейтенант Стрийтър скочи и събори креслото си, като почти се блъсна в Главния. Макроб изправи креслото.

— Седнете, лейтенант. Имаме работа за вършене. Насочете матрицата на телескопа за наблюдение на този сектор от пространството.

Лейтенант Стрийтър се обърна и се вторачи в каменното лице на Главния. Пое си дълбоко дъх.

— Да, сър — отпусна се обратно в креслото. — Разбрано, сър, насочвам матрицата на телескопа.

— Сонда „Гама“ се връща на три... две... едно. — Лейтенант Брайтлинг замълча. — Няма сигнал, сър. Сканирам. Може би сондата се е преместила и по оста на времето.

— Не мисля така — промълви Главния.

Лейтенант Стрийтър съобщи:

— Матрицата на телескопа е насочена към целта, сър. Предавам на главния екран.

В периферията на системата Рийч се появиха точки зелена светлина. Те се събраха и закръжиха, носени сякаш от кипяща течност. Пространството се разтегна и изкриви. Половината от звездите в сектора се размазаха.

— Получавам сигнал от радара — каза лейтенант Брайтлинг. — Регистрирам... повече от триста големи обекта — ръцете му се разтрепериха. — Сър, контурите им отговарят на познатите профили на кораби на Съглашението.

— Набират скорост — прошепна лейтенант Стрийтър — в посока към станцията.

— Проникване в мрежата на флотското командване — каза лейтенант Брайтлинг. Треперещите му ръце с мъка набираха командите. — Прекъсвам нашата връзка.

Главния Макроб се изпъна като струна.

— Какво стана с астрофизичните данни?

— Сър, все още се опитват да прекъснат програмата за диагностика, но това отнема известно време.

— Тогава нямаме много варианти за избор — промълви Макроб.

Той положи ръка на рамото на лейтенант Брайтлинг, за да го успокои:

— Всичко е наред, лейтенант. Направихме всичко, което беше по силите ни. Изпълнихме дълга си. Няма за какво повече да се тревожим.

Постави дланта си на контролния пулт. Изключи защитите на реактора и инжектира цялото съдържание на запасните резервоари с деутерий в горивната камера. Накрая каза:

— Остава да изпълним и последната заповед.

ГЛАВА 32

0519 ЧАСА, 30 АВГУСТ 2552 (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР) / КРАЙЦЕР НА КУОН „ЕСЕННА КОЛОНА“ В ПЕРИФЕРИЯТА НА СИСТЕМАТА ЕПСИЛОН ЕРИДАНИ

Нещо не беше наред.

Джон го почувства първо със стомаха си. Леко странично ускорение, което се превърна в завъртане, достатъчно силно, за да се наложи да привърже краката си към палубата. „Есенна колона“ се завърташе. Усетиха го и всички останали спартанци в товарния отсек. Те спряха да разопаковат оборудването от сандъците и да подготвят криогенните вани за пътуването.

Движението на кораба встрани се забави и спря. Гръмотевичният рев на корабните двигатели отекна по корпуса на кораба.

Кели се приближи до него.

— Сър, мислех, че набираме скорост, за да влезем в хиперпространството.

— Аз също. Нека Фред и Джошуа да продължат да подготвят ваните. Линда да събере група и да подготви екипировката ни. Ще проверя какво става.

— Разбрано, сър.

Командира се отпрати към таблото на интеркома. Мразеше да пътува с космически кораби. Тревожеше го липсата на контрол. При битка в космоса той и другите спартанци бяха само излишен баласт. Когато стигна до интеркома, се поколеба. Ако капитан Кийс извършваше някаква сложна маневра или влизаше в бой, последното от което се нуждаеше, бе да го прекъсват. Натисна бутона.

— Кортана? Променихме курса. Има ли някакъв проблем?

Вместо нейния глас, от интеркома долетя гласът на капитан Кийс:

— Капитан Кийс до спартанец-117.

— Тук, сър — отвърна Командира.

— Има промяна в плановете — каза Кийс. Настъпи продължителна пауза. — Ще ми е по-лесно да говорим на четири очи. Слизам към вас, за да ви инструктирам. Край.

Джон се обърна и останалите спартанци изведнъж се заеха с поставените им задачи. Тези, които не бяха получили специални заповеди, проверяваха и препроверяваха оръжията си и събираха бойното си снаряжение. Всички обаче бяха чули капитана. Звуковите приемници в скафандрите им можеха да доловят дори и шепот на разстояние сто метра. И без повече обяснения спартанците знаеха, че се е появил сериозен проблем.

Джон включи монитора до интеркома. Картината от предната камера показваше, че наистина са сменили курса. Сега слънцето на Рийч блестеше в центъра на екрана. Връщаха се обратно. Повреда в кораба ли имаше? Не. В такъв случай капитан Кийс не би дошъл да го инструктира. Явно се беше появила спънка.

Вратите на асансьора се разтвориха и от него излезе капитанът.

— Капитан на палубата! — извика Командира.

Спартанците застанаха мирно.

— Свободно — каза капитан Кийс. Изражението на лицето му бе напрегнато. С палеца си търкаше античната лула, която Командира го бе виждал да носи.

— Положението е много сериозно — каза Кийс. Погледна към другите спартанци. — Да поговорим насаме — прошепна той на Командира и се отправи към екрана до интеркома.

— Сър — каза Командира, — ако останем на палубата, спартанците ще чуят всяка наша дума.

Кийс погледна към спартанците и се намръщи.

— Разбирам. Добре тогава, може би ще е най-добре и вашият отряд да чуе това. Не знам как са открили Рийч, подминали са дузина от Вътрешните колонии, за да стигнат дотук. Но това вече е без значение. Те са тук. И трябва да предприемем нещо.

— Сър. Кой са „те“?

— Съглашението.

Той включи интеркома:

— Кортана, покажи последното съобщение с „Алфа“ приоритет.

Съобщението излезе на екрана и Командира прочете:

СЪОБЩЕНИЕ С „АЛФА“-ПРИОРИТЕТ НА КОСМИЧЕСКОТО УПРАВЛЕНИЕ НА
ОБЕДИНЕНИТЕ НАЦИИ

Номер 04592Z-83

Код на секретност: червено

Код за общ достъп: файл (браво-танго-бета-пет)

От: адмирал Ролан Фриймонт, командващ флота, „Отдел първи“ на флотското командване(служебен номер в КУОН: 00745-16778-NS)

До: Всички бойни кораби на КУОН в системите Рийч, Йерихон и Тантал.

Тема: Заповед за незабавно връщане

Ниво на достъп: ОГРАНИЧЕН(съгласно директива БГХ)

(начало на файла)

В периферията на системата Рийч, на относителни координати 030, е регистрирано присъствието на сили на Съглашението. В тази връзка заповядвам всички бойни кораби на КУОН да преустановят текущите си дейности и да се насочат към сборен пункт ЗУЛУ с максимална скорост. **Всички кораби незабавно следва да приложат протокола на Коул.**

(край на файла)

— Със сензорите на кораба Кортана е засякла групата от кораби на Съглашението — каза капитан Кийс. — Заради електрическите смущения не е сигурна какъв е точният им брой, но към Рийч са се насочили над сто кораба на извънземните. И ние трябва да тръгнем натам. Заповедта е недвусмислена. Мисията на „Трети отдел“ се прекратява.

— Сър? Мисията се прекратява? — Никога досега мисия на Джон не бе отменяна.

— Рийч е нашият стратегически военен център и най-голямата ни корабостроителна база, Командире. Ако загубим корабостроителния си център, тогава прогнозата на д-р Хелси, че на човечеството му остават само броеци месеци, ще се свие до седмици.

По правило Командира никога не би изказал мнение, противоречащо на това на по-висш офицер, но този път дългът му го налагаше.

— Сър, нашите две мисии не се изключват взаимно.

Капитан Кийс запали лулата си — напук на три различни разпоредби за възпламеняване на леснозапалими вещества на борда на кораб на КУОН. Изпусна кълбо дим и се вторачи в него.

— Какво имате предвид, Командире?

— Там ще има стотици кораби на извънземните, сър, притиснати между кръстосания огън на флота и орбиталните оръдия на Рийч. Почти сигурно е, че ще успеем да попаднем на обезвреден кораб, на който моят отряд да се качи и да го завладее.

Капитан Кийс се замисли върху това.

— Там ще има също и стотици кораби, които ще стрелят един срещу друг. Ракети, ядрени снаряди, плазмени торпеда на Съглашението.

— Вие само ни закарайте достатъчно близо — отвърна Командира — и пробийте щита на кораба им, така че да имаме време да се качим на борда. Ние ще имаме грижа за останалото.

Капитан Кийс ухапа лулата си и стисна другия ѝ край в дланта си.

— Има някои технически пречки за осъществяването на вашия план. Кортана извършва крайните изпитания на кораба. Ние разполагаме и със собствен ИИ, но докато го активираме и той поеме управлението на кораба, битката може да е приключила.

— Разбирам, сър.

Капитан Кийс погледна Командира и въздъхна.

— Ако намерим обезвреден кораб на Съглашението, и ако сме достатъчно близо до него, и ако дотогава не са ни взривили на милиони късове, тогава ще ви отстъпя Кортана. Летял съм на кораби без ИИ и по-рано — капитан Кийс успя да свие устни в лека усмивка, но тя бързо изчезна.

— Да, сър!

— След двадесет минути ще стигнем до сборния пункт „Зулу“, Командире. Дотогава имайте грижа вашият екип да е готов... за всичко.

— Да, сър — отдаде чест Командира.

Капитан Кийс отвърна на поздрава и се качи на асансьора, като изпуснаше дим от лулата си и клатеше глава. Командира се обърна към останалите спартанци. Те спряха заниманията си.

— Всички чухте. Това е положението. Фред и Джеймс, искам да добавите нещо към един от нашите пеликани. Съберете всяко парче експлозив С-12, което можете да намерите и го залепете на носа на кораба. Ако капитан Кийс свали щита на някой кораб на Съглашението, ще ни се наложи да си пробием път през корпуса на кораба.

— Разбрано, сър — отвърнаха Фред и Джеймс.

— Линда, събери хората, отворете всеки сандък, приготвен от ВСР и раздай оръжията незабавно. Имай грижата всеки да получи портативен реактивен двигател, достатъчно амуниции, гранати и ракети „Джекхамър“, ако имаме от тях. Ако се качим на борда, може пак да се изправим срещу онези бронирани гадове от Съглашението и този път искам да разполагаме с достатъчно амуниции, за да се справим с тях.

— Да, сър!

Спартанците се разбързаха, за да се подготвят за мисията. Командира се приближи до Кели и по изолирания канал за връзка ѝ каза:

— В сандък номер тринадесет по списък има три ядрени мини „Хаос“. Взemi ги с теб. Картите за активиране са у мен. Пригoтви ги за транспортиране.

— Прието — каза тя и замлъкна.

Той не можеше да види лицето ѝ през отразяващия предпазител на шлема, но я познаваше достатъчно добре и знаеше, че отпуснатите рамене издаваха тревогата ѝ.

— Сър? — каза тя. — Знам, че тази мисия ще е трудна, но... нямате ли чувството, че прилича на мисиите на Главния Мендес? Като че ли има някакъв капан... някаква уловка, която сме пропуснали?

— Да — отвърна той, — точно нея очаквам.

ГЛАВА 33

0534 ЧАСА, 30 АВГУСТ 2552 (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР) / КРАЙЦЕР НА КУОН „ЕСЕННА КОЛОНА“ В ПЕРИФЕРИЯТА НА СИСТЕМАТА ЕПСИЛОН ЕРИДАНИ

Аварийните ускорители на левия борд на „Есенна колона“ дадоха кратък импулс и корабът се изплъзна от траекторията на астероида, като се размина с него на някакви си десет метра. Плазменото торпедо на Съглашението обаче, не успя. То се вряза в огромния колкото цял град скален къс и от него изригнаха фонтани от разтопено желязо и никел. Девет от десетте изстребителя на Съглашението с форма на водна капка — ВСП ги наричаше „Серафими“ — също успяха да избегнат астероида. Десетият се разби в него и изчезна от екраните на мостика. Останалите еднопилотни кораби ускориха и се понесоха около „Есенна колона“, като обсипваха кораба с изстрели от лазерните си оръдия.

— Кортана — каза капитан Кийс, — активирай системата ни за насочена защита.

Петдесетмилиметровите оръдия на кораба изведнъж оживяха, но снарядите отскачаха от щитовете на корабите на Съглашението.

— Вече е задействана, капитане — спокойно отвърна Кортана.

— Сержант Львъъл — каза Кийс, — спрете всички двигатели и завъртете кораба на сто и осемдесет градуса. Лейтенант Хикова, подгответе за стрелба магнитното оръдие и заредете ракетните установки „Арчър“ от А1 до А7. Определете момента на изстрелване на ракетите така, че да ударят заедно с третия снаряд от магнитното оръдие.

— Веднага, сър — отвърна лейтенант Хикова.

— Разбрано, сър — каза сержант Львъъл. — Главните двигатели са изключени. Започвам обръщането. Закопчайте коланите си.

Двигателите на кораба изръмжаха и угаснаха. Задействаха се навигационните ускорители и корабът се обърна към истинската заплаха — транспортъора на Съглашението. Огромният извънземен кораб се бе появил зад „Есенна колона“ и бе изхвърлил еднопилотни изстребители. След това транспортърът изстреля две плазмени

торпеда, от които капитан Кийс успя да се измъкне едва след като навлезе в астероидния пояс.

Кортана направляваше тежкия кораб, сякаш бе спортна яхта. Тя пъргаво заобикаляше носещите се навред около тях каменни късове и дори ги използваше като прикритие от плазмените торпеда и лазерни изстрели на Съглашението. Само след двадесет секунди обаче, „Есенна колона“ щеше да излезе от астероидния пояс.

— Параметрите за стрелба са готови, сър — каза лейтенант Хикова. — Магнитното оръдие е заредено и предпазители на ракетите са свалени. Готови за изстрелване.

— Разрешавам изстрелване, лейтенант.

По корпуса на кораба отекна поредица от тътнежи и рояк от ракети „Арчър“ се устреми към приближаващия се транспортър на Съглашението.

— Магнитното оръдие е заредено — каза пак Хикова, — подсилващите кондензатори също са готови. Изстрел след осем секунди, сър.

— Трябва да направя малка корекция на вашата траектория, лейтенант — каза Кортана. — Изстребителите на Съглашението са насочили атаката си от долната страна на кораба. С ваше разрешение, капитане?

— Съгласен — каза Кийс.

— Параметрите за стрелба са преизчислени — каза Кортана. — Хванете се здраво.

Кортана задейства страничните ускорители и „Есенна колона“ се обърна с корема нагоре, при което основната част от 50-милиметровите ѝ оръдия се насочиха право към разположените под него серафими. Кръстосаният огън бързо изтощи заряда на техните щитове и хиляди снаряди се врязаха в корпусите им, пронизаха пилотите и направиха на решето реакторите на изстребителите. Зад „Есенна колона“ избухнаха девет огнени кълба и бавно изчезнаха в тъмнината.

— Вражеските еднопилотни изстребителите са разрушени — каза Кортана, — приближаваме позицията за стрелба.

— Кортана, пусни обратно броене. Лейтенант Хикова, аз ще ви дам знак за изстрелване — каза капитанът.

— Разбрано, готова за стрелба — отговори тя.

Кортана кимна. В холокуба на мостика се появи миниатюрно изображение на стройната ѝ фигура, а до нея — брояч на цифрите. Кийс сграбчи дръжките на креслото и погледът му се прикова към брояча. Три секунди, две, една...

— Сега.

— Стрелям! — извика Хикова.

От двете страни на транспортъора се струпваха светли точки — плазмените оръдия се презареждаха. Ракетите „Арчър“ сега се виждаха като малки стълбчета от изгорели газове в далечината. Импулсните лазери на транспортъора откриха огън и стопиха една трета от летящите към него ракети.

„Есенна колона“ се наклони на десния си борд и се гмурна надолу. За секунда капитан Кийс полетя във въздуха, после тежко се приземи на палубата. От лявата страна на кораба, само на няколко метра от него, профуча осеяната с кратери повърхност на астероид и после изчезна в далечината. Капитан Кийс се зарадва, че не му бе останало време да активира корабния ИИ. Кортана се справяше повече от отлично.

Трите, нажежени до бяло снаряда от магнитното оръдие, удариха транспортъора. Щитът му блесна веднъж, после още веднъж. Третият снаряд обаче успя да проникне през защитното поле и прониза кораба от единия до другия край. Транспортъорът се завъртя настрани. Щитовете му примигнаха на пресекулки при опита да възстанови защитното си поле. В този миг в него се врязаха стотина ракети „Арчър“, осеяха корпуса му с кратери и от кораба изригнаха струи огън и разтопен метал. Транспортъорът на Съглашението изгуби управление и се сблъска с астероида, който „Есенна колона“ току-що бе успяла да избегне. Остана забит в него, с разбит и разцепен корпус. От пукнатините се издигаха стълбове от пушек. Капитан Кийс въздъхна. Този път бяха победили.

Спартанците обаче нямаше да могат да използват този кораб, за да стигнат до планетите на Съглашението. Състоянието му беше безнадеждно.

— Кортана, отбележи положението на разрушения кораб и на астероида. По-късно можем да се върнем и да измъкнем нещо от него.

— Да, капитане.

— Сержант Лъвъл — продължи Кийс, — обърнете кораба и го насочете с максимална скорост към сборния пункт Зулу.

Лъвъл задейства навигационните ускорители и „Есенна колона“ се завъртя в посока право към Рийч. Ревът на двигателите разтърси палубата и корабът започна да набира скорост към центъра на системата.

— При максимална скорост ще бъдем там след двадесет минути, сър.

До тогава битката за Рийч можеше вече да е приключила. На Кийс му се искаше и те да можеха да извършват такива кратки, прецизни скокове през хиперпространството, както Съглашението. Транспортърът се бе материализирал само на километър зад „Есенна колона“. Ако и те имаха подобна точност, той можеше вече да е стигнал до сборния пункт и да се включи в битката. Всеки опит за скок вътре в системата в най-добрия случай би бил глупав, а в най-лошия — фатален. Отклоненията от избраната изходна точка достигаха стотици хиляди километри. Теоретично, можеха да се върнат в нормалното пространство и вътре в слънцето на Рийч.

— Кортана, дай максимално увеличение на картината от предните камери.

— Разбрано, сър — каза тя.

Изображението на екрана изведнъж се увеличи, премести се и се фокусира на планетата Рийч.

Плътна група от около стотина кораба на КУОН се бе събрала в пункт Зулу, на двадесет хиляди километра от планетата: разрушители, фрегати, три крайцера, два транспортъра, както и три ремонтни станции, които се носеха над тях, готови да бъдат жертвени като щитове.

— Към сборния пункт се приближават още петдесет и два бойни кораба на КУОН — докладва Кортана.

— Премести фокуса на сектор четири на четири на екрана, Кортана. Покажи ми силите на Съглашението.

Картината примигна и се прехвърли върху приближаващата се флотилия на Съглашението. Корабите бяха толкова много, че капитан Кийс не можа дори да прецени какъв е броят им.

— Колко са? — попита той.

— Преброявам триста и четиринадесет кораба на Съглашението, капитане — отговори Кортана.

Кийс не можеше да откъсне поглед от тях. Досега бяха печелили битки срещу Съглашението, само когато техните сили превъзхождаха тези на противника поне трикратно, не и в обратния случай. Все пак имаха едно предимство: орбиталните магнитни оръдия около Рийч — най-мощното конвенционално оръжие на КУОН. Някои ги наричаха даже супермагнитни оръдия или „големите тояги“. Ускорителните им намотки бяха по-големи от крайцер на КУОН. Бяха в състояние да изстрелят снаряд с маса три хиляди тона с невероятна скорост и да презаредят за пет секунди. Захранваха се с енергия директно от реакторен комплекс на планетата.

— Разшири зрителното поле на камерата, Кортана. Искам да видя цялото бойно поле.

Корабите на Съглашението се носеха към Рийч. Флотилията, събрана в точка Зулу, започна да ги обстрелва с ракетите и магнитните си оръдия. Откриха огън и орбиталните супермагнитни оръдия — двадесет мълнии от нажежен до бяло метал излетяха, прогаряйки тъмнината на нощта. Силите на Съглашението отвърнаха на огъня, като изстреляха залп от плазмени торпеда по орбиталните оръдия. Пространството се изпълни с толкова много огън, че заблестя ярко като слънцето.

Навсякъде се извиваха и се сблъскваха смъртоносни дъги от пламък и метал. Двигателите на трите ремонтни станции припламнаха и гигантските плоски съдове се преместиха и застанаха на пътя на приближаващите се плазмени торпеда. Едно от тях попадна в периферията на предната станция и по плоската ѝ повърхност пробягаха пламъци. Последваха още няколко и станцията се стопи, огъна се, а повърхността ѝ закипя. Засия в червено, после се нажежи до синьо-бяло.

Другите две станции също заеха позиции, предпазвайки орбиталните оръдия от огнената атака. Миг по-късно в тях се врязаха плазмени торпеда и в пространството се пръснаха струи от разтопен метал. След още десетина попадения облак от йонизиран метал обгърна мястото, на което се намираха трите станции. Бяха се изпарили. Последното торпедо на Съглашението премина през облака и той се озари от злоещо оранжево сияние.

В същото време първият залп на флота и снарядите от супермагнитните оръдия достигнаха до вражеската флотилия. Помалките магнитни снаряди отскачаха от енергийните щитове — успяваше да проникне едва третият или четвъртият пореден. По друг начин обаче, стояха нещата със снарядите от супермагнитните оръдия. Първото от тях улучи един разрушител. Щитът му присветна и изчезна, а останалата сила на удара се стовари върху корпуса на кораба, който се огъна и се пръсна на милиони парчета.

Четири атомни мини се взривиха в центъра на вражеската флотилия и дузина кораби със свалени щитове проблеснаха и се изпариха. Останалите кораби обаче устояха на взрива. Щитовете им грейнаха в искрящо бяло, после започнаха да изстиват. Оцелелите сили на Съглашението се насочиха към планетата, оставяйки една трета от корабите с разтопени от ядрените взривове или разрушени от супермагнитните снаряди туловища. По страните на корабите на Съглашението отново започнаха да се натрупват плазмени заряди. Последва изстрел и снопове смъртоносна енергия се понесоха през космическото пространство... към флота на КУОН.

В центъра на бойната група на Съглашението се намираще огромен кораб, с големината на три крайцера на КУОН. От носа му излетяха синьо-бели лъчи — миг по-късно пет кораба на КУОН избухнаха в пламъци.

— Кортана... какво, по дяволите, беше това? — попита Кийс. — Лъвъл, дай пълна мощност на компресорите на реактора.

— Работят на триста и десет процента, сър — докладва Лъвъл, — очакваното време за достигане до целта е четиринадесет минути.

— Повтарям цифрово обработения видеозапис — каза Кортана.

Тя раздели екрана на две части и показа в близък план огромния кораб на Съглашението в момента на изстрела. Енергийният сноп приличаше на този от импулсен лазер, но цветът му бе сребристобял, със същия искрящ нюанс като на защитните полета. Кортана смени картината и сега те видяха унищожения кораб на КУОН, „Минотавър“. Енергийният лъч бе тънък като игла. Попадна в горната палуба на кораба, в задната част, близо до реактора. Кортана показа общ план и пусна записа кадър по кадър: лъчът прониза целия кораб и излезе от най-долната палуба, точно до двигателите.

— Прорязал е всички палуби и двете брони — промърмори капитан Кийс.

Снопът се плъзна през „Минотавър“ и направи десетметров разрез.

— Според проекцията снопът е преминал през реакторите на кораба — каза Кортана.

— Това е ново оръжие — каза капитан Кийс, — по-бързо от плазмените, а и по-смъртоносно.

Големият кораб на Съглашението промени курса си и, набирайки скорост, се отдалечи от бойното поле. Вероятно не искаше да рискува да попадне в обсега на орбиталните магнитни оръдия. Във всеки случай Кийс се зарадва на изтеглянето му. Силите на КУОН бавно се разпръснаха. Някои от корабите изстреляха ракети към плазмените торпеда, но техните експлозивни не бяха в състояние да спрат огнените стрели. Петдесет кораба на КУОН се обвиха в пламъци, експлодираха и започнаха да падат към планетата.

Орбиталните супермагнитни оръдия стреляха. Шестнадесет снаряда улучиха целта и шестнадесет кораба на Съглашението избухнаха сред огън и блестящи отломки. Флотът на Съглашението се раздели на две части — половината от корабите се устремиха да атакуват разпръскващите се кораби на КУОН, а останалите се издигнаха над равнината на системата, за да заобиколят облака от титанови пари от ремонтните станции и да си осигурят видимост за стрелба. Тяхната цел бяха орбиталните оръдия. По страните на вражеските кораби се натрупваха заряди от плазма.

Орбиталните оръдия стреляха. Тежките снаряди пронизаха облаците от йонизирани метални пари, оставяйки зад себе си вихри от газ. Улучиха осемнадесет от приближаващите кораби на Съглашението и преминаха през тях като през ламарина, разпръсквайки корпусите им на хиляди късове. Шест от корабите на Съглашението успяха да заобиколят облака от пари и сега имаха видимост за стрелба.

Супермагнитните оръдия стреляха отново. От най-близките кораби на Съглашението изригна плазма. Снарядите попадаха в тях и ги унищожаваша. Те обаче вече бяха успели да изстрелят плазмените си торпеда. Торпедата се стрелнаха към орбиталните оръдия, достигнаха ги и от съоръженията изригна дъжд от искри и разтопен метал. Когато металните пари се разсеяха, стана ясно, че петнадесет от орбиталните

оръдия са непокътнати, но пет бяха изпарени. Корабите на Съглашението, които атакуваха флота на КУОН, смениха курса и се насочиха извън системата. Оцелелите кораби на КУОН не ги последваха.

— Пристигат нови заповеди, сър — обади се лейтенант Доминик. — Наредват ни да се оттеглим и да се прегрупираме.

Кийс кимна.

— Кортана — каза той, — можеш ли да ми дадеш оценка за загубите на флота?

В холокуба изкрystalизира дребното ѝ холографско изображение.

— Да, капитане — каза тя и погледна към него с въпросително вдигната вежда. — Сигурен ли сте, че искате да чуете лошите новини?

По екрана пред него се занизаха данните за пораженията. Бяха понесли тежки загуби — оцелели бяха само около двадесет кораба. По бойното поле се носеха безжизнени близо сто разбити и горящи космически съда на КУОН. Капитан Кийс усети, че несъзнателно бе затаил дъх. Въздъхна и промълви:

— Този път едва ни се размина.

— Можеше и да е по-лошо, капитане — прошепна Кортана.

Той се загледа към оттеглящите се кораби на Съглашението. И отново — всичко изглеждаше твърде лесно. Не, на флота на КУОН съвсем не му беше „лесно“, но силите на Съглашението се оттегляха от битката по-рано, отколкото когато и да било преди. Веднъж започнали атака, извънземните никога не се отказваха.

Освен при Сигма Октанус, помисли си той.

— Кортана — каза капитан Кийс, — сканирай пространството около полюсите на Рийч и филтрирай магнитните смущения.

Картината на екрана превключи на северния полюс на Рийч. Към повърхността на планетата се бяха устремили стотици еднопилотни кораби на Съглашението.

— Веднага ме свържете с главната квартира на флотското командване — нареди той на лейтенант Доминик. — Изпратете съобщението и лично до главнокомандващия.

— Да, сър — каза лейтенант Доминик. — Връзката е осъществена.

— Кажете им, че са подложени на десант. И към двата полюса се спускат вражески кораби.

Доминик изпрати съобщението, изчака отговора и събщи:

— Съобщението е получено и прието, сър.

Супермагнитните оръдия се завъртяха и стреляха, помитайки със свръхзвуковите си снаряди десетки от еднопилотните изстребители на Съглашението. Останките от флота на КУОН се разделиха на две групи, които се насочиха към двата полюса. Ракети и магнитни снаряди разкъсваха на парчета еднопилотните кораби и при изгарянето им в атмосферата полюсите бяха обсипани от хиляди микрометеори. Много от тях обаче, успяха да достигнат до повърхността. Десантът на Рийч бе успял.

— Получавам сигнал за помощ от главната квартира на флота на планетата, сър — с пресекващ глас събщи лейтенант Доминик.

— Пуснете го на високоговорителите — нареди Кийс.

— ... хиляди са. Грънтове, чакали, също и елитните им войни — съобщението бе прекъснато от шум. — Разполагат с танкове и изстребители. Господи, проникнаха в зоната. Оттегляй се! Оттегляй се! До всеки, който чува това — силите на Съглашението са на земята. Групирайте се около оръжейния склад... те са... — гласът отново се изгуби в шум. Капитан Кийс потръпна, когато долови писъци, звук на счупени кости, експлозия. Предаването прекъсна.

— Сър! — извика лейтенант Хол. — Флотилията на Съглашението е променила курса си... връщат се — тя се обърна с лице към капитана, — връщат се за нова атака.

Капитан Кийс се изпъна и приглади униформата си.

— Добре — и се обърна към екипажа с възможно най-спокойния си тон. — Все пак, изглежда не сме закъснели твърде много.

Сержант Лъвъл кимна.

— Сър, ще стигнем до сборен пункт Зулу след пет минути.

— Свалете предпазители на всички ракети — нареди капитан Кийс. — Вкарайте радиоуправляемия изстребител „Лонгсфорд“ в отсека за изстрелване. И се погрижете магнитното ни оръдие да е заредено. Капитан Кийс измъкна лулата си. Запали я и дръпна.

Целта на Съглашението бе да поразии орбиталните оръдия. Самоубийствената им фронтална атака — макар че и тя се бе оказала доста ефективна — бе предназначена само за отвличане на

вниманието. Истинската заплаха сега бе на земята. Ако силите на Съглашението успеяха да извадят от строя хранващите генератори на супермагнитните оръдия, те щяха да се превърнат в парчета безполезно желязо.

— Това е ужасно — промълви сам на себе си той.

Кортана се появи на постаментата си, близо до навигационния пулт.

— Капитан Кийс, улових друг сигнал за помощ. Идва от изкуствения интелект на корабостроителната база на Рийч. И ако мислите, че това — тя посочи към приближаващата флотилия на Съглашението — е ужасно, почакайте да чуете другото. Може да стане и по-лошо.

ГЛАВА 34

0558 ЧАСА, 30 АВГУСТ 2552 (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР) / КРАЙЦЕР НА КУОН „ЕСЕННА КОЛОНА“,
СИСТЕМА ЕПСИЛОН ЕРИДАНИ

Мисията току-що се бе натъкнала на нова пречка.

През ума на Командира никога дори не бе минавало, че няма да успее да изпълни поставените му задачи. Трябваше да успее. Провалът щеше да означава смърт не само за него, но и за останалите спартанци, за цялото човечество. Бе застанал пред екрана на товарния отсек и препрочиташе съобщението с „Алфа“ приоритет, което им бе препратил капитан Кийс:

Канал с приоритет „Алфа“: До главнокомандването на флота от интенданта на корабостроителната база ИИ-8575 (известен още като Доплер)/(тройно кодиран, маркиран по време код за достъп: червена мишена червена мишена)

(начало на файла)

НЕОБХОДИМИ СА НЕЗАБАВНИ МЕРКИ

СЪОБЩЕНИЕ: Регистрирано е проникване на шпионски пакети с данни на Съглашението през защитната стена на мрежата REACH DOC NET. Задействани са програмите за контраатака. **Становище:** вероятност за неутрализиране на проникването — 99.9%.

СЪОБЩЕНИЕ: При инициализация на протокола за тройно сканиране бе засечена корветата „Окръжност“ (Док „Гама-9“) и бе изолирана от мрежата REACH DOC NET.

СЪОБЩЕНИЕ: Регистрирано е приближаване на кораби на Съглашението по вектор в хиперпространството, пресичащ док „Гама-9“.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ: Силите на Съглашението са регистрирали наличието на незащитени навигационни данни на „Окръжност“.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ: Нарушение на протокола на Коул. Необходими са незабавни мерки.

(край на файла)

Той пусна отново сигнала за помощ от главната квартира на флота на планетата: „... проникнаха в зоната. Оттегляй се! Оттегляй се! До всеки, който чува това — силите на Съглашението са на земята. Групирайте се около оръжейния склад... те са...“

Командира изкопира файловете и ги изпрати до комуникационния канал на своя отряд. Те също имаха право да знаят всичко. Имаше само една причина за наземното нашествие на Съглашението — разрушаването на защитните генератори. Ако този замисъл успееше, Рийч щеше да падне. И също имаше само една причина, поради която Съглашението искаше да завладее кораба „Окръжност“ — за да измъкне навигационната му база данни — и да открие всеки населяван от хора свят, включително и Земята.

На наблюдателния екран се появи капитан Кийс. Държеше лулата си в едната ръка и я беше стиснал толкова силно, че кокалчетата му бяха побелели.

— Командире, смятам, че силите на Съглашението ще използват насочен хиперпространствен скок към позиция в непосредствена близост до космическия док. Вероятно ще опитат да прехвърлят войските си на станцията преди корабите им да бъдат атакувани от нашите супермагнитни оръдия. Мисията няма да е лесна, Командире. Готов съм да чуя предложенията ви.

— Ние ще се погрижим — отвърна Командира.

Очите на капитан Кийс се разшириха и той се надигна от капитанското кресло.

— Как точно ще стане това, Командире?

— С цялото ми уважение, сър, спартанците са обучени да се справят с трудни мисии. Ще разделя отряда си на две. Трима ще се качат на космическия док и ще имат грижата навигационните данни да

не попаднат в ръцете на Съглашението. Останалите спартанци ще слязат на планетата, за да отблъснат нашествениците.

Капитан Кийс се замисли.

— Не, Командире, твърде е рисковано. Трябва да направим всичко възможно навигационните данни да не попаднат в ръцете на Съглашението. Ще използваме ядрена мина. Ще я заложим до станцията и ще я взривим.

— Сър, електромагнитното поле ще изгори свръхпроводящите намотки на орбиталните оръдия. А ако използвате конвенционалните оръжия на кораба, базата данни може да не бъде напълно унищожена. И ако силите на Съглашението претърсят останките, е възможно да се доберат до данните.

— Така е — каза Кийс и замислено почука брадичката си с лулата. — Добре тогава, Командире. Ще последвам вашето предложение. Ще се насочим към станцията. Подгответе вашите спартанци и двапускаеми кораба. Ще ви изстреляме... — той направи справка с Кортана — след пет минути.

— Разбрано, капитане. Ще бъдем готови.

— Желая ви късмет — каза капитан Кийс и изключи екрана.

Късмет. Командира винаги беше имал късмет. А сега късметът му бе по-необходим отвсякога. Обърна се към спартанците... неговите спартанци. Те бяха застанали мирно. Напред излезе Кели.

— Командире, разрешете да оглавя космическата операция, сър.

— Не разрешавам — отвърна той. — Аз ще се заема с това.

Оценяваше жеста й. Космическата операция щеше да е многократно по-опасна от наземната. На планетата извънземните щяха да са над десет пъти повече от тях, но спартанците бяха свикнали да се сражават срещу числено превъзхождащ ги противник. На земята винаги побеждаваха. Извличането на базата данни на „Окръжност“ обаче, щеше да става във вакуум при нулева гравитация и вероятно щеше да им се наложи да се сражават с боен кораб на Съглашението, за да достигнат до целта си. Условиата съвсем не бяха идеални.

— Линда и Джеймс — каза той, — идвате с мен. Фред, ти си водач на червения отряд. Поемаш тактическото командване на наземната операция.

— Сър! — викна Фред. — Да, сър.

— А сега се подгответе — продължи той. — Не ни остава много време.

Командира съжали почти веднага за неудачния израз. За миг спартанците останаха по местата си. После Кели извика „Мирно“ и те удариха пети и отдадоха отривисто чест на Командира. Той се изпъна и отвърна на поздрава им. Истински се гордееше с тях.

Спартанците се разпръснаха и събраха екипировката си, после се затичаха към корабния отсек. Командира ги гледаше, докато се отдалечаваха. Това бе мисията, за която се бяха подготвяли по време на всички досегашни мисии. Щеше да бъде техният звезден час, но той знаеше, че може да се окаже и последният им час. Главния Мендес бе казал, че на водача може да се наложи да пожертва живота на хората, които ръководи. Командира знаеше, че днес ще загуби някои от бойните си другари, но дали смъртта им щеше да е оправдана или животът им просто щеше да бъде пропилян?

И в двата случая те бяха готови да го последват.

* * *

Джон задейства страничните двигатели и завъртя пеликана на 180 градуса. Даде пълна тяга на двигателите, за да убие скоростта. „Есенна колона“ ги бе спуснала, докато се носеше с една трета от максималната си скорост. За да намалят, се нуждаеха от всеки милиметър от десетте хиляди километра, прострели се между тях и космическия док. Командира бе взел модифицирания от спартанците пеликан, целия облепен с експлозиви. Станцията щеше да е затворена, всяка въздушна камера запечатана. Щеше да се наложи да си пробият пътя навътре. Погледна назад.

Линда проверяваше един от трите снайпера, които бе взела със себе си. Джеймс оглеждаше портативния си реактивен двигател. Избрал бе Линда, защото нямаше друг спартанец, който да притежава нейните умения за битка от голямо разстояние. А командирът искаше точно това: битка от голямо разстояние. Ако се стигнеше до ръкопашен бой в безтегловност с пълчищата на Съглашението, дори неговият късмет нямаше да му помогне.

Беше избрал Джеймс, защото той никога не се предаваше. Дори когато ръката му бе изгорена, той поне за малко се бе отърсил от шока и им бе помогнал да се справят с гигантските същества на Сигма Октанус IV. Командира имаше нужда от неговата решителност в тази мисия.

Загледа се напред, през предния екран на пеликана. Другият спускаем кораб включи двигателите си и се понесе надолу, към Рийч. Кели, Фред, Джошуа... и всички останали. Част от него копнееше да се присъедини към тях в наземната операция.

На екрана на радара замига предупреждение за приближаване: пеликанът бе на хиляда километра от космическия док. Командира включи за кратко страничните двигатели, за да коригира курса на кораба и блокира алармения сигнал за приближаване. Почти веднага алармата се включи отново. Странно. Посегна да я изключи, но спря, като видя как пространството около пеликана започва да се променя. Появиха се искри зелена светлина, в началото само точки, които се надуха като отоци в кадифеночерното небе. Зелените петна се издължиха, сближиха се и звездите зад тях се изкривиха — това бе точка на излизане от хиперпространството.

Командира спря двигателите на пеликана и намали скорост, готов за удара. Само на километър пред спускаемия кораб се материализира фрегата на Съглашението. Носът ѝ запълни наблюдателния му екран.

ГЛАВА 35

0616 ЧАСА, 30 АВГУСТ 2552 (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР) / СПУСКАЕМ КОРАБ НА КУОН ПЕЛИКАН,
СИСТЕМА ЕПСИЛОН ЕРИДАНИ, БЛИЗО ДО СТАНЦИЯ „ГАМА“ НА РИЙЧ

— Готови за аварийна маневра! — изрева Командира.

Спартанците се хвърлиха към предпазните колани и ги закопчаха.

— Всички сме готови! — извика Кели.

Командира изведнъж задейства предните ускорители на пеликана и предизвика кратък, неочакван спиращ тласък. Пеликанът рязко намали скорост и спартанците полетяха напред, обтягайки коланите. После Командира бързо изключи двигателите.

Сега малкият кораб се бе изправил срещу фрегатата на Съглашението. От един километър лазерните кули и стрелковите отвори на извънземния кораб изглеждаха внушително, а оръжията му — достатъчно мощни, за да изпарят спартанците за част от секундата. Първата мисъл на Командира бе да открие огън с ракетите „Анвил II“ и с оръдията, но спря, преди да посегне към бутона. Това само щеше да привлече вниманието им, а това бе последното, от което имаше нужда в момента. Засега извънземният кораб не им обръщаше никакво внимание, вероятно защото Командира бе изключил двигателите на пеликана. Освен това фрегатата не даваше никакви признаци на живот: не се забелязваха светлини, нито зареждане на плазмени оръжия, от него не излитаха еднопилотни кораби.

Спускаемият кораб продължи към дока, отдалечавайки се по инерция от фрегатата.

Пространството около кораба на Съглашението отново закипя и се раздели — появиха се още два кораба на извънземните. Те също не обърнаха никакво внимание на спускаемия кораб. Дали бе твърде малък, за да се занимават с него? За Командира това беше без значение. Явно засега късметът му работеше.

Провери радара — до космическата станция оставаха тридесет километра. Запали двигателите, за да убие скоростта. Трябваше да го направи, иначе щяха да се разбият в нея.

Двадесет километра.

Грохот разтърси кораба. Скоростта бе намалена, но не достатъчно.

Десет километра.

— Дръжте се — извика Командира на Линда и Джеймс.

Внезапният удар запрата Командира напред и после назад в креслото му. Коланът, с който бе препасан, изплющя. Примигна с очи, но не видя нищо, освен чернота. Постепенно зрението му се проясни и той забеляза, че индикаторът на защитното му поле бе паднал на нула и сега започваше бавно да се зарежда. Всички екрани и монитори в кабината бяха на парчета. Командира се отърси от замайването и се намести назад в креслото.

Вътрешността на кораба бе в пълен хаос. Всички добре застопорени предмети се бяха освободили. При сблъсъка кутиите с боеприпаси се бяха отворили и във въздуха свободно се рееха пълнители. Охлаждането бе протекло и разпръскваше сферични капки от черна течност. В безтегловност кабината приличаше на вътрешността на разклатена сфера, в която „вали“ сняг.

Джеймс и Линда излетяха от палубата на пеликана. Сега бавно се размърдваха.

— Ранени ли сте? — попита Командира.

— Не — отвърна Линда.

— Мисля, че да — рече Джеймс. — Всъщност не. Добре съм, сър. Това приземяване ли беше или ни улучи някой от корабите на Съглашението?

— Ако ни бяха улучили, сега изобщо нямаше да ни има. Вземете каквото можете от амунициите и излизайте оттук по-бързо — нареди Командира.

Грабна един автомат и комплект ракети „Джекхамър“. Намери и една раница. В нея имаше един килограм експлозив С-12, детонатори и противотанкова мина „Лотос“. Тези неща можеха да му свършат добра работа. Успя да намери пет непокътнати пълнителя, но не можа да открие портативния си ракетен двигател. Щеше да се справи и без него.

— Нямаме повече време — каза той. — Тук сме като мишени. Бързо се измъквайте през страничния люк.

Първа излезе Линда. Спря за момент и след като се увери, че силите на Съглашението не ги причакват в засада, махна на другите да излизат. Джеймс и Командира се измъкнаха и, без да се отделят от пеликана, заеха позиции на носа и в задната част на кораба.

Космическият док „Гама“ представляваше пръстен с диаметър три километра. От двете страни на кораба се извиваха дъги от сив метал. На повърхността на пръстена имаше сателитни чинии и няколко тръбопровода, които не осигуряваха прикритие. Входните шлюзове бяха плътно затворени. Станцията не се въртеше. Явно изкуственият интелект, който управляваше корабостроителницата, бе прекъснал всякакъв достъп до нея, след като бе открил незащитената навигационна база данни.

Командира се намръщи, когато погледна към опашката на пеликана. Тя бе смачкана и забита в корпуса на станцията. Двигателите също бяха повредени. Целият кораб бе килнат. Носът му и експлозивите С-12, с помощта на които трябваше да проникнат в някои от корабите на Съглашението, сега стърчаха нагоре. Командира усети как започва да се отделя от станцията и се прикачи към корпуса на кораба.

— „Син-2“ — рече той — прибери тези експлозиви. — Той махна към носа на кораба и от движението цялото му тяло се завъртя.

— Да, сър — от портативния ракетен двигател на Джеймс за миг изскочи пламък и той се понесе към носа на кораба.

Спартанците бяха обучавани да се сражават в безтегловност, но това изобщо не беше лесна работа. И най-лекото движение можеше да доведе до неконтролируемо въртене.

В корпуса на кораба се отрази проблясване отгоре. Командира вдигна поглед. Корабите на Съглашението бяха оживели — святкаха сини лазерни лъчи, а по страните им се трупаха искри червена светлина. Двигателите им заработиха и те се приближиха към станцията. Нещо се стрелна за миг пред очите на Командира. Щитът на централната фрегата на Съглашението засия в сребристо, после корабът се пръсна, превръщайки се в облак от искрящи късове.

Орбиталните оръдия се бяха завъртели и стреляха по новите цели. Тази маневра бе истинско самоубийство. Нима силите на Съглашението мислеха, че могат да издържат на подобна огнева мощ?

— „Син-1“ — рече Командира, — огледай тези кораби през твоя телескоп.

Линда се приближи до Командира. Вдигна снайпера си и се загледа в корабите.

— Виждам приближаващи се цели — каза тя и стреля.

Командира усили увеличението на визъора. От двата останали кораба на Съглашението излетяха дузина капсули. Следите от изгорели газове показваха, че се движат право към спартанците. Около капсулите се забелязваха по-малки петънца. Командира усили увеличението до край. Приличаха на хора в скафандри с ракетни двигатели... Не, определено не бяха хора.

Съществата имаха издължени глави и дори от това разстояние Командира можеше да различи зад стъклата на шлемовете акулородобните им зъби и челюсти. Бяха с брони, които проблясваха при сблъсъка с отломките — значи имаха и енергийни щитове. Изглежда това бяха войни от елитната каста, за съществуването на която предполагаше д-р Хелси. Най-добрите бойци на Съглашението? Е, сега щяха да разберат.

Линда стреля по едно от облечените в скафандри извънземни. Около тялото му проблесна защитно поле и куршумът рикошира. Тя обаче продължи да стреля и изпрати в създанието още четири куршума. Всички те попаднаха в една и съща точка на врата му. Щитът примигна и един от куршумите проникна през него. От раната избликна черна кръв и съществото се запремята в пространството. Останалите извънземни ги забелязаха. Понесоха се към тях, стреляйки с плазмените си пушки и иглени пистолети.

— Прикрийте се — извика Командира. Той се отвърза и се прилепи отстрани на кораба.

Линда го последва. Огнени стрели обсипаха корпуса на кораба до тях, разпръсвайки разтопен метал. От щитовете им заотскачаха кристални игли.

— „Син-2“ — каза Командира, — наредих всички да отстъпят.

Джеймс почти беше успял да откачи експлозивите от носа на кораба, когато го засипа дъжд от игли. Една от тях попадна в резервоара на ракетния му двигател и се заби в него. Остана там за част от секундата и... експлодира.

От резервоара изригнаха пламъци и Джеймс се завъртя неконтролируемо. Блъсна се в станцията и отскочи, после полетя в откритото пространство, като се премяташе през глава, без да може да контролира движението си.

— „Син-2“! Обади се — изкрещя Командира по канала за комуникация.

— Не мо... контроли... — гласът на Джеймс се накъса от пукот. — Те са... навсякъде... — Шумът се засили и връзката прекъсна.

Командира видя как Джеймс с премятане се стапя в тъмнината. Цялото му обучение, неговите свръхчовешки способности: сила, бързина и решимост, бяха напълно безсилни пред законите на физиката. Не знаеше дори дали е мъртъв. За момента щеше да приеме, че е и да го извади от съзнанието си. Трябваше да доведе мисията докрай. Ако оцелееше, щеше да впрегне всеки кораб на КУОН в околността в спасителна операция.

Линда освободи ремъците на своя ракетен двигател.

Извънземните изведнъж спряха да стрелят. Към станцията се спуснаха капсули на Съглашението и се разположиха през около триста метра. Една капсула се приземи на двадесет метра и се разтвори като цвете. От нея се измъкнаха чакали в синьо-черни скафандри. Ботушите им прилепваха по повърхността на станцията.

— Разчисти терена, „Син-1“.

— Прието — каза тя.

Линда се прицели в незащитените от енергийните щитове места — ботушите, върховете на главата и пръстите. Един след друг, поразени от точната ѝ стрелба, експлодираха скафандрите на три чакала. Останалите се хвърлиха обратно в капсулата.

Командира опря гръб в кораба и изстреля няколко кратки откоса с автомата си. Безтегловността пречеше на прицела му. Един чакал изскочи от прикритието си и се хвърли право срещу тях. Командира премина на автоматичен режим и обсипа щита му с куршуми. Извънземното полетя от станцията. Той изпразни пълнителя, презареди и извади една граната. Издърпа предпазителя и я хвърли. Тя полетя хоризонтално, рикошира в задната стена на капсулата и отскочи вътре. Блесна светкавица и нагоре изригна фонтан от синкав газ. Взривът бе достигнал до незащитените места от скафандрите на чакалите.

— „Син-1“, провери капсулата. Аз ще те прикривам — и той вдигна автомата си.

— Да, сър.

Линда се хвана за една тръба, която минаваше по продължение на станцията и се изтегли с ръце напред. Когато стигна до вътрешността на капсулата, изпрати сигнал на Командира — индикаторът на визъора му примигна в зелено. Той запълзя към носа на пеликана. Когато застана пред кораба, видя, че станцията вече гъмжи от войски на Съглашението — стотици чакали и поне шестима елити. Те посочиха към пеликана и започнаха бавно да се приближават към кораба.

— Само се приближете и ще си го получите — изръмжа Командира.

Извади от раницата си две гранати и ги втична в експлозивите С-12 на носа на кораба. После се отгласна и се върна при Линда. Тя го хвана и го издърпа в отворената капсула. Вътрешността ѝ бе покрита с останките на дузина мъртви чакали.

— Имаш нова цел — каза ѝ той. — Двете бризантни гранати. Прицели се в тях и стреляй при моя заповед.

Тя подпря снайпера си на ръба на капсулата и се прицели. Чакалите се събраха около пеликана. Появи се и един от елитите и застана на поста над кораба. Войнът-елит с властен жест даде знак на чакалите да претърсят кораба.

— Огън — каза Командира.

Линда стреля. Гранатите избухнаха и възпламениха двадесетте килограма С-12. Върху Командира сякаш с всички сила се стовари юмрук и го захвърли в другия край на капсулата. Макар че се намираше на двадесет метра, стените ѝ се огънаха, а горните им краища се откъснаха и отлетяха. Той подаде глава, за да види какво е станало. На мястото, където преди се намираше пеликанът, се бе образувал кратер. Ако нещо бе оцеляло от взрива, то сега се намираше далече в орбита.

— Вече има откъде да влезем — отбеляза Командира.

Линда кимна.

В далечината, там, където кривината на станцията скриваше видимостта, се приземиха още капсули на Съглашението и Командира забеляза фигурите на стотици чакали и елити, които се приближаваха

към тях пълзешком или носени от ракетните двигатели на скафандрите си.

— „Син-1“, да вървим.

Промъкнаха се към дупката. Взривът бе пробил пет палуби и бе образувал тунел от метал с назъбени краища и прекъснати, свистящи тръбопроводи.

Командира зареди на екрана на визъора си плана на кораба.

— Ето този — каза той и посочи две нива надолу. — Палуба В. Тук, на триста метра вляво, би трябвало да се намира девети отсек и фрегатата „Окръжност“.

Влязоха вътре и поеха по коридора на палуба В. Аварийните светлини на станцията светеха и изпълваха галерията със слаба червена светлина. Командира спря и даде знак на Линда да стори същото. Той измъкна от раницата си противотанковата мина „Лотос“ и я закрепил на палубата. Настрои чувствителността на максимум и активира датчиците за приближаване. Който и да тръгнеше след тях, щеше да се натъкне на малка изненада.

Командира и Линда се хванаха за перилата от двете страни и отгласквайки се с ръце, тръгнаха нагоре по коридора. Точно пред тях, в сумрака проблесна огън от автоматично оръжие.

— „Син-1“ — каза Командира, — на десет метра напред има отворен люк.

Бързо заеха позиции от двете страни на люка и той прокара оптичната сонда зад ъгъла.

В корабния отсек имаше дузина стоянки за кораби, разположени на две нива. Командира забеляза няколко очукани пеликана, сервизния кораб на станцията, а на стоянка номер единадесет масивни скоби придържаха елегантен частен кораб. На носа, където обикновено бе изписано името на кораба, бе нарисувана само окръжност. Явно това бе корабът, който търсеха. Две места по-назад, четирима пехотинци бяха попаднали под обстрела на плазмени и иглени оръжия. Командира завъртя оптичната сонда, за да види нападателите. В предната част на корабния отсек, под прикритието на енергийните си щитове, бавно се приближаваха тридесет чакала.

Пехотинците хвърлиха бризантни гранати. Чакалите се разпръснаха в търсене на прикритие и включиха защитните си полета.

Безвъздушното пространство се озари от три беззвучни експлозии, но нито един от чакалите не бе засегнат.

Палубата се разтърси от друг взрив, този път зад тях. Силата му бе такава, че Командира го усети дори през скафандъра си. Мината „Лотос“ бе експлодирала. Не след дълго силите на Съглашението щяха да ги настигнат. Командира вдигна автомата си.

— „Син-1“, погрижи се за чакалите. Аз ще опитам да си проправя път до „Окръжност“.

Линда хвана ръба на люка с лявата си ръка, мушна автомата си през него и стисна спусъка с дясната ръка.

— Много са — каза тя, — ще ми трябват няколко секунди.

Сензорите за движение на визъора на Командира просветнаха и угаснаха. Той се обърна и вдигна автомата си. Не се виждаше нищо.

— „Син-1“, почакай. Искам да проверя тила ни.

Индикаторът за потвърждение на Линда примигна. Командира отстъпи десетина метра назад по коридора. Сензорите не отчитаха нищо. А и самият той виждаше само червена светлина и сенки... после една от сенките помръдна.

Само след миг от тъмнината се отдели черен контур и сянката се превърна във фигурата на неприятел. Същестото бе един метър по високо от Джон и скафандърът му бе син на цвят, подобно на корпусите на бойните кораби на Съглашението. Шлемът му бе издължен и през него се виждаха редици остри зъби, сякаш същестото му се усмихваше. Войнът-елит вдигна плазмения си пистолет.

От това разстояние не можеше да не го уцели — плазмените заряди щяха да проникнат през бавно зареждащия се щит на Джон почти незабавно. Ако пък той използваше автомата си, куршумите нямаше да преминат през енергийния щит на извънземното. При проста размяна на огън, извънземното неизбежно щеше да победи. Това не го удовлетворяваше. Трябваше да обърне късмета на своя страна.

Командира се отблъсна от стената, хвърли се върху създаването и го повали, преди то да има време да стреля. Претърколиха се назад и се блъснаха в люка. Командира видя как щита на извънземното примигна и изгасна и с всичка сила удари по цевта на пушката му. Същестото изрева беззвучно в безвъздушното пространство и изпусна плазменото

оръжие. Елитът го ритна в корема. Щитът на Командира пое основната тежест на ритника, но ударът го завъртя през глава. Той се опря с ръка в тавана, за да спре въртенето и след това се гмурна надолу преди следващия удар. Опита се да сграбчи извънземното, но отслабените им щитове само издадоха пукот при допира. Защитните полета се плъзнаха едно в друго.

Отскочиха обратно по извития коридор. Ботушът на Командира се заклини в една релса и се изви. Остра болка прониза крака му, но успя да спре движението на двамата. Елитът се измъкна и се хвана за релса от другата страна на коридора. След това се обърна и скочи обратно към Командира. Без да обръща внимание на болката в крака си, той се хвърли към извънземното. Сблъскаха се и Командира замахна с двата си юмрука, но ударът се плъзна по щитовете на елита.

Елитът го сграбчи и го събори. И двамата се завъртяха и се удариха в стената. Командира се оказа притиснат от извънземното. Идеално, най-сетне имаше за какво да се залови в безтегловното пространство. Замахна с юмрук, като използваше силата на всяко мускулче от тялото си и го стовари в корема на елита. Неговото защитно поле заблестя и изпука, но пропусна част от силата на удара. Извънземното се преви, политна назад... и ръцете му напипаха изпуснатото плазмено оръжие. Бързо се окопоти и се прицели в Командира.

Той скочи и сграбчи ръката му, като заключи ставната връзка на китката на скафандъра си в мъртва хватка. Забориха се за надмощие. Оръжието се насочваше ту към извънземното, ту към Командира. Извънземното бе точно толкова силно колкото и Джон. Въртяха се и отскачаха от пода, от тавана и стените. Силите им бяха равни.

Командира успя да постигне патово положение — сега пистолетът бе насочен нагоре между телата им. При изстрел от такова разстояние щитовете им щяха да се разпаднат и двамата да се опекаат. Командира замахна с лакът над китката на създанието и го блъсна в главата. За секунда то се замая и силата му отслабна. Джон обърна пистолета към лицето му и натисна спусъка. Плазменият заряд избухна в съществуото и обгърна щита му в пламъци — той затрептя, примигна и угасна. Енергията на изстрела плисна и към Командира и от заряда на щитовете му остана само една четвърт. Температурата във вътрешността на скафандъра се вдигна до критична стойност.

Щитовете на елита обаче, бяха изключили напълно. Без да чака плазменият пистолет да се презареди, Командира сграбчи създаването с лявата си ръка, докато с десния си юмрук нанесе отдолу силен удар в главата му. Удари с лакът гърлото и гърдите му, последваха три светкавични удара с ръка по шлема му, който се напука и започна със съскане да изпуска газ. Командира отблъсна елита и стреля отново с пистолета. Огнената стрела попадна в лицето му. То се сгърчи. Увисналото в пространството тяло на елита потръпна конвулсивно и най-накрая остана неподвижно. Командира стреля още веднъж, за да е сигурен, че създаването е мъртво.

Сензорите за движение регистрираха множество цели, които се приближаваха по коридора. Бяха на четиридесет метра и разстоянието бързо намаляваше. Той се обърна и се затича обратно към „Син-1“. Линда бе там, където я беше оставил и стреляше по неприятелите с обичайната си концентрация и точност.

— Идват още — каза й той.

— Тук вече пристигнаха техни подкрепления — уведоми го тя. — Поне двадесет. Учат се бързо, прикриват се взаимно с щитовете си и ми е трудно да ги уцеля.

Комуникационният канал на Командира изпука:

— Командире, тук е капитан Кийс. Стигнахте ли до навигационната база данни? — капитанът дишаше на пресекулки.

— Не, сър. Но сме близо.

— Навлизаме в системата, за да ви приберем. Ще стигнем до вас след пет минути. Унищожете базата данни на „Окръжност“ и се измъквайте, колкото е възможно по-бързо. Ако не успеете да изпълните мисията... ще трябва да унищожа станцията с оръжията на „Есенна колона“. Времето ни изтича.

— Разбрано, сър връзката прекъсна.

Капитан Кийс грешеше. Времето им не изтичаше... вече беше изтекло.

ГЛАВА 36

0616 ЧАСА, 30 АВГУСТ 2552 (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР) / КОРАБ НА КУОН „ЕСЕННА КОЛОНА“, СИСТЕМА ЕПСИЛОН ЕРИДАНИ, БЛИЗО ДО СТАНЦИЯ „ГАМА“ НА РИЙЧ

Планът започна да се проваля почти веднага, след като „Есенна колона“ изстреля пеликаните.

— Насочете кораба по курс две седем нула — нареди капитан Кийс на сержант Лъвъл.

— Разбрано, капитане — каза Лъвъл.

— Лейтенант Хол, проследете траекториите на спускаемите кораби.

— „Пеликан I“ приближава станция „Гама“ — докладва лейтенант Хол. — „Пеликан II“ започва спускането. Ще се приземят точно пред щабата на флота.

— Капитане — прекъсна ги Кортана, — точно зад нас има разкъсване на пространството.

Наблюдателният екран превключи на изображението от задната камера. Тъмнината зад тях се изпълни с искрици зелена светлина, звездите избледняха, удължиха се и от нищото се появи фрегата на Съглашението.

— Лейтенант Доминик — изрева капитан Кийс, — съобщете на командването на флота, че имаме неканени гости зад гърба си. Най-любезно ги моля веднага да насочат насам орбиталните оръдия. Сержант Лъвъл, обърнете кораба и пуснете двигателите на максимална тяга. Лейтенант Хикова, подгответе за стрелба магнитното оръдие и заредете ракетните установки „Арчър“ от В1 до В7.

Екипажът веднага се захвана с поставените задачи. „Есенна колона“ се завъртя, двигателите заработиха и корабът плавно спря. След това пое към новопоявилата се заплаха.

— Сър — каза Кортана, — разкъсването на пространството нараства експоненциално.

От двете страни на първия кораб се появиха още две фрегати на Съглашението. В момента, когато излязоха от хиперпространството, тъмнината се разкъса от нажежена до бяло стрела. Едно от

супермагнитните оръдия се бе прицелило и бе стреляло в тях. Корабът на Съглашението не издържа дълго. Щитовете му проблеснаха и той се разлетя на парчета.

— Намалили са захранването — отбеляза капитан Кийс. — Светлините са изключени, не зареждат нито плазмените си оръжия, нито лазерите. Какво правят изобщо?

— Може би насочените скокове през хиперпространството изразходват целите им запаси от енергия — предположи Кортана.

— Дали това не е слабото им място? — замислено каза капитан Кийс.

— Не задълго — отвърна Кортана. — Енергийните им нива се покачват.

Захранването на двата останали кораба на Съглашението се възстанови — светлините им се включиха, двигателите пламнаха и по страните им бликнаха червени искри.

— Достигаме оптималната позиция за стрелба — съобщи лейтенант Хикова. — Изчисляваме направленията за стрелба по двата кораба, капитане.

— Прицелете се в кораба отляво с магнитното оръдие, лейтенант Хикова. А ракетите „Арчър“ насочете към дясната цел. Да се надяваме, че ще привлечем техния огън.

Лейтенант Хикова въведе командите.

— Готово, сър.

— Огън!

Магнитното оръдие на „Есенна колона“ стреля три пъти подред. До тях достигна тътенът от долните палуби. Ракетите „Арчър“ се извиха в пространството, устремени към вражеската фрегата от дясната страна. Корабите на Съглашението също стреляха, но не към „Есенна колона“. Плазмените торпеда се насочиха към двете най-близки орбитални оръдия!

Снарядите, изстреляни от „Есенна колона“, удариха кораба на Съглашението веднъж, после втори път. Защитното му поле ярко заблестя, после сиянието му отслабна и изчезна. Третият снаряд попадна в самия кораб, проникна през задната част на корпуса и корабът бясно се завъртя обратно на часовниковата стрелка.

Орбиталните магнитни оръдия стреляха отново. Проблесна сребърна мълния и левият кораб на Съглашението се пръсна на

парчета, а секунда след това експлодира и десният. Изстреляните от тях плазмени торпеда обаче, продължиха към целите си и обгърнаха в пламъци две от орбиталните оръдия. Те се стопиха и се превърнаха в топки от врящ метал.

Оставаха тринадесет оръдия, помисли си Кийс. Не много щастливо число.

— Лейтенант Доминик — каза той, — предайте на командването на флота да насочи всички пристигащи кораби към отбранителни позиции около оръдията ни. Силите на Съглашението са готови да пожертват свой кораб, за да извадят от строя едно от орбиталните ни оръдия. Кажете им, че за няколко секунди след извършването на хиперпространствен преход, корабите на Съглашението изглеждат напълно безжизнени.

— Разбрано, сър — каза лейтенант Доминик — Съобщението е изпратено.

— Лейтенант Хикова — продължи Кийс, — изпратете кодовете за взривяване към ракетите, които изстреляхме преди малко.

— Да, сър.

— Изчакайте — рече капитан Кийс. Нещо не беше наред. Обърна се към лейтенант Хол: — Сканирайте района за нещо необичайно.

— Сканирам, сър — каза тя. — Радарът е неизползваем, наоколо има милиони парчета от кораби. Термодатчиците са извън обхвата — тук всичко е нажежено.

Тя замълча за миг и се наведе към екрана. Кичур от русата ѝ коса падна пред лицето ѝ, но тя дори не го отмести.

— Отчитам движение към станция „Гама“, сър. Спускащи се капсули.

— Лейтенант Хикова — каза Кийс, — пренасочете ракетите „Арчър“ към новите цели. Вземете координатите от лейтенант Хол.

— Да, капитане — в хор отвърнаха и двете.

— Отвлечане на вниманието, объркване и заблуда — каза капитан Кийс. — Тактическите прийоми на Съглашението стават почти предсказуеми.

Стотици огнени точки обсипаха пространството в далечината, когато ракетите достигнаха до целите си.

— Регистрирам движение на границата на обсега на орбиталните оръдия — каза Кортана.

— Покажи ми — каза капитан Кийс.

Гигантският кораб на Съглашението, който Кийс бе видял и по-рано, се беше завърнал. Той изстреля блестящия си синьо-бял лъч, като копие запратено в тъмата, и прониза разрушителя „Херодот“ на разстояние сто хиляди километра. Лъчът проряза кораба по цялата му дължина и го разцепи на две.

— Господи — прошепна сержант Лъвъл.

Залп от снаряди от орбиталните оръдия полетяха към новата цел, но тя бе твърде далече. Корабът се отклони от траекторията на снарядите и те прелетяха покрай него. От вражеския кораб отново блесна лъч. Втори кораб, транспортьорът „Мусаши“, бе прерязан по средата, докато заемаше позиция за отбрана на орбиталните оръдия. Задната част на кораба продължи полета си напред, с все още запалени двигатели.

— Те ще извадят от строя всичките ни кораби — каза Кийс. — Няма да ни остане нищо, с което да отбраняваме Рийч. — Измъкна лулата и я потупа в дланта си. — Сержант Лъвъл, изчислете курс на пресичане с траекторията на този кораб. Пълна тяга на двигателите. Да се справим с него.

— Сър? — изпъна се в креслото си Лъвъл — Да, сър. Определям курса.

На холографския дисплей се появи Кортана.

— Предполагам, че сте замислили някоя блестяща маневра, с която да се измъкнем от този неприятел, капитане.

— Мисля да летя право срещу него, Кортана... и да оставя управлението на теб.

— Право срещу него? Вие със сигурност се шегувате — по тялото ѝ се заредиха логически символи.

— Когато става дума за навигация, никога не се шегувам — рязко каза капитан Кийс. — Ти ще следиш енергийното състояние на този кораб. Ако забележиш натрупване на енергия в реакторите им или пък в емисията на частици, ще задействаш аварийните ни ускорители, за да се измъкнем от прицела им.

Кортана кимна.

— Ще направя всичко възможно — каза тя. — Но тяхното оръжие наистина се движи със скоростта на светлината. Няма да има много време за...

От лявата страна на корпуса отекна гръм. Капитан Кийс полетя встрани. Левият наблюдателен екран се озари от синьо-бяла светлина.

— Този път не улучиха — отбеляза Кортана.

Капитан Кийс се изправи и приглади униформата си.

— Подгответе магнитното оръдие, лейтенант Хикова. Заредете ракетни установки „Арчър“ от С1 до Е7. Синхронизирайте времето на стрелба, така че ракетите да ударят кораба заедно с последния магнитен снаряд.

Лейтенант Хикова повдигна вежди. За колебанието ѝ имаше основателна причина. Готвеха се да изстрелят повече от петстотин ракети по една-единствена цел.

— Параметрите за стрелба са готови, сър. Оръдията са заредени.

— Какво е разстоянието, лейтенант Хол?

— Доближава се до максималния обseg на магнитните оръдия, сър. След четири... три...

Последва рязък тласък отдясно и „Есенна колона“ подскочи. Този път Кийс бе сложил колана си.

— Огън, лейтенант Хикова. Пратете тези гадове там, където заслужават.

— Ракетите са изстреляни, сър. Изчаквам момента за изстрелване на магнитните снаряди.

Синя светкавица заля наблюдателния екран. Глухи удари отекнаха по корпуса на „Есенна колона“ като поредица от избухващи фойерверки. Корабът се наклони наляво и започна да се преобръща.

— Улучени сме! — извика лейтенант Хол. — Декомпресия на палуби С, D и Е. Секции от две до двадесет и седем. Херметизацията е нарушена. Реакторът е повреден, сър. — Тя се заслуша в слушалките си. — Все още не мога да получа ясен доклад какво става на долните палуби. Губим енергия.

— Изолирайте тези секции. Лейтенант Хикова, имаме ли все още контрол над оръдията?

— Тъй вярно, сър.

— Тогава стреляйте, когато прецените, лейтенант.

„Есенна колона“ се разтърси от изстрела на магнитното оръдие. Скърцане и пукот се разнесоха по повредения ѝ корпус. На екрана се появи тройка нажежени до бяло снаряди и подгони ракетите „Арчър“ по пътя към общата им цел. Първият снаряд удари кораба на

Съглашението и по щитовете му забягаха вълнички. Вторият и третият снаряди също достигнаха целта, както и повече от петстотин ракети, които се взривиха по цялата дължина на кораба. Масивното му тяло се осея от огнени петна и щитовете му заблестяха като чисто сребро. После избледняха и изчезнаха с пукот. Една дузина ракети достигнаха корпуса на кораба и експлодираха, оставяйки белези по синкавата му броня.

— Минимални поражения на целта, сър — докладва лейтенант Хол.

— Но успяхме да свалим щитовете им — каза капитан Кийс. — Сега вече можем да ги поразим. Това е важното. Лейтенант Хикова, подгответе се за още един изстрел. Със същите параметри. Лейтенант Хол, изстреляйте радиопилотируания изстребител „Лонгсфорд“ и активирайте ядрената бойната глава „Шива“ на борда. Кортана, ти поеми управлението му.

Кортана потропа с крак.

— Изстребителят излетя — каза тя. — Докъде искате да го откарам?

— До кораба на Съглашението — каза й той.

— Сър — извика лейтенант Хикова. — Нямаме достатъчно енергия за стрелба с магнитните оръдия.

— Разбирам — каза капитан Кийс. — Пренасочете цялата мощност от двигателите за презареждане на кондензаторите на оръдията.

— Позволете ми да отбележа — каза Кортана и скръсти ръце, — че ако намалите тягата на двигателите, ще се окажем вътре в зоната на взрива на ядрената бойна глава, когато тя достигне кораба на Съглашението.

— Имам го предвид — каза капитан Кийс. — Изпълнете заповедта ми.

— Заряд на кондензаторите седемдесет и пет процента — обяви лейтенант Хикова. Осемдесет и пет. Деветдесет и пет. Заредени са докрай, сър. Готови за стрелба.

— Стреляйте по ваша преценка — нареди капитан Кийс.

— Ракетите са изстреляни...

Мощен лъч от синьо-бяла енергия се проточи от кораба на Съглашението, достигна „Есенна колона“ и се вряза в корпуса му.

Взривната декомпресия отклони кораба от трасето му и той се завъртя. При завъртането, енергийният лъч проряза спирала в обшивката, разкъса бронята на кораба и проникна дълбоко в него.

Корабът се наклони застрашително и лъчът премина през установките на ракетите „Арчър“ на левия борд. Те се взривиха в гнездата си. Кийс почти излетя от командирското кресло, когато палубата под краката му подскочи.

Пристегна колана си и свъси вежди към мониторите с тактическа информация.

— Дайте ми отчет за повредите! — изрева той, опитвайки се да надвика воя на дузината аварийни сирени на мостика.

Кортана изведе холографска проекция на кораба и отбеляза засегнатите места с пулсиращо червено.

— Засегнати са левият товарен и ракетен отсек, пожар във всички отделения, на всички палуби. Пробойна в първичната камера на реактора.

„Есенна колона“ започна да се преобръща неуправляемо.

— Кортана, изправи и стабилизирай кораба. Трябва да имаме възможност за стрелба!

— Да, капитане — отвърна тя и по тялото ѝ се понесоха математически символи. — Траекторията е изключително хаотична — каза тя, — корпусът все още изпуска газове. Почакайте. Ето. Намерих решението.

„Есенна колона“ се изправи. Корабът на Съглашението се появи в центъра на главния наблюдателен екран. Капитан Кийс бе поразен от размерите му — той бе три пъти по-голям от обикновен крайцер. В горната му част бе разположена бойна кула. Тя се завъртя, проследявайки движението на „Есенна колона“. После засия в бяло, докато натрупваше енергия за следващия смъртоносен изстрел.

— Стреляйте при първа възможност, лейтенант Хикова — нареди капитан Кийс.

— Стрелям! — гръмотевичен тътен отекна от долната палуба. — Магнитните снаряди са изстреляни!

Снарядите се врязаха в кораба на Съглашението. Ракетите „Арчър“ също го достигнаха, но само част от тях успяха да преминат, докато щитовете му бяха свалени.

— Кортана, забий „Лонгсорд“-а в този негодник. Задай петнадесет секунди закъснение на таймера на ядрената глава.

— Насочващите двигатели са включени — отвърна Кортана. — Сблъсък на три... две... едно. Вътре е, сър.

В този момент „Есенна колона“ профуча покрай вражеския кораб.

— Лейтенант Хол, насочете цялата енергия към двигателите.

— Реактивирам вторичния реактор, сър. Това ще ни даде още петнадесет процента.

— Задна камера на централния екран — нареди капитан Кийс.

Корабът на Съглашението бавно се обърна към „Есенна колона“ и бойната му кула се насочи към тях. За първи път в живота си Кийс се молеше защитното поле на кораба на Съглашението да издържи. Вражеският кораб изведнъж се озари от бяла светлина. Контурите му се размиха. Щитовете му издържаха за част от секундата, след като бойната глава „Шива“ се взриви вътре в защитената от тях област. Ударната вълна се отрази от асиметричната повърхност на щитовете, точно преди да се изключат. Снопове енергия изригнаха навън в три различни посоки. Светкавици изпълниха пространството, но без да засегнат „Есенна колона“. Когато блясъкът отслабна, флагманският кораб на Съглашението бе изчезнал.

Капитан Кийс дръпна от лулата си и я изгаси. Може би все пак имаше надежда да съберат оцелелите кораби на КУОН и да защитят Рийч.

— Поздравления, капитане — каза Кортана. — И аз самата нямаше да се справя толкова добре.

— Благодаря, Кортана. Има ли планета наблизо?

— Бета Габриел — каза тя. — Четиринадесет милиона километра. На един хвърлей оттук.

— Отлично. Сержант Львъл, изчислете орбита за ускоряване покрай планетата. После насочете траекторията ни обратно към центъра на системата.

— Сър — прекъсна го лейтенант Доминик, — получавам съобщение от Рийч. Спартанците са.

— Пуснете го на високоговорителите, лейтенант.

Кабината се изпълни с шум. От него се открои мъжки глас: „... лошо. Реакторен комплекс номер седем е превзет. Оттегляме се. Може

би ще успеем да спасим номер три. Веднага взривете експлозивите! — Последва серия от взривове... още шум, после мъжкият глас се включи отново. — «Есенна колона», имайте предвид, че наземните реактори са унищожени. Орбиталните оръдия са застрашени. Не можем да направим нищо. Твърде много са. Ще трябва да използваме ядрените ракети...“ — съобщението се изгуби в шум.

— Капитане — каза Кортана, — трябва да видите това, сър.

Тя показа на главния екран тактическа карта на системата. По краищата ѝ примигваха мънички червени маркери: десетки кораби на Съглашението навлизаха в системата от хиперпространството.

— Сър — каза тя, — когато оръдията около Рийч замлъкнат...

— Нищо няма да е в състояние да спре Съглашението — довърши той.

Капитан Кийс се обърна към лейтенант Доминик:

— Свържете се отново със спартанците — каза той. — Кажете им да се изтеглят веднага. Само след няколко минути обстановката около Рийч ще стане много напечена.

Пое си дълбоко въздух и продължи:

— След това включете Командира на кодираната линия. Да се надяваме, че има добри новини за нас.

ГЛАВА 37

0637 ЧАСА, 30 АВГУСТ 2552 (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР) / СИСТЕМА ЕПСИЛОН ЕРИДАНИ, СТАНЦИЯ „ГАМА“ НА РИЙЧ

— Регистрирам многобройни сигнали от детекторите за движение — каза Командира. — Заобикалят ни отвсякъде.

Коридорът зад Командира и „Син-1“ се изпълни с мигащи сигнали. Също и корабен отсек номер девет пред тях. Командира обаче забеляза, че не всички сигнали са вражески. На екрана на шлема му замигаха опознавателните знаци и на четирима морски пехотинци: сержант Джонсън, редник О’Браян, редник Бисенти и редник Дженкинс.

Командира се обърна към тях по канала за връзка:

— Хей, пехотинци. Много сте разпръснати, стегнете редиците. Атакувайте чакалите един по един, иначе просто ще си изхабите амунициите, без да пробиете щитовете им.

— Вие ли сте, Командире? — удивено попита сержант Джонсън. — Разбрано, сър!

— „Син-1“ — каза Командира. — Аз влизам вътре. Ще разрежем „Окръжност“ като консервна кутия. — Той кимна към разположения наблизо пеликан. — Хвърли няколко гранати отгоре.

— Разбрано — отвърна тя. — Прикривам ви, сър. — Тя издърпа предпазителите на две бризантни гранати, подаде се иззад люка и ги хвърли зад чакалите.

Командира се оттласна от стената и, използвайки безтегловността, полетя през отсека. Гранатите се взривиха и удариха чакалите в гръб. Синя кръв опръска вътрешността на скафандрите им и палубата.

Командира се блъсна в корпуса на пеликана. Изтегли се до страничния люк, отвори го и се промъкна вътре. Влезе в пилотската кабина, освободи застопоряващите механизми и еднократно натисна бутона на маневрените двигатели, за да полети. Пеликанът се отдели от палубата.

Командира се обади по канала за връзка:

— Пехотинци, „Син-1“, прикрийте се зад мен.

Той насочи пеликана към средата на корабния отсек. Дузина чакали нахлуха през коридора, от който „Син-1“ току-що се бе отдръпнала. Командира откри огън с картечницата на пеликана — пробиха щитовете на чакалите и ги обсипа със залп от куршуми. Те се разлетяха на парчета. В безтегловното пространство се извиха струи кръв от извънземните.

— Командире — каза Линда, — детекторът за движение дава хиляди сигнали, тези твари приближават от всички посоки. Цялата станция гъмжи от тях.

Командира отвори задния люк на пеликана.

— Качвайте се — рече той.

„Син-1“ и пехотинците се натъпкаха вътре. На пехотинците им бе необходимо известно време, за да свикнат със скафандрите „Мьолнир“ на Командира и „Син-1“. Командира обърна пеликана към фрегатата „Окръжност“. Прицели се с картечницата в предните илюминатори на кораба и откри огън. Хиляди куршуми излетяха от дулото на картечницата и пръснаха дебелото, прозрачно стъкло. След това той изстреля една ракета „Анвил II“. Тя прониза носа на кораба и разкъса корпуса му на две.

— Поеми управлението — каза той на „Син-1“.

Измъкна се от страничния люк и скочи на борда на „Окръжност“. Вътрешността на корабната кабина се бе превърнала в старо желязо. Той достигна компютърното табло на долната палуба и намери ядрото на навигационната база данни. Представляваше кристален куб памет с големината на палеца му.

Толкова много неприятности, само заради тази дреболия. Стреля три пъти с автомата си. Кристалът се превърна на прах.

— Мисията е завършена — каза той. Една малка победа сред цялата тази бъркотия. Съглашението нямаше да открие Земята... поне не днес.

Измъкна се от „Окръжност“. На нивото над тях, в корабния отсек се появи чакали. Детекторът му за движение засвятка, предупреждавайки го за директната заплаха. Той скочи обратно на борда на пеликана, закопча предпазните си колани на пилотското кресло и обърна кораба към външните шлюзове.

— „Син-1“, дай сигнал на управляващия станцията ИИ да отвори външните шлюзове на корабния отсек.

— Сигналът е изпратен — каза тя. — Няма отговор, сър.

Тя се огледа наоколо.

— До шлюза има ръчка за отваряне — каза тя и тръгна към задния люк на пеликана. — Аз ще се погрижа за това, сър. Мой ред е. Прикривайте ме.

— Разбрано, „Син-1“. Наведи се. Аз ще отклонявам огъня им.

Тя изскочи през задния люк. Командира задейства двигателите на пеликана и корабът се издигна до равнището на второто ниво в отсека. Горните палуби бяха ремонтни нива, целите осеяни с разглобени кораби, в различен етап на поправка. Сред тях го причакваха стотина чакала и половин дузина войни-елити. Те започнаха да стрелят. Плазмени стрели се врязаха в корпуса на пеликана. Командира откри огън с картечницата и изстреля залп от ракети. Щитовете на извънземните проблеснаха и изчезнаха. Плисна синя и зелена кръв и на мига замръзна в леденостудения вакуум.

Той задейства горните двигатели, свали кораба едно ниво надолу и го прикри в една от корабните ниши. „Син-1“ приклепна до ръчката за отваряне. Външният шлюз се отвори, разкривайки нощта и звездите отвън.

— Изходът е свободен, Командире. Може да се при би...

На екрана за прицел на пеликана се появи нов сигнал — точно зад Линда. Щеше да я предупреди, когато... сноп плазма я удари в гърба. Друг огнен сноп блесна от горните палуби и блисна по гърдите ѝ. Тя се преви, щитовете ѝ премигнаха и изчезнаха. Още две плазмени стрели се стовариха в гърдите ѝ. Трета попадна в шлема.

— Не! — извика Командира. Имаше чувството, че всяка от тези плазмени стрели бе пронизала и него.

Той премести пеликана, за да я прикрие. Сноп плазма улучи кораба и разтопи външната му обшивка.

— Вкарайте я вътре! — заповяда той на пехотинците.

Те скочиха навън, грабнаха Линда заедно с прогорения ѝ скафандър и я издърпаха в пеликана. Командира затвори люка, запали двигателите, даде пълна тяга и се изстреля в пространството.

— Можеш ли да управляваш този кораб — попита той сержанта.

— Да, сър — отвърна Джонсън.

— Поеми управлението тогава.

Командира отиде до Линда и коленичи до нея. Части от скафандъра ѝ се бяха разтопили и залепнали за нея. Под тях се виждаха овъглени кости. Той провери стойностите на жизнените ѝ параметри на визъора на шлема си. Бяха спаднали застрашително.

— Успя ли? — промълви тя. — Намери ли базата данни?

— Да. Открихме я заедно.

— Добре — каза тя, — значи победихме. — Стисна ръката му и затвори очи.

Жизнените ѝ параметри спаднаха на нула. Джон стисна ръката ѝ и после я пусна.

— Да — горчиво промълви той, — победихме.

— Командире, приближете се — гласът на капитан Кийс долетя от канала за връзка. — „Есенна колона“ ще бъде на мястото на срещата след една минута.

— Готови сме, капитане — отвърна той. Постави ръката на Линда върху гърдите ѝ. — Готов съм.

В момента, когато Командира скачи пеликана към „Есенна колона“, усети как крайцерът набира скорост. Бързо отнесе тялото на Линда до криогенната зала и незабавно я замрази. Тя бе в клинична смърт — това бе ясно. Все пак, ако успееш да я откарат до флотската болница, имаха шанс да я съживят. Шансовете не бяха големи, но тя бе спартанец. Лекарите искаха да прегледат и него, но той отказа и се качи на асансьора към мостика, за да докладва на капитан Кийс.

Докато се возеше в асансьора, усети как корабът ускори наляво, после надясно. Правеха маневри за изплъзване. Вратите на асансьора се разделиха и Командира стъпи на мостика. Отдаде отривисто чест на капитан Кийс.

— Явявам се, за да докладвам за мисията, сър.

Капитан Кийс се обърна и изглеждаше изненадан, че го вижда... или пък беше удивен от състоянието на скафандъра му. Той бе овъглен, очукан и покрит с кръвта на извънземни. Капитанът отвърна на поздрава на Командира.

— Унищожихте ли навигационната база данни? — попита той.

— Сър, нямаше да си тръгна, ако мисията ми не беше завършена.

— Разбирам, Командире. Отлично — отвърна капитан Кийс.

— Сър, мога ли да ви помоля да сканирате за активни опознавателни знаци в околността? — Командира погледна към наблюдателния екран и забеляза разпръснатите боеве между бойните кораби на Съглашението и на КУОН. — На станцията загубих един човек. Сега може би се носи някъде... там.

— Лейтенант Хол? — обърна се към нея капитанът.

— Сканирам — отговори тя. След малко се обърна назад и поклати глава.

— Разбирам — каза Командира. Може би имаше и по-ужасни начини да умреш, но не и за един от неговите спартанци. Да се носи безпомощен в космоса, умирайки бавно от студ и задушаване, победен от враг, срещу когото не можеше да се сражава.

— Сър — каза Командира, — кога ще се срещнем с моя наземен екип?

Капитан Кийс се обърна с гръб към Командира и се загледа в звездното небе.

— Няма да можем да ги вземем — тихо каза той. — Били са премазани от силите на Съглашението и не успяха да излетят от планетата. Загубихме връзка с тях.

Командира направи крачка напред.

— В такъв случай искам разрешение да взема един спускаем кораб и да ги прибера, сър.

— Отказвам, Командире. Мисията ни все още не е изпълнена. И не можем да останем тук още дълго. Лейтенант Доминик, задна камера на главния екран.

Съдовете на Съглашението кръжаха в системата на Рийч в дъговидни групи от по пет кораба. Оцелелите кораби на КУОН бягаха пред тях... поне тези, които все още можеха да се движат. Тези, които бяха твърде силно повредени, за да се изплъзнат, бяха взривени с плазма и лазерен огън. Съглашението бе спечелило тази битка. Сега разчистваха терена, преди да остъклят планетата. Командира бе виждал това десетки пъти досега, но сега всичко беше различно. Този път Съглашението щеше да остъкли планетата, докато неговите спартанци все още се намираха на нея. Опита се да измисли начин да ги спре, да спаси своите другари, но не можа.

Капитанът се обърна, приближи се до Командира и застана до него.

— Сега — каза той — мисията на д-р Хелси е по-важна отвсякога. Това може би е единственият шанс за спасяване на Земята. Трябва да се посветим на тази цел.

Три дузини кораби на Съглашението се насочиха към станция „Гама“ и към вече безжизнените орбитални отбранителни платформи. Те обсипаха инсталациите — най-могъщите оръжия от арсенала на КУОН — с плазма. Оръдията се разтопиха и се превърнаха в пара. Командира сви ръцете си в юмруци. Капитанът беше прав — единственото, което можеха да сторят сега, бе да завършат мисията, с която бяха натоварени.

Капитан Кийс излая:

— Сержант Львъъл, максимално ускорение. Искам да навлезем в хиперпространството колкото е възможно по-скоро.

Кортана се обади:

— Извинете, капитане. Шест фрегати на Съглашението се опитват да ни пресекат пътя.

— Продължи с маневрите за изплъзване, Кортана. Подготви хиперпространствените генератори и намери подходящ случаен изходен вектор.

— Разбрано, сър — по холографското ѝ тяло заблестяха навигационни символи.

Командира се загледа в приближаващите към тях вражески кораби. Той ли бе единственият оцелял спартанец? По-добре да загине, отколкото да живее без другарите си. Но все още имаше мисия: победа над Съглашението — и отмъщение за загиналите му другари.

— Генерирам случаен изходен вектор съгласно протокола на Коул — каза Кортана.

Командира погледна прозрачното ѝ тяло. Напомняше д-р Хелси на младини. Точици, единици и нули се плъзгаха по тялото, ръцете и краката ѝ. Мислите бяха буквално изписани на ръкава ѝ. Символите се появиха и на навигационния пулт на сержант Львъъл. Той вдигна глава, докато символите и числата се превъртаха по пулта. По екрана се усукваха изображения на до болка познати хиперпространствените вектори и скоростни криви. Беше ги виждал някъде и преди, но не можеше да си спомни къде.

— За какво се замислихте, Командире? — попита Кортана.

— Тези символи... Мисля, че съм ги виждал някъде преди. Няма значение.

Погледът на Кортана стана отнесен. Знаците по холограмата ѝ се разместиха и пренаредиха. Командира видя как флота на Съглашението се събира около Рийч. Рояха се и обикаляха в кръг като акули. Първият от плазмените залпове се устреми към повърхността. Облаците по пътя му се изпариха.

— Скачайте в хиперпространството, сержант Лъвъл — каза капитан Кийс. — Измъкнете ни оттук, по дяволите.

Джон си припомни думите на Главния Мендес, че трябва да оцелеят, за да продължат борбата. Бе останал жив... и бе готов за битка. Щеше да спечели тази война, независимо какво щеше да му струва това.

ЕПИЛОГ

ХЕЙЛО

0647 ЧАСА, 30 АВГУСТ 2552 (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР) / КОРАБ НА КУОН „ЕСЕННА КОЛОНА“, В ПЕРИФЕРИЯТА НА СИСТЕМАТА ЕПСИЛОН ЕРИДАНИ

Кортана откри огън с картечницата на „Есенна колона“, целейки се в дузината изстребителни серафими, които ги нападаха, докато набираха скорост, за да излязат от системата. Сега в преследването се включиха и седем вражески фрегати. С помощта на коремните аварийни двигатели корабът едва се размина с един лазерен откос. Тя форсира повредения вторичен реактор до критичното ниво. Трябваше да наберат по-висока скорост, преди да задейства свръхсветлинния генератор на Шоу-Фуджикава, иначе хиперпространственият скок щеше да се провали.

Провери сметките си още веднъж. Според протокола на Коул скокът бе в посока обратна на Земята, но въпреки това посоката му не бе напълно случайна. Командира беше прав, когато каза, че съкратените навигационни символи по екрана му се виждат познати.

Кортана прегледа докладите от мисиите на спартанците. Проучи обстойно данните и ги съхрани във вторичен дългосрочен буфер за данни. Преглеждайки данните от неговите доклади от мисии, тя разбра, че спартанец-117 *наистина* бе виждал нещо подобно на кораба на Съглашението, в който се бе качил през 2525-а. И още нещо — символите бяха почти идентични с тези на скалата, която той бе измъкнал от силите на Съглашението на Сигма Октанус IV. ВСП отбелязваше в доклада си, че символите, открити върху необичайния камък, не бяха разшифрирани. Заповедта на Кийс да се начертае навигационната траектория бе дала връзката между тези данни. Сега Кортана извлече извънземните символи и вместо да ги сравнява с азбуки или йероглифи, започна да ги съпоставя със звездни формации.

Имаше някои поразителни прилики, както и поредица от разлики. Кортана анализира символите отново, отчитайки

хилядолетния дрейф на звездите. Една десета от секундата по-късно тя откри в таблиците си отлично съвпадение — 86.2 процента. Интересно. Вероятно знаците в скалата, намерена на Сигма Октанус IV, бяха навигационни символи, макар и крайно необичайни и стилизирани — математически символи, гравирани с артистизма и изящството на китайска калиграфия. Какво можеше да се крие там, което да е от такова значение за Съглашението, че те да предприемат пълна офанзива срещу Сигма Октанус IV? Каквото и да беше то... Кортана също се интересуваше от него. Тя сравни новите навигационни координати с директивите си и остана доволна от видяното. Новият курс отговаряше на протокола на Коул. Чудесно.

Фрегатите на Съглашението отново откриха стрелба с плазмените си оръжия. Седем плазмени торпеда се понесоха към „Есенна колона“. Тя изстреля координатите към навигационния пулт и записа логическия път, по който бе стигнала до това заключение в секретния си буфер.

— Наближаваме необходимата скорост — каза тя на капитан Кийс. — Подавам енергия към свръхсветлинните генератори на Шоу-Фуджикава. Новият курс е определен.

Фрегатите на Съглашението застанаха успоредно на изходния ѝ вектор. Щяха да се опитат да последват „Есенна колона“ през хиперпространството. По дяволите. Свръхсветлинните генератори „Шоу-Фуджикава“ разкъсаха нормалното пространство. Около „Есенна колона“ заискри светлина и тя изчезна.

* * *

Кортана разполагаше с предостатъчно време за размисъл по време на пътуването. По-голямата част от екипажа бе замразена в криоотделението. Някои от инженерите бяха избрани да поправят главния реактор. Безплоден жест на внимание, но тя им предостави известно време, за да се опитат да възстановят конвективния индуктор. Дали д-р Хелси е била на Рийч, когато той падна под атаката на Съглашението? Кортана изпита пристъп на съжаление за своя създател. Може би все пак тя се бе измъкнала. Вероятността бе малка, но доктор Хелси знаеше как да оцелява. Кортана пусна програмата за

самодиагностика. Заповедите ѝ на „Алфа“ ниво бяха непокътнати. Не бе компрометирала мисията си, насочвайки кораба по този вектор. Със сигурност обаче, когато пристигнеха, щяха да ги посрещнат кораби на Съглашението... без значение къде щяха да се озоват.

Врагът ги беше последвал в хиперпространството. А той винаги се бе проявявал като по-бърз и по-точен в това загадъчно измерение. Капитан Кийс и Командира щяха да имат шанса да обезвредят и превземат един от тези кораби. Техният „късмет“ досега бе опровергал всички вероятности и статистически отклонения. Надяваше се тяхното открито неподчинение на законите на вероятността да продължи.

* * *

— Капитан Кийс? Събудете се, сър — каза Кортана. — След три часа навлизаме в нормалното пространство.

Капитан Кийс се надигна в криогенната вана. Облиза устните си и се изплю.

— Мразя тази гадост.

— Криогенната течност е много хранителна, сър. Моля, изплюйте и преглътнете протеиновия комплекс.

Капитан Кийс повеси краката си от ваната. Изкашля се и изплю слюзта на палубата.

— Нямахте да говориш така, Кортана, ако някога беше опитвала тази гадория. Състояние на кораба?

— Втори реактор е напълно възстановен — отвърна тя. — Първи и трети реактор са извън строя. Така имаме двадесет процента мощност. Ракетните установки „Арчър“, редове I и J са в добро състояние. Амунициите на картечницата са десет процента. Двете ни останали бойни глави „Шива“ са непокътнати. — Тя спря, за да провери отново магнитното оръдие. — Кондензаторите на магнитоускорителното оръдие са деполяризирани. Не можем да използваме системата, сър.

— Още добри новини — изръмжа той. — Продължавай.

— Пробивите по корпуса са закърпени, но по-голямата част от палуби единадесет, дванадесет и тринадесет са разрушени, включително и оръжейният склад на спартанците.

— Останали ли са някакви пехотни оръжия? — попита Кийс. — Може да ни се наложи да отблъскваме десант.

— Да, капитане. Голямо количество от стандартните оръжия на морските пехотинци останаха след битката. Искате ли опис?

— По-късно. А екипажа?

— Целият екипаж е под отчет. Спартанец-117 е в криогенен сън заедно с пехотинците и охраната. В момента се събуждат командващите офицери и най-важният персонал.

— А Съглашението?

— След минута ще разберем дали са успели да ни проследят, сър.

— Отлично. Ще бъда на мостика след десет минути.

Той се измъкна от ваната.

— Вече съм твърде стар, за да ме замразяват и разхождат из вселената със скоростта на светлината — измърмори той.

Кортана провери състоянието на екипажа, излизащ от сън. Пулсът на лейтенант Доминик бе малко неравномерен и тя го коригира. Иначе всичко беше нормално.

Капитанът и екипажът се събраха на мостика. Зачакаха.

— Пет минути до навлизането в нормалното пространство, сър — обяви Кортана.

Знаеше, че могат да видят таймера, но Кортана забеляза, че екипажът възприемаше добре спокойния ѝ глас при напрегнати ситуации. Времената им за реакция се подобряваха с около 15 процента. Понякога човешките недостатъци правеха пресмятанията влудяващо неточни.

Направи още една проверка на всички незасегнати системи. При Рийч „Есенна колона“ бе издържала на страхотни атаки. Беше истинско чудо, че остана цяла.

— Навлизане в нормалното пространство след тридесет секунди — информира тя капитан Кийс.

— Изключи всички системи, Кортана. Искам корабът да е тъмен, когато влезем в нормалното пространство. Ако силите на Съглашението са ни проследили, може поне да опитаме да се скрием.

— Разбрано, сър. Гася светлините.

Наблюдателните екрани се озариха от зелена светлина, размазаните звезди се фокусираха. Една трета от екрана бе заета от

кървавочервен газов гигант.

Капитан Кийс нареди:

— Запалете двигателите и ни вкарайте в орбита около планетата, сержант Лъвъл.

— Разбрано, сър — отвърна той.

„Есенна колона“ се плъзна покрай гравитационната яма на луната. Кортана засече радарно ехо пред тях. Нещо се криеше в сянката. Когато корабът заобиколи тъмната страна на газовия гигант, обектът се появи пред тях. Беше структура с формата на пръстен... и гигантски размери.

— Кортана — прошепна капитан Кийс. — Какво е това?

Кортана долови внезапния трепет, обзел екипажа на мостика... и особено капитана. Обектът се въртеше спокойно в небесата. Външната му повърхност бе от сив метал, отразяващ звездната светлина. От това разстояние, повърхността на обекта изглеждаше прорязана от дълбоки и сложни геометрични фигури.

— Възможно ли е това да е естествен феномен? — попита Доминик.

— Неизвестно — отговори Кортана.

Тя включи системите за далечно наблюдение на кораба. Холографското изображение на Кортана се намръщи. Сканиращите системи на „Есенна колона“ вършеха отлична работа в битка, но в този случай бяха като от каменната епоха. Тя отклони изчислителна мощ от спомагателните системи и я включи за решаване на задачата. По екраните на сензорите се заредиха числа.

— Пръстенът е с диаметър десет хиляди километра — съобщи Кортана — и е широк двадесет и два цяло и три километра. Данните от спектроскопския анализ все още не са окончателни, но кривите не отговарят на никой познат материал на Съглашението.

Тя замлъкна и насочи системата от камери за далечно наблюдение към пръстена. Само след миг на екрана се появи ясен близък план на обекта.

Кийс тихо подсвирна.

Вътрешната повърхност представляваше мозайка от зелени, сини и кафяви петна — девствена пустиня, джунгли, ледници и огромни океани. Перести бели облаци хвърляха тъмни сенки над пейзажа.

Пръстенът се завъртя и пред тях се разкри нова картина — огромен ураган, който се формираше над невероятно широка водна площ.

Докато изучаваше пръстена, по тялото на Кортана бясно запрепускаха уравнения. Проверяваше отново и отново получените данни — скоростта на въртене на обекта и приблизителната му маса. Нещо не пасваше. Тогава тя извърши поредица от пасивни и активни сканирания... и откри нещо.

— Капитане — каза Кортана, — този обект явно е изкуствен. Има гравитационно поле, което определя въртенето на пръстена и задържа атмосферата вътре. От това разстояние и с тези прибори не мога да кажа със сто процента сигурност, но ми се струва, че пръстенът има атмосфера от кислород и азот и сила на тежестта като земната.

— Ако е изкуствен, кой по дяволите го е построил... и какво за Бога е това?

Кортана обработва въпроса цели три секунди и най-накрая отговори:

— Не знам, сър.

Капитан Кийс извади лулата си, запали я и дръпна. Загледа се замислено в издигащия се дим.

— Тогава най-добре да разберем.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.